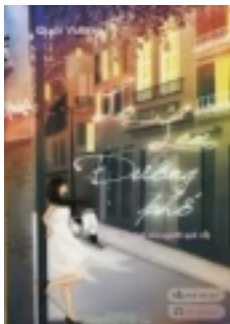

Lộ Lem Đường Phố

Contents

Lộ Lem Đường Phố	1
1. Chương 1 : Ứng Nghiệm	2
2. Chương 2 : Di Chúc	6
3. Chương 3 : Âm Mưu Và Thủ Đoạn	8
4. Chương 4 : Cổ Nhân	12
5. Chương 5 : Đại Tỷ Thiên Ân	18
6. Chương 6 : Ngày Không Bình Yên	22
7. Chương 7 : Cá Cược	27
8. Chương 8 : Bắt Ngờ	31
9. Chương 9 : Phúc Bất Trùng Lai – Họa Vô Đơn Chí	34
10. Chương 10 : Công	38
11. Chương 11 : Hai Vị Khách	43
12. Chương 12 : Yêu Quá Ất Sẽ Hóa Hận	47
13. Chương 13 : Sét Đánh Ngang Tai	52
14. Chương 14 - 15 : Giết Người Không Đền Mạng	55
15. Chương 16 : Ai Cũng Không Được	59
16. Chương 17 : Bao Về	62
17. Chương 18 : Bao Chưa Qua	66
18. Chương 19 : Rung Động	71
19. Chương 20 : Kẻ Đáng Sợ	73
20. Chương 21 : Người Nhà	77
21. Chương 22 : Thất Tình	82
22. Chương 23 : Đã Không Còn Nữa	84
23. Chương 24 : Tự Tử	88
24. Chương 25 : Tiếp Máu	91
25. Chương 26 : Tuyên Bố Chia Tay	95
26. Chương 27 : Đêm Ca Nhạc Từ Thiện	98
27. Chương 28 : Bắt Cóc	101
28. Chương 29 : Lời Hứa	105
29. Chương 30 : Trò Chơi Của Người Quá Cổ	109
30. Chương 31 : Chín... Mười	113
31. Chương Ngoại Truyện 1 : Đỏ Tình Đen Bạc	116
32. Chương Ngoại Truyện 2 : Vệ Sĩ Nhí	116

Lộ Lem Đường Phố

Giới thiệu

Bước vào Lọ Lem Đường Phố chúng ta sẽ như được bước vào thế giới cổ tích với biết bao điều kỳ diệu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-lem-duong-pho>

1. Chương 1 : Ứng Nghiệm

Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái lưu manh tên là Lã Thiên Ân.

Trước khi kể tiếp, tôi muốn các bạn biết rằng đây không phải là một câu chuyện cổ tích. Nó một trăm phần trăm là câu chuyện hiện đại ở thế kỷ hai mốt. Vậy tại sao tôi lại bắt đầu bằng câu “ngày xưa ngày xưa” – Câu nói kinh điển dùng để mở đầu bất cứ một câu chuyện cổ tích nào?

Tại sao ư?

Vì tôi muốn nó thần kỳ giống một câu chuyện cổ tích chẳng?

Có thể.

Vì tôi muốn gây ấn tượng cho câu chuyện?

Nhiều phần trăm.

Nhưng cái lý do lớn nhất đó là cô gái lưu manh này có hoàn cảnh khá giống một nhân vật cổ tích được yêu thích – Lọ Lem. Thế nên tôi chọn cách bắt đầu câu chuyện giống như truyện “Cô bé Lọ Lem” để kể về nàng Lọ Lem đường phố của tôi.

Một Lọ Lem không nhu mì, chẳng đảm đang, chưa bao giờ tháo vát. Một Lọ Lem tin vào những điều kỳ diệu nhưng không tin vào bà tiên. Với cô, những điều kỳ diệu là do tự mình tạo ra. Đừng trông chờ thứ từ trên trời rơi xuống! Ngu ngốc nhất là dựa dẫm vào một niềm tin phi thực tế.

Lọ Lem đường phố – Cô gái lưu manh, trong từ điển của cô không có hai từ “cam chịu”. Cô mạnh mẽ và vô cùng ngạo mạn. Ông trời thử thách cô? Cô sẽ thách thức ngược lại. Làm tổn thương cô? Cô sẽ đập bẹp tất cả tổn thương. Một Lọ Lem không cho phép ai đứng trên đầu mình mà sai bảo.

Viết về Lọ Lem thì không thể không nhắc đến bạch mã hoàng tử. Thế nhưng Lọ Lem của chúng ta lại là người đặt tình yêu sau nhiều thứ. Với cô, tình yêu không quá quan trọng và cũng chẳng phải là tất cả. Tương lai mới là thứ phải bỏ nhiều công sức.

Nói bấy nhiêu đó đủ rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu câu chuyện thôi nào!

Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái lưu manh tên Lã Thiên Ân. Giống như bao cô gái lưu manh khác, trước khi trưởng thành thì cô là một đứa trẻ và chắc chắn rằng cô có một tuổi thơ, một tuổi thơ mà nói là vui cũng đúng mà nói buồn thì cũng chẳng sai. Nhưng dù sao nó cũng đã trôi qua nên hãy thôi nhắc lại quá khứ.

Và hôm nay chính là ngày số phận của Lọ Lem được ứng nghiệm vào cô – Ngày ba cô mất.

Những lăng hoa tươi đủ màu sắc rực rỡ đặt khắp nhà như để làm rõ hơn nét héo úa trên gương mặt những người đang đội chiếc khăn tang. Khói nhang trầm bay nghi ngút làm căn nhà có phần mờ ảo, ảm đạm. Cảm giác mất mát thê lương bủa vây mọi góc ngách trong ngôi nhà.

Trên bàn thờ, đặt ngay trước linh cữu là tấm hình người đàn ông có gương mặt phúc hậu cười hiền từ. Trong chiếc quan tài láng bóng còn thơm mùi sơn PU, cũng chính người đàn ông đó đang nằm duỗi thẳng hai chân, hai tay đan trước ngực, gương mặt bình thản với đôi mắt đã nhắm mãi không bao giờ mở ra.

Mọi người đều quá mệt mỏi vì đã khóc quá lâu, chỉ có hai người lì lợm vẫn còn quỳ dưới đất khóc rũ rượi như sợ người ta không biết mình đau lòng.

Một trong số đó là người không thể thiếu trong việc làm nên cuộc đời Lọ Lem – Bà mẹ kế – Nguyễn Ánh Mai. Bà đang gục đầu vào vai cô con gái của mình mà gào thét to, gương mặt nhăn nhó quần quai để người ta không thể nhìn thấy rằng mắt bà không hề có một giọt nước mắt nào.

Bên cạnh bà, người đang bị mẹ mình gục đến rã vai là cô con gái ruột – Lã Uyên Đan. Một cô gái vô cùng duyên dáng và thướt tha. Đến cả cái cách lau nước mắt và nấc lên cũng duyên dáng và thướt tha. Dù sao cũng là cha ruột, những giọt nước mắt kia có thể tính là thật lòng.

Còn cô gái đang đứng phía xa dựa người vào bức tường, gương mặt trở ra như gỗ đá, chẳng có vẻ gì là đau buồn trước cái chết của ba ruột chính là cô gái của chúng ta – Lã Thiên Ân.

Bà con họ hàng xì xào chỉ trích không ít. Những câu hỏi kiểu như “Ba mất mà sao con bé vẫn tỉnh bơ vậy?” cứ lạo xạo bên tai cô.

“Chết tiệt! Muốn biết thì tới hỏi thẳng tôi này, ở đó bàn tán thì có thể tìm ra câu trả lời sao?” – Ân lẩm bẩm, đôi mắt cơ hồ ánh lên vẻ khó chịu.

Rời khỏi bức tường, với những bước chân lững thững, cô tiến về phía quan tài.

Không quỳ, không khóc, một nén nhang cũng không đốt, cô đứng trơ ra nhìn chằm chằm vào người đàn ông đã trút hơi thở cuối cùng.

___Nhắm mắt xuôi tay rồi là có thể thanh thoi chứ gì! Giỏi thì dậy mà sống tiếp đi. Nằm đấy làm gì? Muốn xem mọi người khóc hết nước mắt à? Đồ xấu xa!___

Sau một hồi nhìn không chớp mắt, Ân quay người bỏ về phòng mình. Họ hàng nội ngoại lại được thêm một phen xì xào.

Quả nhiên như lời đồn, con gái lớn của Lã chủ tịch có dung mạo và khí chất y như... phù thủy.

Tiếng bàn tán còn đang rộ lên thì Ân xuất hiện trong bộ đồng phục trường Thiên Hạ. Một tay bỏ túi áo khoác, tay kia giữ cái quai cặp đang được khoác sau lưng.

“Cháu muốn đi đâu vậy?” – Thấy Ân tiến về phía cửa lớn, bà bác vội lại gần.

“Bà không thấy cháu mặc đồng phục à?” – Bất ngờ xoay người lại nhìn thẳng vào bà bác, Ân chau mày.

“Ba cháu mới mất mà cháu muốn đi học sao?” – Bà bác có vẻ không vừa ý.

“Thế không cần học nữa à? Ở lại thì ba cháu sẽ sống lại sao?” – Ân nhướn mày nhìn bà bác của mình. Thấy bà không thể thốt lên lời nữa, cô khẽ cúi đầu rồi xoay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng Ân, bà bác chậm rãi lắc đầu. Sự tức giận trong ánh mắt nhanh chóng bị thay thế bằng tia nhìn thương cảm.

___Không có mẹ bên cạnh nên tính tình kỳ quái. Đáng thương thật!___

Ân là thế, ánh mắt thờ ơ, nét mặt vô cảm, ăn nói khó nghe. Mặc kệ người khác nghĩ gì về mình, cô vẫn bình thản như không.

Trung học cơ sở Thiên Hạ là ngôi trường điểm hàng đầu Đà Lạt. Đầu vào lấy điểm rất cao vì thế học sinh khá ít và chất lượng học tập thì vô cùng đảm bảo. Học sinh của trường chính là sự lựa chọn hàng đầu của các nhà hảo tâm muốn đài thọ cho nhân tài ra nước ngoài du học.

Trong trường, mỗi khối có sáu lớp và hệ thống lớp học được chia theo năng lực học tập. Cao nhất là lớp A, gồm những học sinh có thành tích gần như tuyệt đối về các môn và hạnh kiểm tốt. Thấp nhất lớp F, là những học sinh học giỏi nhưng không đều các môn và có chút quậy phá.

Mỗi tháng, trường đều tổ chức một cuộc thi đánh giá lại năng lực học tập và xếp lại lớp học. Với truyền thống này, học sinh không học cố định một lớp lâu vì bảng xếp hạng thường thay đổi liên tục. Tuy nhiên, cái tên luôn giữ vị trí đầu bảng lại không hề thay đổi – Lã Thiên Ân.

Là nhân vật nổi tiếng trong trường và là niềm tự hào của các giáo viên, không lạ gì khi chuyện gia đình Ân có tang nhanh chóng truyền đến tai mọi người, trở thành chủ đề để giáo viên chủ nhiệm lớp 9A đề cập trong mười lăm phút đầu giờ.

“Các em, nhà bạn Thiên Ân hôm nay có tang, sau giờ học lớp chúng ta hãy đến viếng và an ủi bạn.” – Thầy giáo chủ nhiệm vừa nói xong thì lập tức cả lớp nhao nhao bàn tán.

“Không cần đâu.” – Chết giọng ngang phè đặc trưng của Ân vang lên ngoài cửa lớp làm cả giáo viên lẫn học sinh giật mình.

“Thiên Ân? Sao giờ này em lại ở đây?” – Quay nhìn ra cửa lớp như còn sợ mình nhận nhầm giọng, thầy chủ nhiệm không khỏi ngạc nhiên.

“Giờ này không ở đây thì ở đâu?” – Ân làu làu.

Cô thừa sức hiểu ý tứ của thầy nhưng sở thích của cô là cố tình không hiểu gì. Bằng điệu bộ tỉnh bơ, cô đi xuống chỗ của mình ở cuối lớp.

Suốt các tiết học, giáo viên bộ môn hầu hết dành riêng cho Ân ánh mắt ngạc nhiên. Sự xuất hiện của cô trong lớp học vào thời điểm này quả là điều không tưởng.

Đến tiết Ngữ văn, mọi thứ còn được cường điệu hơn một bậc. Nguyên một tiết học, cô giáo Hân chỉ dành để giảng về “nỗi buồn sinh lý tử biệt”.

Cổ nén tiếng thở dài, Ân đảo mắt nhìn ra cửa sổ như đang truyền sự chán nản ra bên ngoài.

Mùa hè sắp đến, ánh nắng trưa cũng trở nên gay gắt hơn. Chói mắt, cô miễn cưỡng thu tầm nhìn vào trong lớp, những khối hình vuông, hình tròn ảo giác cũng theo đó mà xuất hiện.

Cuối cùng, một tiếng chuông kết thúc tất cả những chịu đựng cũng vang lên, Ân trở về nhà trong tâm trạng khá tệ.

Đám tang nào mà chẳng ngập trong nước mắt, nghĩ đến đó thôi là cô đã đủ phát hải rồi. Cảnh tượng ở nhà, không cần nhìn cũng biết.

Trong ánh nắng trưa như đổ lửa, những tiếng khóc đủ mọi cung bậc, đủ mọi âm điệu quện vào nhau rồi tỏa đều vào không gian như lời than trách ông trời.

Đứng dựa người ngoài cổng một hồi lâu để lắng nghe bài ca ai oán đang vọng ra từ trong nhà, Ân nhắm hờ hai mắt, gương mặt có vẻ trầm tư:

___Không lẽ con phải đến đó đưa ba về sao? Còn không mau dậy đi! Tính đem con bỏ chợ à? Sinh ra thì phải nuôi, nuôi rồi còn phải dạy nữa chứ. Con còn chưa thành người mà ba bỏ đi kiểu đó sao?___

Mặc kệ những suy nghĩ vừa nài nỉ vừa oán trách của cô con gái, mặc kệ nhiệt độ nóng bỏng của lò thiêu, người đàn ông kia vẫn nằm im không hề tỉnh lại, không hề bước ra khỏi quan tài. Và... ông đã thành tro bụi, quay về điểm khởi đầu của con người.

Tro được rải xuống dòng sông trong một buổi sáng trời không có nắng và gió cứ vào tìm như sợ những người đưa tiễn chưa đủ đau lòng. Rặng cỏ lau ven bờ ngã rạp xuống như lời chào tiễn biệt. Thế là hết! Oanh liệt thế nào, tài ba thế nào đến cuối cùng cũng chỉ còn lại một nắm tro tàn nằm lặng lẽ nơi đáy sông.

Bà Mai vẫn không ngừng vật vã rồi ngất đi. Mọi người đưa bà về nhà. Buổi tiễn biệt cũng đến lúc phải kết thúc, người chết thì đã chết, người sống tiếp tục con đường phải đi. Bên bờ sông chỉ còn lại gió và một cô gái đang đứng trong gió với thân hình xơ xác.

___Vậy là nhất định phải đi à? Nếu vậy thì đi mạnh khỏe nhé! Hãy thay con ôm mẹ!___

Ân xoay người bước đi, không một lần ngoái đầu nhìn lại. Trên mặt nước, lớp bụi tro vẫn còn lơ lửng trong gió. Người thì đi hết rồi nhưng tro vẫn còn đó. Cuối cùng là ai tiến ai đây?

Trong những ngày này, ở trường, Ân luôn bị mọi người vây quanh an ủi, động viên.

Nhìn qua một lượt, cô vốn chẳng quen biết ai trong tất cả.

Từng lượt người đến rồi đi như khách du lịch. Vốn vẫn chương được tận dụng một cách triệt để nhằm mục đích nói ra những lời an ủi cảm động nhất.

Đáp lại sự xối lởi đáng mệt mỏi đó, Ân cười hơi hợt rồi dựa người vào bức tường phía sau, hai mắt nhắm hờ mặc kệ cho những kẻ dư nước mắt đi khóc người đứng kia vây quanh mình nói những lời có cánh, một chữ cũng không lọt tai.

Một ngày chịu đựng thường là một ngày dài hơn bình thường. Nhưng dù dài cỡ nào thì nó cũng phải kết thúc thôi. Tiếng chuông cuối cùng cũng vang lên giải thoát cho Ân.

Chuông vừa dứt, cô xách cặp đi nhanh ra khỏi lớp và chạy một mạch về nhà trước khi bị vây quanh lần thứ n trong ngày.

“Chị có còn là con người không vậy?” – Vừa mới đi đến phòng khách, cái giọng éo lá không lẫn vào đâu của Đan đã vang lên. Tiếp sau đó là bước chân dồn dập về phía Ân.

“Chứ mày nghĩ tao là con gì?” – Ân chau mày nhìn Đan đũa cọt.

“Chẳng có đứa con nào mà ba mắt vẫn đi học tỉnh bơ như chị.” – Đan quát.

“Thế mày ở nhà khóc lóc thảm thương ba có dậy cười với mày không?” – Ân trừng mắt nhìn đứa con gái trước mặt mình.

“Làm sao có thể?” – Đan cũng không vừa, trừng mắt nhìn lại chị mình ngay lập tức.

“Thì vậy mới bảo mày thôi làm việc thừa thãi đi.” – Ân nhún vai.

“Nói như chị thì đám tang nào cũng có người làm việc thừa thãi à?”

“Chứ còn gì nữa. Ngồi khóc một chỗ có thể giải quyết được vấn đề sao?”

“Sao lại có người máu lạnh như chị cơ chứ?” – Đan tức tối.

“Không lạnh đâu, mày đang làm tao nóng máu đấy.”

“Con làm gì âm ỉ vậy Đan?” – Bất ngờ, một giọng nói khác vang lên từ phía cầu thang. Nếu không có sự xuất hiện này, có lẽ bao nhiêu bức tức tích tụ mấy ngày nay của Ân sẽ trút lên đầu Đan.

“Không có gì đâu mẹ.”

“Không có gì thì lên phòng nghỉ đi! Mệt mỗi mấy ngày nay rồi.”

Nói rồi bà Mai vẫy tay gọi Đan lại gần và hai mẹ con cùng nhau đi lên cầu thang mà không biết ở phía sau họ, một nụ cười nửa miệng vừa xuất hiện.

___Cảm ơn vì đã sống thật với tôi, người đàn bà tôi tệ!___

Đúng! Việc tốt duy nhất mà bà Mai làm được là bà luôn sống thật với Ân. Không phải con đẻ thì không việc gì phải quan tâm. Không la mắng lại càng không đánh đòn. Hồi bé, Ân và Đan mà cùng quậy phá gì thì cũng chỉ có Đan bị la, còn Ân muốn làm gì thì làm, không đốt nhà là được.

Đảo mắt nhìn quanh ngôi nhà nay thiếu mất một hình bóng (dù rằng hình bóng ấy chẳng mấy khi xuất hiện ở nhà) cuối cùng đôi mắt Ân dừng lại ở bàn thờ, nơi đã có thêm một tấm hình nữa.

2. Chương 2 : Di Chúc

Vị luật sư nổi tiếng và cũng là cố vấn luật pháp của công ty Lã Thị ngồi trên ghế tay cầm một tờ giấy A4. Trong tờ giấy ấy, có chữ ký và con dấu của ba Ân - Bản di chúc.

Ông đã kết thúc nội dung cần đọc, tháo mắt kính xuống và cất tờ di chúc vào cặp, cẩn thận khóa lại.

“Xin chia buồn cùng gia đình!” - Kết thúc việc công bố di chúc là câu nói kinh điển trước giờ ông vẫn dùng trong trường hợp này.

“Cảm ơn ông!” - Đáp lại cái nhìn chia sẻ, bà Mai cười buồn.

“Tôi không hiểu vì sao Lã chủ tịch lại lập ra bản di chúc như thế này. Mong rằng trong ba năm tới, bà và các con không phải chật vật!”

“Tôi sẽ ổn thôi. Một lần nữa xin cảm ơn ông!”

“Vậy tôi xin phép.” - Vị luật sư nói rồi nhanh chóng rời khỏi. Chẳng ai muốn ở lâu tại một nơi mà bầu không khí của nó khiến bản thân hít thở không thông.

Bà Mai tiến ông đến cửa rồi quay trở lại chỗ ngồi. Nét giận dữ bị kìm nén ngày càng lộ rõ trên mặt bà. Bầu không khí không mấy dễ chịu ập tới.

Sự im lặng bá đạo căn phòng, kéo dài lê thê.

Bà Mai tức đến nỗi không thốt lên lời. Bà ta và con gái chỉ được có một nửa gia tài, còn một nửa là của Ân - Con gái của người vợ trước. Đã thế ba năm nữa mới có thống kê tài sản, khi đó di chúc mới được thực hiện. Với một người tham lam như bà thì điều này hứa hẹn sẽ làm bà mất ăn mất ngủ một khoảng thời gian dài.

Đan ngày thường không nhẽ lúc này cũng biết điều im bật. Bây giờ mà đại đột nói gì thì sẽ thành “thốt” ẹ chém.

Người thoải mái nhất trong phòng lúc này chỉ có Ân. Cô ngồi gác chân lên bàn, dựa vào lưng ghế một cách lười biếng, hai mắt nhìn băng quơ ngoài cửa sổ.

Hướng mắt nhìn sang phía bà Mai, biểu hiện của bà lúc này lại càng làm cô thấy thích thú hơn.

Không hề có ý phá tan sự im lặng, cô đảo mắt tinh nghịch nhìn đông nhìn tây mặc cho hơi thở của bà Mai càng lúc càng nặng nề.

Tiếng đồng hồ tích tắc góp phần nhấn mạnh sự im lặng đáng sợ.

Cuối cùng, Ân đứng lên khỏi chiếc ghế êm ái. Trước khi rời khỏi, cô tiện tay rút một tờ bản sao di chúc đang nằm trên bàn rồi vừa đi vừa phe phẩy trước mặt.

____Đã nhắm mắt xuôi tay rồi mà còn muốn xem náo nhiệt sao? Vậy để con giúp ba chơi cùng bà ta vậy.____

Trở về phòng của mình, Ân với tay lấy cái túi xách trên nóc tủ rồi bỏ bộ võ phục được gấp ngay ngắn vào trong.

Trước khi đi ra, cô gấp bản di chúc thành máy bay phi ra ngoài cửa sổ. Chiếc máy bay được gió nâng đi không xa thì hạ cánh xuống một dòng sông nhỏ. Nước từ từ liếm láp tờ giấy trắng và cuối cùng là nuốt trọn nó bằng sự ướt át lạnh lẽo.

Khoác quai giỏ lên vai, cô ra khỏi nhà, đi bộ về phía võ đường gần đó.

Ba giờ chiều - Nắng đã dịu bớt và gió thổi nhè nhè đưa tiếng thông reo hòa vào không trung.

Võ đường Nhân Trí Dũng nằm trong một con đường dốc ít người qua lại nhưng học sinh rất đông. Tuy nhiên, hôm nay không có lịch học nên khá vắng vẻ.

Trước cổng, tấm bảng đã bạc màu theo năm tháng nhưng vẫn chễm chệ uy nghiêm dòng chữ đỏ “Võ đường Nhân Trí Dũng”.

Ngước nhìn tấm bảng một lúc lâu, Ân lặng lẽ tiến vào trong. Nơi này là một phần làm nên con người cô. Người thầy kia không chỉ dạy cô các đường quyền, những thế võ mà còn dạy cô bài học làm người.

“Mọi chuyện ổn chứ học trò yêu?” - Ân vừa xoay tay nắm cửa bước vào trong thì một giọng nam trầm đã vang lên ngay lập tức.

“Không thể ổn hơn được nữa.” - Cô uể oải trả lời mà chẳng buồn đưa mắt tìm xem thầy mình đang “ẩn nấp” ở đâu.

“Nghe miễn cưỡng quá vậy?” - Không biết từ đâu mà thầy đứng ngay phía sau cô.

“Vậy chắc thầy nghe lầm rồi đấy.” - Ân nói rồi ngồi phịch xuống sàn, tiếp theo là nằm xoài ra đất, hai tay vòng lên đầu.

“Rốt cuộc là rút bao nhiêu giọt nước mắt mà trông mệt mõi đến thế?”

“Chẳng giọt nào hết.” - Ân nhắm mắt và thở dài. Nằm như thế này khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Kim nén bao nhiêu ngày giờ định đến đây trút nỗi lòng đấy à?”

“Không có, con đến học bài mới.”

“Chỉ cần thi nữa thôi là lấy đai võ sư rồi, thầy còn gì để dạy con nữa đâu.”

“Vậy thầy đấu với con một trận nhé!” - Giọng nói có vẻ hào hứng, Ân ngồi dậy lắc lắc đầu cho tỉnh táo rồi đứng bật dậy.

“Ăn đòn cấm ăn vạ.”

“Thầy tự nói mình ấy.” - Ân nói rồi phá lên cười sau đó đi về phía phòng thay đồ.

Khi bước vào là một Thiên Ân mệt mõi, lười biếng nhưng khi đi ra thì lại là một Thiên Ân oai phong và nghiêm túc trong võ phục đen.

“Sao lại đeo đai đen?” - Thầy Ân chau mày nhìn.

“Đeo đai đen đánh thắng đai trắng mới oai.” - Ân cười tươi.

“Láu cá thật!” - Thầy Ân cũng cười.

Hai thầy trò cùng khởi động, làm nóng người. Sau khi nghi thức bái tổ kết thúc, một trận đấu nảy lửa diễn ra.

Không ai có thể tưởng tượng được một cô gái mảnh khảnh khi mang trên mình bộ võ phục lại dữ dội đến thế. Nhưng hơn thế nữa là sự nghiêm túc và sự quyết tâm đáng nể phục. Sau bao nhiêu đau nhức, bao nhiêu chấn thương, ngày hôm nay sự quyết tâm ấy đã được hậu đãi đích đáng.

Sau trận đấu, hai thầy trò đi bộ vòng quanh võ đường để điều hòa nhịp tim. Trò thì rạng ngời vì thành quả mình đạt được. Thầy thì tự hào vì đào tạo ra một học trò giỏi. Đai trắng thua đai đen mà không hề oan ức.

Trên đường về nhà, Ân vừa lững thững bước đi vừa ngửa cổ nhìn lên bầu trời đang dần tắt nắng.

Cho đến khi mùi thức ăn thơm phức từ đâu bay tới. Thì ra mùi thơm hấp dẫn đó xuất phát từ quán ăn gia đình ở bên kia đường. Ngửi mùi đã thấy ngon, thảo nào đông khách đến thế. Cô cũng đã đói bụng rồi, có lẽ sẽ ăn tối ở đây.

Bốn phía vây quanh đều là những gia đình gồm bố, mẹ, con cái đang cười đùa trong bữa ăn. Họ gấp thức ăn cho nhau và nhìn nhau âu yếm. Ân lúc này trong mắt mọi người thật quá cô đơn. Nhưng đó là người khác nhìn vào và cảm thấy vậy. Phần Ân, cô chẳng hề cảm thấy mình cô đơn chút nào. Có thể vì cô không ý thức được sự cô đơn đang vây quanh mình. Trước giờ cô luôn một mình như thế này và nó trở thành một thói quen.

Ra khỏi quán khi đèn đường bắt đầu lên, Ân thoáng thả đi bộ và nhìn ngắm cảnh vật hai bên đường. Mọi thứ đều chỉ còn là cái bóng lơ mờ nhòe nhoẹt trong ánh sáng vàng hiu hắt. Dòng xe cộ dần trở nên tấp nập hơn.

Đi ngang qua con đường cho người đi bộ, cô ngẫu hứng rẽ vào dù nó không dẫn về nhà. Vào giờ này, con đường này không đông lắm. Ngoài cô ra thì chỉ còn một vài du khách nước ngoài.

Cơ hồ trong gió có tiếng đàn guitar và tiếng hát của ai đó. Ân tiếp tục đi sâu vào trong thì thấy một chàng trai trạc tuổi mình đang ngồi ôm đàn hát. Một vài du khách đang đi qua dừng bước lại, họ thả vài tờ tiền vào bọc đàn đang để mở sau đó rời khỏi.

Cũng giống như những người đó, Ân lại gần và thả một tờ tiền vào chiếc hộp để trước mặt chàng trai. Nhưng cô không bỏ đi mà đứng dựa người vào cột đèn, lắng nghe những âm thanh mộc mạc đang cất lên.

Một bài hát có giai điệu đồng quê thanh bình bằng tiếng Pháp được xướng lên.

Ân vốn mù tịt về âm nhạc nhưng không hiểu sao bài hát của chàng trai này thật sự thu hút cô. Dù không biết lời bài hát đang nói gì nhưng giai điệu của nó thật sự cuốn cô xuôi dòng cảm xúc và chảy theo từng nốt nhạc.

Không còn anh chàng hát rong, không còn cột đèn mà cô đang dựa, không còn con đường cho người đi bộ, thậm chí bản thân cô cũng tan ra.

Một làng quê thanh bình với những mái nhà xinh xắn hiện ra. Đàn cừu trắng đang thong thả nhấm nháp trên đồng cỏ. Cách đó không xa, bên cạnh con sông hiền hòa, đám trẻ đang nô đùa vui vẻ. Nhìn lên cao hơn một chút sẽ thấy người chăn cừu đang ngồi trên mỏm đá thoai sáo. Từ chỗ ngồi của anh ta có thể nhìn thấy cánh đồng lúa mạch vàng ươm dưới thung lũng đang dập dềnh trong gió.

Một tâm hồn nhạy cảm thường rất dễ bị chi phối bởi các tác nhân ngoại cảnh và Ân sở hữu một tâm hồn như thế. Chính vì lý do này mà cô quyết định rời khỏi vị trí đang đứng ngay khi bản nhạc đồng quê kết thúc và một bản nhạc có giai điệu buồn được tấu lên. Cô muốn giữ cái tâm trạng thoải mái hiện tại và không hy vọng điều gì phá vỡ nó.

Cũng đã đến lúc về nhà!

Ân là một cô gái có tính cách khá khó đoán, lối trang trí phòng ngủ cũng thể hiện phần nào sự kì quái của chủ nhân. Những mảng đối lập sáng tối giữa giấy dán tường, nền nhà, những đồ vật trong phòng tạo nên một cảm giác kì lạ cho người nhìn. Tương phản đến cao trào nhưng cũng hài hòa tuyệt đối.

Ra khỏi phòng tắm với trạng thái vô cùng dễ chịu, Ân ngồi vào bàn học và bắt đầu chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai lên lớp. Dù sở hữu sự khôn ngoan và nhạy bén hơn người nhưng như thế chưa đủ để cô chủ quan coi thường việc học. Cô luôn cố gắng học thật chăm chỉ và kết quả thì không phụ lòng cô bao giờ. Với cô, cuộc sống giống như tiếng hét đập vào vách núi. Có người hét lên thì sẽ có tiếng vọng đáp trả. Có bỏ ra thì sẽ có thu hoạch.

Trời về khuya trùng trùng sương giăng lối, ánh đèn vàng hiu hắt đổ bóng xuống con đường lạnh lẽo, những bức tường xám xịt nằm im lìm trong màn đêm cô tịch. Mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ say sau một ngày mệt mỏi với quá nhiều lo toan bộn bề, chỉ duy nhất ô cửa sổ tầng hai của căn biệt thự cuối phố vẫn hắt ra ánh sáng trắng không mệt mỏi.

3. Chương 3 : Âm Mưu Và Thủ Đoạn

Sương mù ôm ấp vàng dương, ánh sáng hồng đào mờ lung lỉnh ảo báo hiệu ngày đến. Nơi đường chỉ ngăn cách trời và đất, quả cầu lửa đang kiêu hãnh nhô lên.

Như thường lệ, bà Mai thức dậy làm thức ăn, pha sữa cho cả hai cô con gái. Bà là một người phụ nữ khéo léo trong việc thể hiện sự chu đáo nhưng lại không biết cách che giấu sự thờ ơ. Bà luôn làm ầm lên nếu Đan bỏ bữa sáng nhưng lại không bao giờ quan tâm Ân có ăn hay không.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân, Ân đi xuống nhà bếp nhưng không ngồi vào bàn ăn. Cầm nhanh ly sữa trên bàn, cô đi ngược về phòng mình. Cô không khó chịu việc phải ngồi ăn cùng bàn với mẹ con bà Mai nhưng cô cũng chẳng có nhã hứng muốn thử cái cảm giác đó.

Khi Ân trở lại nhà bếp, sữa trong ly đã không còn một giọt.

Thấy cái ly không vừa được đặt lên bàn, bà Mai nhìn Ân vẻ lấm lét.

Là người vô cùng nhạy bén và tinh ý, Ân hoàn toàn nhận ra ánh mắt kì lạ đang chiếu vào mình. Nhưng bên cạnh đó cô còn có tài giả vờ như không biết gì.

“Con đổi ảnh thờ à?” – Cố tỏ ra tự nhiên, bà Mai hỏi.

“Ừ, một tấm là đủ rồi.” – Ân gật gù.

“Làm gì có ai đem ảnh cưới ra làm ảnh thờ chứ.” – Bà Mai cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Cả hai vợ chồng đều đã qua thế giới bên kia rồi, lấy tấm ảnh cưới làm ảnh thờ có sao đâu.” – Ân nhún vai rồi đảo mắt nhìn về phía bàn thờ. Hai tấm hình của ba mẹ cô đã được cô thay bằng một tấm hình cưới của hai người.

“Có phải con muốn mọi người vào nhà này đều biết dì là vợ hai phải không?” – Bà Mai có vẻ không vui.

“Yên tâm đi! Dì sẽ không còn ở trong nhà này nữa.” – Ân nở một nụ cười chuẩn mực.

“Nói vậy là ý gì?” – Đang ăn sáng, nghe thấy vậy, Đan chau mày nghi hoặc.

“Tức là hai người bị đuổi đó.” – Ân nhún vai.

“Chị nói gì vậy? Sao chị có thể đuổi mẹ con tôi đi?”

“Muốn lấy giấy tờ nhà cho xem không?” – Ân nghiêng đầu, mắt tròn xoe nhìn Đan không chớp.

“Chị đừng có quá đáng.” – Đan gắt.

“Biệt thự này là của mẹ tao, trước khi qua đời bà ấy đã nói ba tao sang tên cho tao.” – Mặc kệ sự tức giận của Đan, Ân nói giọng đều đều. Quay nhìn sang bà Mai đang gồng người, gương mặt kìm chế, cô tiếp lời: “Dì về nhà này cũng nhờ mẹ tôi cả thôi”.

Nghe Ân nói, bà Mai phá lên cười giễu cợt rồi cất cao cái giọng chua ngoa: “Mày sai rồi, là ba mày yêu tao nên mới cưới tao về. ***** mới qua đời không lâu là đã bị ba mày quên rồi.”

Một tràng cười giễu cợt khác vang lên nhưng lần này giọng cười là của Ân.

“Vậy là dì vẫn không biết gì à? Trước khi ra đi mẹ tôi đã van nài ba tôi lấy vợ khác vì bà ấy sợ không có người lo lắng chăm sóc cho đứa con mới tròn một tuổi là tôi đây. Dì nghĩ gì mà nói ba tôi yêu dì?” – Ân vừa nói vừa quan sát nét mặt bà Mai một cách thích thú.

“Cái gì? Mày... ba mày... dám lừa dối tao bao nhiêu năm qua.” – Quả nhiên bà Mai tin những lời Ân nói. Hai mắt trợn ngược đầy tức giận, giọng nói chua ngoa **** người không bao giờ vấp náy không thể trôi chảy nữa.

“Tôi lừa dì cái gì, dì nói tôi nghe xem?” – Ân nghiêng đầu cố tình tỏ ra ngây ngô: “Còn về ba tôi, dì không lừa dối ông ấy sao? Dì có đếm hết được số tình nhân của mình không?”

“Mày...” – Vừa giận, lại không biết phải cãi lại thế nào, bà Mai cứng họng.

“Dọn đồ đi!” – Ân vừa nói vừa xua xua tay.

“Chị làm vậy thì mẹ con em biết đi đâu bây giờ?” – Thấy mẹ mình không thể cãi lại được nữa, Đan dùng ngay chiêu khổ nhục kế. Gọi chị xưng em rồi mắt ngân ngấn nước và tiếp theo là bật khóc.

“Yên tâm đi! Mẹ của mày đã nuốt một bụng không nhỏ đâu. Cái tài khoản cũng rủng rỉnh lắm rồi. Hơn nữa còn có tình nhân giàu có lo à, mày đừng sợ chết đói.” – Dứt lời, Ân đứng đĩnh đi về phòng mình.

“Thật hả mẹ? Con vẫn sẽ được sống trong biệt thự sang trọng chứ?” – Đan nghe xong nín khóc ngay lập tức, quay ra nhìn mẹ mắt sáng rỡ.

“Ừ, con đừng lo! Mẹ sẽ mua cho con một căn biệt thự to và đẹp gấp đôi nơi này.” – Bà Mai nói với con mình rồi nở một nụ cười đắc thắng.

___Mày nghĩ mày có thể đấu lại tao sao? Tao từng này tuổi không lẽ lại để con nhãi như mày “chiếu tướng” à? Xem mày lên mặt được mấy lần nữa. Sang thế giới bên kia với ba mẹ của mày đi!___

Nghe mẹ nói xong, Đan vui vẻ chạy lên phòng dọn đồ đúng lúc gặp Ân đang đi xuống. Đi qua Ân, Đan cố tình hất mặt một cái rất kiêu rồi cong cớn đi lên lầu. Nhìn điệu bộ của Đan, Ân chỉ mỉm cười. Một nụ cười khó đoán! Cô cố tình bước chậm hơn để đợi đến lúc Đan về phòng.

Không uống công chờ đợi, tiếng hét tuy thất thanh nhưng vẫn yếu điệu của Đan đã vang lên và tiếp sau đó là tiếng bước chân dồn dập chạy xuống dưới nhà.

“Mẹ ơi, Miu chết rồi.” – Đan vừa nói vừa khóc.

“Chết rồi sao?” – Ân nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Chị đã làm gì nó?” – Đan hét lên.

“Ban nãy nó cứ luẩn quẩn dưới chân, tao nghĩ nó đói nên đổ sữa dì pha cho nó uống. Sao uống xong lại lăn ra chết nhỉ?” – Bộ mặt ngô nghê của Ân lại một lần nữa được cô cố ý phô ra.

“Chị...” – Đan tức muốn hộc máu trong khi bà Mai vừa giận vừa sợ đến biến sắc.

“Dì này, dì có thấy mình quá lộ liễu không? Dì chúc mới đọc mấy hôm mà đã muốn dàn xếp cho tôi một cái chết do tự tử và công bố giấy từ bỏ quyền thừa kế có chữ ký giả cùng với điểm chỉ tay rồi sao? Còn ba năm nữa tài sản mới được chia, dì từ từ nghĩ cách đi nhé! Ráng nghĩ ra cách nào hay hay một chút chứ nếu muốn đấu với tôi bằng cái cách sơ sài này thì chỉ phí công bày trò thôi!” – Ân nở một nụ cười “tỏa nắng” rồi bỏ đi học.

___Con nói không sai phải không? Bà ta ra tay ngay lập tức mà. Quả là lòng tham đáng sợ! Ba đã thấy ba gây rắc rối cho con gái mình chưa?___

Trong một buổi sáng đẹp trời, người ta nghe thấy tiếng quát đầy giận dữ của Thiện và tiếng khóc nức nở oan ức của Đan phát ra từ sân thượng trường Ánh Dương.

“Cái gì? Em bị chị cùng cha khác mẹ đuổi ra khỏi nhà?”

“Con mèo của anh tặng em cũng bị chị ta giết chết rồi.”

“Con nhỏ đó đâu? Để đây anh dạy dỗ nó.” – Có vẻ như cơn giận của Thiện đã được những giọt nước mắt của Đan nâng đến giới hạn cuối cùng. Dám cá rằng nếu ở đây có cái gì có thể đập vỡ thì nó đã sớm vỡ từ lâu.

“Bỏ đi Thiện... mẹ em... nói không muốn chị em trong nhà... xích mích.” – Đan níu tay Thiện, nước mắt rơi lã chã.

“Nó có nể nang gì mẹ con em đâu mà em phải thế này?” – Thiện cố gắng kiềm chế để cơn giận không làm mình thô lỗ với Đan.

“Nhưng đó là nhà của chị ấy mà. Với lại tại bé Miu cứ quanh quẩn dưới chân chị ấy nên...” – Đan vẫn không ngừng khóc.

Nước mắt của Đan một lần nữa thành công trong việc làm cơn giận của Thiện vượt quá sự kiềm chế. Hất tay Đan ra, cậu xăm xăm bước về phía cánh cửa sân thượng. Vừa đi vừa lớn tiếng quát: “Không thể bỏ qua được.”

“Anh mà làm gì chị ấy, mẹ sẽ đánh em đó.” – Đan vội chạy theo ôm Thiện từ phía sau, nước mắt của cô nhanh chóng thấm ướt một khoảng lưng áo cậu.

Mảng áo ướt át đó đã làm Thiện dịu đi.

Quay người lại, cậu ôm Đan vào lòng mà dỗ dành: “Được rồi, em đừng khóc nữa! Anh sẽ không làm gì đâu. Lát nữa đi học về chúng ta đi xem nhà nhé!”

“Xem nhà gì anh?” – Đang rúc sâu trong lòng Thiện, Đan ngẩng đầu đưa đôi mắt tròn xoe, ngơ ngác nhìn cậu.

“Nhà cho hai mẹ con em chứ nhà gì.” – Vừa nói Thiện vừa xoa đầu Đan đồng thời ôm cô chặt thêm.

“Như vậy không được đâu.” – Đan lắc đầu nguầy nguậy.

“Chứ để mẹ con em ở ngoài đường à? Không nói nhiều nữa!” – Thiện cương quyết. Đan im lặng một hồi rồi miễn cưỡng gật đầu.

___ Quen với Ân Thiện – Con trai tập đoàn Vương Thị quả không sai lầm. ___

“Định làm người khác đau mắt sao?” – Trong khi đôi tình nhân nhỏ đang dần chìm vào thế giới hai người thì từ đằng xa một giọng nam vang đến có vẻ không mấy hài lòng. Bản thân sự xuất hiện của giọng nói đã khiến bầu không khí lảng mạn trở nên bối rối, nay thêm sự “không hài lòng” làm nó không những bối rối mà còn vỡ tan.

“Anh Minh, anh Nhật.” – Đan buông Thiện ra, cúi đầu chào hai người con trai mới đến.

“Chỉ ôm thôi mà, làm gì mà đau mắt.” – Thiện cười cười xoa đầu chữa thẹn.

“Xem nó coi, có người yêu rồi mặt cũng mỏng đi, biết đỏ mặt nữa cơ đấy.” – Nhật vừa nói vừa chỉ vào Thiện, một tay xoa xoa cảm ra chiều ngẫm nghĩ.

“Mới sáng sớm đã muốn ăn đòn rồi đúng không?” – Thiện nắn nắn nắm đấm.

“Em về lớp trước được không? Anh có chuyện muốn nói với Thiện.” – Minh quay sang nhìn Đan, giọng nói không có vẻ gì là muốn thuyết phục, nó giống như ra lệnh nhiều hơn.

Vốn chẳng ưa gì Minh và cũng thừa biết Minh đang đuổi mình, Đan cố nuốt cục tức rồi mỉm cười hòa nhã: “VẬY em đi trước.”

Đan đi rồi nhưng ánh mắt tiếc nuối của Thiện còn dôi về phía cánh cửa. Mãi một lúc lâu mới sực nhớ ra hai thằng bạn đang đứng bên cạnh: “Có chuyện gì à?”

“Có gì đâu, chỉ là muốn ba thằng ở riêng thôi.” – Minh nhún vai.

“Mày vẫn có ác cảm với Đan à?” – Thiện tỏ ra không vui.

“Mày quen với nhỏ nào là thằng này có ác cảm với nhỏ đó à?” – Nhật chen ngang.

“Sao vậy?” – Thiện ngơ ngác.

Thấy gương mặt không hiểu gì của Thiện, Nhật cười gian rồi trả lời rành rọt: “Vì nó yêu mày mà.”

Hai cái cốc rở đau cùng lúc giáng xuống đầu làm nụ cười của Nhật tắt ngấm. Cậu đưa tay xoa đầu và nhìn hai thằng bạn vẻ oan ức.

“Còn không phải như vậy à? Vậy chứ tại sao lúc nào mày cũng khó chịu với Đan?”

Đáng ra phải trả lời cậu hỏi của Nhật thì Minh lại thở hắt ra một tiếng, mắt nhìn xa xăm xuống bên dưới sân trường.

___ Vì tao không tin con nhỏ đó. Ở nó có cái gì làm tao muốn đề phòng. ___

“Sau giờ học ra ngoại ô nhé. Lâu rồi không đến đó.” – Thấy Minh im lặng, Nhật cũng không hỏi thêm mà chuyển đề tài ngay lập tức. Cậu biết rằng nếu gặng hỏi thêm thì nhiều phần trăm là cậu sẽ ăn thêm vài cái cốc lõm đầu.

“Tao bận rồi.” – Thiện từ chối.

“Đi với Đan à?” – Minh chất vấn.

“Ừ. Em ấy bị đuổi ra khỏi nhà rồi. Em ấy cần một chỗ để ở.” – Thiện rầu rĩ.

“Đại gái thấy sợ! Coi chừng phá sản vì gái đấy.” – Nhật châm chọc.

“Mua một ngôi nhà mà phá sản được sao?”

Nhật và Thiện, người nói qua, người cãi lại, không ai để ý Minh đang im lặng và có vẻ suy tư.

Đúng như lời hứa, chiều hôm đó, Thiện đưa Đan đi mua nhà. Một ngôi nhà thật sự đáng để người khác phải mơ ước. Trong lòng Đan lúc này thầm cảm ơn chị gái đã đuổi mình ra khỏi nhà. Nếu không phải là Ân tuyệt tình thì Đan đâu thể sở hữu ngôi biệt thự lớn như lâu đài này.

Xem ra mẻ lưới này của Đan đã bắt được một con cá vàng. Tập đoàn Vương Thị – Một trong năm con rồng kinh tế của Việt Nam, làm dâu nhà này thì ăn cả đời không hết.

Mẹ nào con nấy! Quả thật cao tay! Trong ba năm đợi thống kê tài sản và di chúc được thực hiện xem ra mẹ con bà Mai sẽ không phải chật vật lo lắng gì. Còn Ân một thân một mình không biết sẽ ra sao.

Rốt cuộc Lã Mạnh Quân muốn xem điều gì mà lại bày ra bản di chúc như thế? Đã chết rồi vẫn muốn chơi đùa với người còn sống sao? Phải nói rằng chủ tịch công ty phần mềm trò chơi, đến khi chết đi vẫn để lại một trò chơi độc đáo.

Đời là một vở kịch bi hài được cấu tạo từ một tấn trò đời kịch côm. Kẻ tính toán là kẻ thua thiệt, người hời hợt thánh nhân đỡ nâng. Trò chơi cuối cùng của Lã Mạnh Quân là trò chơi hay nhất của ông. Vai diễn của ông trong vở kịch cuộc đời đã kết thúc. Giờ ông là một khán giả theo dõi những người sống tiếp tục màn kịch hay.

Đấu đá, tính toán, thủ đoạn, tranh giành, mưu hại, lợi dụng lẫn nhau...

Không có những thứ đó thì cuộc đời sẽ mang một cái tên khác chứ không phải là “cuộc đời”.

4. Chương 4 : Cổ Nhân

Hai năm sau.

Một buổi sáng đẹp trời! Từ khung cửa sổ, cô gái đưa đôi mắt nhìn bầu trời đầy nắng ấm. Ánh mặt trời chiếu vào làm gương mặt trắng trẻo kia ứng hồng đầy sức sống. Đôi môi đỏ khê mở ra hơi thở một hơi không khí trong lành. Trước một mỹ nhân, gió – Kẻ xưa nay nổi tiếng vô tình cũng không kìm lòng được mà đến bên vuốt ve gương mặt thon gọn và luồn nhẹ vào mái tóc mềm mại mà thổi nó bay lên nhẹ nhẹ.

So với hai năm trước, cô cũng đã thay đổi ít nhiều. Cô cao thêm, những đường cong trên cơ thể cũng hoàn thiện hơn, da trắng hơn và những cái mụn của tuổi mới lớn đã biến mất hoàn toàn để lại một làn da hoàn hảo. Duy chỉ có đôi mắt là vẫn thế, vẫn cái nhìn như xuyên thấu tâm can người khác và ánh lên vẻ ngạo mạn hoàn toàn không để ai trong mắt.

“Ân, mày không đi học à?” – Thấy đã hơn bảy rưỡi mà bạn mình còn đang ngồi bên cửa sổ, Ngọc Linh – Bạn cùng nhà của Ân nhắc nhở.

“Đi chứ. Nhưng hôm nay là ngày khai giảng mà, từ từ rồi tới. Cũng chỉ ngồi nghe diễn thuyết thôi chứ có làm gì đâu.” – Ân nhún vai.

“Tao thật không hiểu vì sao mày lại phải đi học. Định làm lưu manh giả danh trí thức à?” – Mỹ Phụng – Cô bạn cùng nhà thứ hai của Ân từ ngoài cửa đi vào.

“Lưu manh thì đúng rồi nhưng giả danh trí thức thì không có đâu. Trí thức thật mà.” – Ân cười thật tươi để lộ hai má lúm đồng tiền và hàm răng trắng bóng đều như bắp.

___Đâu thể làm lưu manh cả đời.___

Thôi trả treo với hai cô bạn cùng nhà, Ân đi nhanh vào phòng tắm để thay đồng phục rồi trở ra.

“Nhìn thế này ai bảo là lưu manh.” – Linh chọc ghẹo khi Ân trở ra.

Ân không nói gì, chỉ mỉm cười rồi lững thững ra khỏi nhà.

“Không mang cặp à?” – Thấy Ân đi người không, Phụng gọi với theo nhưng Ân không trả lời mà vẫn xăm xăm bước tiếp.

“Hôm nay trường khai giảng, có học hành gì đâu mà cần phải mang cặp theo.” – Linh giải thích.

“VẬY Ờ? TAO KHÔNG BIẾT.” – Phụng nhún vai.

“MÀY KHÔNG NHỚ CHỨ KHÔNG PHẢI KHÔNG BIẾT. NÓ NÓI TỪ MẤY HÔM TRƯỚC RỒI.” – Linh bắt bẻ.

“Ừ TAO KHÔNG NHỚ. TRÍ NHỚ TAO VỐN KÉM MÀ, NGÀY XƯA ĐI HỌC TAO ĐỂ QUÊN CẶP Ở NHÀ HOÀI.”

“Hay lắm ấy mà còn khoe.”

Đột nhiên điện thoại của Phụng reo lên nhưng không phải có người gọi cũng không phải có tin nhắn. Phụng cầm điện thoại đọc đọc cái gì đó rồi tắt tiếng chuông đi.

“Hôm nay qua bên Bùi Thị Xuân đòi nợ đấy.” – Ném điện thoại qua một bên, Phụng quay sang nhắc Linh.

“Còn cần mà nhắc ả? Phải cài nhắc nhở mới nhớ được mà tỉnh tướng.”

Trong khi hai cô bạn còn đang đấu khẩu ở nhà thì Ân đã đi bộ gần tới trường. Trên con đường cô đang đi, không nhiều học sinh cùng mặc đồng phục giống cô. Có gì đâu, trung học Lộ Thiên vốn ít học sinh mà.

Điểm vào trường thì không quá cao nhưng tiền học phí thì đủ cao để không phải muốn học là học. Vốn là một ngôi trường trung học bình thường nhưng lại may mắn được hai con rồng kinh tế của ViệtNam- Tập đoàn Vương Thị và tập đoàn Vũ Thị chọn làm sân đấu đá.

Trung học Lộ Thiên được lột xác như ngày hôm nay tất cả là nhờ bản tính háo thắng của hai ông chủ tịch tập đoàn Vương – Vũ.

Không biết là có phải có thù hằn gì với nhau hay không mà hai tập đoàn này luôn đấu đá với nhau. Cả hai luôn kìm kẹp nhau chứ không đơn giản chỉ là cạnh tranh trên thương trường. Vương Thị mở siêu thị, Vũ Thị cũng mở siêu thị. Vũ Thị xây bệnh viện, Vương Thị cũng xây bệnh viện. Đến khi Vương Thị tài trợ cho trung học Lộ Thiên, Vũ Thị cũng nhảy vào tài trợ không ít. Thi nhau đầu tư xây dựng trường, mở rộng trường, tu sửa trường, rồi thì mời những giáo viên giỏi nhất với mức lương hấp dẫn, phát học bổng, mua trang thiết bị giảng dạy tiên tiến. Mọi người nhìn vào mà chóng hết cả mặt.

Muốn học ở Lộ Thiên trừ khi nhà giàu có tiếng, còn không thì đi trường khác học sẽ tốt hơn. Trong ngôi trường này, sự phân hóa giàu nghèo được đẩy lên đến cao trào. Ba giai cấp được phân chia rõ ràng. Tầng lớp quý tộc là những người có quan hệ máu mủ với hai tập đoàn Vương – Vũ. Tư sản là những cô cậu ấm con nhà giàu. Còn vô sản là những học sinh vào trường nhờ vào học bổng và Ân là một trong số đó.

Buổi lễ khai giảng với hoa, bong bóng và những bài phát biểu ngán ngẩm bắt đầu. Đến gần trưa mà thầy hiệu trưởng vẫn không có dấu hiệu kết thúc trong khi lũ học sinh đang ngồi ngáp ngáp dài. Một số tiếng phàn nàn bắt đầu xôn xao trong đám đông.

Sau những bài diễn văn tưởng như bất tận là nghi thức “truyền thống” của trường – Bốc thăm lớp học. Từng học sinh lần lượt lên bốc một phiếu trong thùng thăm theo từng khối. Sẽ có hai mươi tờ phiếu có nội dung giống nhau nghĩa là một lớp chỉ có hai mươi học sinh.

Sau khi bốc thăm xong, các học sinh lên lớp của mình để giao lưu với giáo viên chủ nhiệm và các bạn mới. Buổi lễ khai giảng đã dài lê thê, đứa nào cũng đói vì trời đã gần trưa, thế mà giờ còn phải ngồi nghe người khác giới thiệu về bản thân mình và mình cũng phải tự giới thiệu về mình với mọi người. Quả là biết cách hành hạ!

Vừa đến trước cửa lớp 12A1, Ân đã nghe những tiếng nói, tiếng cười vui vẻ của các nữ sinh. Chắc là gặp lại bạn cũ nên vui.

Quả không sai, bên trong lớp có hai nhóm nữ sinh đang tay bắt mặt mừng với nhau. Một nhóm nam sinh cũng đang đùa giỡn, cười nói rôm rả. Chỉ có mười mấy người mà lớp giống y như cái chợ. Hầu như không ai để ý đến Ân, mà cô cũng chẳng để ý đến ai. Ngồi vào bàn cuối cùng của dãy trong cùng, cô lấy Mp3 ra nghe nhạc để không phải nghe những câu chuyện của đám nữ sinh mà theo cô thì đó là những câu chuyện hết sức nhảm nhí.

Đang ngồi dựa người vào tường, mắt nhắm lim dim nghe nhạc thì tiếng hét thất thanh của tất cả nữ sinh trong lớp làm Ân giật mình. Mở mắt ra, cô thấy ba nam sinh rất đẹp trai đang đứng ngoài cửa lớp. Mỗi người đẹp một vẻ nhưng tóm lại là cả ba đều rất đẹp.

Nhìn qua một lượt, đôi mắt Ân dừng lại ở nam sinh đứng giữa.

____Đó chẳng phải là Thiện, người yêu của Đan sao?____

____Học cùng lớp à? Phiên thật!____

Phớt lờ tiếng la quá khích của đám nữ sinh, Thiện và hai người bạn của mình đi vào lớp một cách bình thản như không nghe thấy gì. Cậu tiến lại bàn cuối của dãy còn lại, Minh và Nhật lần lượt ngồi hai bên trên.

Ân nhún vai ra vẻ không quan tâm rồi lại nhắm mắt tiếp tục nghe nhạc. Để không bị bất cứ tiếng động nào làm phiền nữa, cô chuyển qua nghe rock và mở volume to hết cỡ.

Từ trên đầu lớp, một nữ sinh tóc nâu tiến lại gần chỗ Ân với bộ dạng kênh kiệu.

“Ra chỗ khác ngồi đi!” – Nữ sinh tóc nâu đến trước mặt Ân ra lệnh.

Tiếng nhạc rock đang đập hai bên tai Ân đủ để cô không hay biết gì.

“Thiên Ân, mày dám làm lơ tao à?” – Nữ sinh tóc nâu thấy Ân vẫn im lặng thì nói lớn tiếng hơn. Cả lớp im phăng phắc theo dõi chuyện gì sẽ xảy ra.

Vẫn thấy Ân ngồi im dựa đầu vào tường, hai mắt nhắm bình thản, nữ sinh tóc nâu đập bàn giận dữ tưởng rằng mình bị coi thường. Bao nhiêu con mắt trong lớp lập tức đổ dồn về phía bàn cuối dãy trong cùng.

Bây giờ Ân mới lơ mơ mở mắt ra nhìn nữ sinh đang đứng trước mặt mình. Chà, là Kim tiểu thư của công ty trang sức Kim Vạn đây mà. Hai năm Ân học ở trường này cũng là hai năm Kim Ánh Liên liên tục bày trò kiếm chuyện với cô. Trong trường này giai cấp vô sản là những người để những đứa ăn no rửng mỡ thuộc tầng lớp quý tộc và tư sản đem ra mỉa mai và vui đùa. À, không phải “những người” đâu, chỉ có một người thôi. Những học sinh được trao học bổng không thể chịu được sự phân biệt quá đáng nên đã chuyển trường hết rồi. Cả trường này chỉ còn một người thuộc giai cấp vô sản đó là Ân.

“Làm gì mà ồn ào vậy?” – Một giọng nam trầm vang lên ngoài cửa lớp làm tất cả những người nghe thấy phải quay ra nhìn. Sự xuất hiện của Đình Hy làm nữ sinh không hẹn mà cũng thi nhau hét lên.

“Anh! Anh cũng học lớp này à?” – Thấy Hy, Thiện vui vẻ hỏi.

“Ừ!” – Câu trả lời của Hy làm đám nữ sinh hét lên một lần nữa. Không hét làm sao được. Xem ra những người nổi tiếng đều quy tụ về một nơi rồi. Công tử nhà họ Vương học lớp này, bây giờ thiếu gia tập đoàn Vũ Thị cũng học tại đây. Chà, long hổ quây quần.

“Cậu đang làm gì mà ồn ào vậy?” – Chậm rãi đi vào lớp, Hy nhướn mày nhìn Liên.

“Tớ...” – Liên ấp úng vì không biết phải nói hành động mình đang làm là gì. Cô đỏ mặt rồi bỏ ra khỏi lớp trước khi chết vì xấu hổ.

“Mọi chuyện ổn rồi.” – Liên đi khỏi, Hy đến trước mặt Ân nói bằng giọng trấn an.

Thấy miệng chàng trai trước mặt mấp máy như đang nói gì đó, Ân tháo tai phone ra khỏi tai mình. Bây giờ mọi người mới vỡ lẽ ra là này giờ cô nghe nhạc nên không hay biết gì.

“Cậu vừa nói gì?” – Ân chau mày hỏi Hy.

“Này giờ cậu không hay biết gì à?” – Hy tròn mắt nhìn Ân. Hóa ra “nghĩa cử cao đẹp” của cậu đã không được cô gái trước mặt biết đến.

“Không. Tôi bỏ lỡ chuyện gì à?”

“Không có gì đâu.” – Hy cười khở rồi ngồi vào chiếc bàn trước mặt Ân.

Giáo viên chủ nhiệm lớp Ân là một sinh viên mới ra trường, tên Trần Tuấn Kiệt. Kiệt tốt nghiệp loại xuất sắc khoa sư phạm chuyên ngành hóa học và được mời về Lộ Thiên giảng dạy.

Có thể nói rằng các nữ sinh trong lớp đều đang cảm thấy mình rất may mắn. Lớp có đến bốn hotboy, bây giờ giáo viên chủ nhiệm cũng đẹp trai nữa. Xem ra từ bây giờ họ có động lực để đi học rồi.

Duy chỉ có Ân không hề nghĩ như vậy. Cô thừa biết thầy giáo đứng trên kia là ai.

Gặp lại Kiệt là điều không nằm trong dự đoán của cô. Cứ nghĩ rằng sau ngày hôm đó, cả hai sẽ vĩnh viễn không còn việc gì phải gặp nhau. Không ngờ hôm nay cố nhân lại tìm về.

Sau khi giới thiệu về bản thân, Kiệt bỏ qua phần các học sinh tự giới thiệu về mình với bạn cùng lớp và để lớp ra về. Chỉ chờ có vậy, đám học sinh ào ra ngay lập tức, chỉ có Ân vẫn ngồi tại chỗ khoanh tay trước ngực.

“Không về sao?” – Hướng mắt về chỗ Ân, Kiệt hỏi.

“Kết thúc buổi giao lưu nhanh như vậy không phải vì muốn nói chuyện với tôi sao?” – Ân cười khẩy.

“Em vẫn nhảy bén như ngày nào.”

“Vì vậy nên anh mới không thể đánh lừa tôi.” – Ân nhún vai.

“Phu nhân muốn anh chuyển lời đến em rằng nếu muốn yên thân thì hãy ký vào giấy từ bỏ quyền thừa kế. Đừng chống đối nữa!” – Kiệt vào thẳng vấn đề.

“Anh hãy nói với bà ta rằng tôi không muốn yên thân nên bà ta hãy cứ làm những gì bà ta muốn. Muốn chơi trò đấu trí với tôi sao? Cửa sổ cũng không có! Tôi sẽ đợi xem con tốt lần này là ai.” – Ân cười lớn tiếng rồi bỏ đi, Kiệt còn đứng lại nhìn theo bóng cô cho đến khi khuất hẳn.

___Vẫn sắc bén và khôn ngoan như ngày nào. Phu nhân à, bà ở thế yếu rồi. Chi bằng từ bỏ trước khi thua thảm thương. Muốn đấu với Thiên Ân, thật sự bà thua một nước. ___

Lấy điện thoại ra, Kiệt gọi cho bà Mai nói lại chính xác những gì Ân vừa nói.

“Con nhỏ đáng chết! Nó nói vậy sao?” – Bà Mai giận dữ hét lớn đến nỗi tiếng trong điện thoại vọng ra nghe rất rõ.

“Phu nhân, lần này không dùng kế đánh lạc hướng đâu. Cô ấy biết cả rồi.”

“Tôi cần cậu nói cho tôi hiểu à? Không dùng cách này nữa nhưng cậu hãy ở lại trường và quan sát nhất cử nhất động của nó.” – Bà Mai nói rồi cúp máy không để Kiệt nói thêm điều gì.

Nghĩ mãi mới ra cách để cho Kiệt – Người một năm trước đã từng tiếp cận Ân xuất hiện lần nữa khiến Ân đề phòng rồi tung con át chủ bài vào khi cô còn mải đề phòng Kiệt. Thế nhưng kế hoạch chưa kịp thực hiện thì đã phá sản, Ân hoàn toàn không quan tâm đến Kiệt mà đang chờ đợi người đến sau.

Quả nhiên một nửa tài sản nhà họ Lã là một miếng mồi thơm ngon béo ngậy. Nó đủ cám dỗ để thao túng suy nghĩ của con người. Đây không phải là lần đầu tiên bà Mai nghĩ cách hạ Ân và cũng không phải là lần đầu tiên kế hoạch thất bại. Muốn nắm được điểm yếu của Ân chẳng phải là điều dễ dàng.

Nếu Nguyễn Ánh Mai là Chu Du thì Lã Thiên Ân sẽ là Gia Cát Lượng.

Đứng bên ngoài cửa lớp và nghe toàn bộ những gì Kiệt nói trong điện thoại, Ân nở một nụ cười mỉa mai nhưng phảng phất sự chua chát khó hiểu. Thở hắt ra một tiếng, cô bỏ đi.

Đang lững thững bước xuống cầu thang thì điện thoại reo lên. Số của Phụng hiện lên trên màn hình.

“Gì vậy?”

“...”

“Xong rồi, vừa được ra về.”

“...”

“Ừ, tao về ngay.”

Ân cúp máy, còn chưa kịp cất điện thoại vào túi thì giọng nói dù hai năm không nghe vẫn còn ám ảnh vang lên bên tai.

“Chị cũng học ở đây à?” – Không biết từ đâu mà Đan đang đứng chắn ngang đường của Ân.

“Ừ, sao?” – Ân trả lời mà gương mặt không hề có vẻ gì là muốn nói chuyện với Đan.

“Nghe nói sau khi đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà không lâu chị đã bán biệt thự. Khó khăn đến thế mà có thể học ở đây sao?” – Đan mĩa mai.

“Nói chuyện với đứa con nít đúng là phiền thật đấy!” – Ân ngán ngẩm.

“Ai là con nít, tôi thua chị có hai tuổi thôi. Chị đừng nghĩ chị...” – Đan còn đang gân cổ lên cãi thì thấy Thiện, Nhật, Minh và cả Hy đang đi đến. Cô lập tức bỏ lửng câu nói rồi chuyển sang chủ đề khác.

“Chị này, em mới đến còn chưa biết mọi thứ ở đây. Chị dẫn em đi xem trường nhé!”

Thấy thái độ kì lạ của Đan, Ân quay đầu lại nhìn thì thấy bốn nam sinh chỉ còn cách mình vài bước chân.

“Người quen của em à?” – Thiện kín đáo nhìn Ân đánh giá rồi quay sang nhìn Đan.

“À, đây là chị gái em, tên là Thiên Ân. Thật không ngờ chị em cũng học ở đây.” – Kèm theo lời giới thiệu là một nụ cười hết sức duyên dáng.

Lời Đan vừa dứt, mắt Thiện lập tức lóe lên như có lửa.

“Thì ra đây là cô chị không có tính người đã đuổi mẹ con em sao?” – Cậu cười mĩa mai, nhìn Ân đầy khinh bỉ.

Trước lời công kích của Thiện, Ân cười khẩy rồi quay mặt bỏ đi không thèm cãi lại cũng chẳng buồn tức giận. Trước giờ cô vẫn luôn như vậy, không quan tâm người khác nghĩ gì, không để ý người khác nói gì, ngoài bạn bè ra thì không coi ai ra gì.

Thái độ coi thường của cô làm Thiện không khỏi ngơ ngác. Nếu là đứa con gái yếu đuối thì đã khóc thút thít mà than minh. Còn nếu là đứa đàn đá thì đã cãi lại rồi. Đằng này đứng đưng như không nghe thấy rồi bỏ đi. Thật không ngờ trên đời có kiểu người thế này.

“Tao đang nói chuyện mà con nhố đó bỏ đi kiểu đó sao?” – Mãi một hồi sau Thiện mới giật mình phát hiện mình bị lừa. Cậu quay sang hỏi Minh như thể không tin được điều vừa xảy ra. Trước giờ được săn đón còn không hết thế mà bây giờ bị một cô gái phớt lờ. Lần đầu tiên trong đời! Mà những điều đầu tiên thì sẽ khó quên đây.

“Mày không biết nên hỏi à?” – Không thèm an ủi thằng bạn vừa bị sốc đang còn ngơ ngác, Minh ném cho Thiện một câu vô cùng vô tâm.

“Chị em vẫn vậy mà. Chị ấy ngạo mạn đến nỗi làm người xung quanh phát điên. Anh đừng để ý làm gì!” – Đan giải thích mà như đổ thêm dầu vào lửa.

“Thôi, mày dẫn tình yêu của mày đi tham quan trường đi! Đừng có đứng đần ra đấy nữa.” – Nhật vỗ vai Thiện.

Thiện ậm ừ rồi tay trong tay cùng Đan đi.

Cậu đi khỏi thì mọi người nghe thấy tiếng cười khùng khục từ lồng ngực Hy phát ra. Hóa ra nãy giờ anh chàng này đang nín cười.

“Đừng cười nữa, đi ăn trưa thôi. Thằng kia nó đi với em yêu rồi, chắc không đi với tụi mình đâu.” – Minh đâm vào ngực Hy rồi đi trước.

Anh chàng đang cười bị đâm thì ho khan vài tiếng rồi cũng nhanh chóng rời khỏi vị trí. Đương nhiên Nhật sẽ đi theo, đâu thể đứng lại đó một mình.

Ân lúc này đang chạy rất nhanh giữa cái nắng trưa cuối hè.

“Làm gì lâu vậy?” – Vừa thấy cô, Phụng cầu nhàu ngay.

Nhìn Phụng bây giờ mới nhếch nhác làm sao. Ngồi giữa tám đứa trẻ gồm sáu gái và hai trai đang khóc hét lên, mặt Phụng cũng như đang mếu. Một hồi nữa mà Ân còn chưa về có khi Phụng cũng òa khóc thật.

“Dở có mấy đứa trẻ mà làm cũng không xong còn kêu ca gì nữa.” – Ân chau mày, hơi thở gấp gáp.

Nghe tiếng Ân, đám trẻ khóc to hơn rồi chạy ào đến bên cô miệng gọi to: “Mẹ Thiên Ân, mẹ Thiên Ân...”

“Tại sao lại hư như vậy? Mẹ đi học là ở nhà khóc thế này sao?” – Ân chau mày.

“Tại mẹ Mỹ Phụng kể chuyện ma cho bọn con nghe. Sợ quá nên mới khóc.” – Bé Thỏ giải thích, đôi mắt còn dính nước ánh lên tia oan ức.

“Mày hết trò làm rồi à?” – Ân lừ mắt nhìn Phụng.

“Vì không nhớ được trọn vẹn một truyện cổ tích nào, chỉ nhớ truyện ma nên tao kể.” – Phụng cười cầu hòa.

“Nín đi các con! Để mẹ xử mẹ Phụng cho.” – Ân dỗ dành mấy đứa nhỏ. Chúng tương đối nghe lời nên không lâu sau thì ngừng khóc.

Quay sang nhìn Phụng, Ân hít sâu lấy hơi định mắng cho Phụng một trận ra trò thì Linh từ ngoài chạy vô, trên tay cầm một cái hộp gỗ đựng đầy những lọ sơn móng tay.

“Muốn sơn móng tay thì qua đây với mẹ nào!”

Mấy đứa bé gái nghe vậy thì chạy đến chỗ Linh ngay lập tức, còn hai thằng bé vẫn đứng bám tay Ân.

Thấy Linh đã quăng “phao cứu trợ” ình, Phụng lập tức lảng sang chuyện khác để nói trước khi Ân kịp cho cô một trận xối xả: “Tối nay có việc phải làm đấy.”

“Để lát nữa nói tiếp.” – Ân nói rồi đá mắt về phía mấy đứa trẻ. Cô không muốn tâm hồn trẻ thơ của chúng bị vẩn đục bởi những chuyện liên quan đến cuộc sống của cô.

“Giờ không nói sợ tí nữa quên.” – Phụng cười cười xoa đầu.

“Đưa đầu mày đây tao đập ra rồi sắp xếp lại cho. Cái gì mà mới tí tuổi đã đãng trí rồi.” – Dù đang sơn móng tay ấy đứa bé gái, Linh vẫn tranh thủ bon chen.

Ân nhìn vào đồng hồ trên tay rồi quay sang nhìn Phụng.

“Đúng ra giờ này bọn trẻ phải đi ngủ chứ.”

“Ừ, thì tao kể truyện ấy đứa nhỏ dễ ngủ ai ngờ tụi nó khóc ầm lên.” – Phụng cười xun xoe.

“Mày ru ngủ bằng truyện ma à? Hay nhỉ!” – Ân nhìn Phụng kiêu như “không thể tin nổi” nhưng rồi thật nhanh, cô lấy lại vẻ nghiêm túc quay sang nói với Linh: “Đừng sơn nữa, để bọn trẻ đi ngủ trưa đi!”

Nghe Ân nói vậy, Linh đá lông nheo với mấy bé gái đang ngồi xung quanh mình: “Các con, các con thương mẹ Thiên Ân bằng nào?”

“Bằng trời, bằng đất.” – Đã được tập trước và được sử dụng nhiều lần, sáu bé gái đáp trôi chảy.

“Đi ngủ! Chiều này cũ rồi.” – Ân nghiêm giọng.

“Meeee... Thiennn... Ânnn...” – Bọn nhỏ gọi Ân và kéo dài từng chữ làm cô cũng muốn chảy ra thành nước.

“Nửa tiếng thôi đấy.” – Ân nheo mắt.

“Vâng!” – Lũ trẻ đáp vui vẻ.

Hai bé trai bắt đầu chơi kéo co với Ân. Cô ngồi trên ghế và nếu kéo cô té khỏi ghế được thì coi như thắng.

“Phịch!” – Tiếng Ân đổ khỏi ghế và té xuống đất.

“Bo với Bin càng ngày càng khỏe nhỉ? Mẹ thua rồi.”

“Vậy phải để bọn con búng trán.” – Bo nhanh nhẩu.

“Búng nhẹ nhẹ thôi đấy!” – Ân nhăn mặt giả vờ sợ sệt.

Hai thằng bé thích thú lần lượt búng “póc, póc” vào trán cô.

Ồm đầu, Ân làm bộ xuýt xoa: “Vỡ trán mẹ rồi.”

Hai thằng bé nghe vậy tiếng cười càng giòn giã hơn.

Cô nhi viện – Một nơi chẳng đứa trẻ nào muốn đến. Nghe thôi đã cảm thấy lạnh lẽo và sợ hãi. Nhưng ở cô nhi viện Mái Ấm này thì khác, nó ấm áp và đầy ắp tiếng cười.

Bọn trẻ ở đây đứa nào cũng hay nói hay cười, hoạt bát, đáng yêu. Chúng hoàn toàn chưa đủ tuổi để ý thức được rằng mình là những đứa trẻ bị bỏ rơi, là những đứa trẻ mồ côi. Nhưng có lẽ khi chúng đủ trí khôn để hiểu được mọi chuyện thì cũng sẽ không buồn nhiều vì đã có Ân, Linh và Phụng yêu thương và làm mẹ của chúng.

Mặt khác, chính những đứa trẻ này là nguồn hạnh phúc của ba cô gái. Phụng và Linh cũng là trẻ mồ côi từ nhỏ. Ân tuy không mồ côi từ nhỏ nhưng hiện giờ cũng có thể gọi là mồ côi. Điều gì khiến ba cô gái này luôn mỉm cười và mạnh mẽ đến thế? Chính là được nhìn thấy những đứa trẻ này vui vẻ mỗi ngày.

Bán biệt thự của mẹ để xây cô nhi viện, cả đời Ân sẽ chẳng bao giờ hối hận vì điều này.

Cuộc sống sẽ trở nên ý nghĩa khi ta có một ai đó để yêu thương, có một ai đó để ta sống vì họ và có một ai đó cần đến ta. Trong cái số phận thiệt thòi mà cuộc đời ban cho, ba cô gái đã tìm ra cách để thấy được ý nghĩa của cuộc sống.

Trở thành “lưu manh” để kiếm thật nhiều tiền lo cho lũ nhỏ, Ân chưa bao giờ cho rằng đó là quyết định sai lầm.

5. Chương 5 : Đại Tỷ Thiên Ân

Bản thân Ân và cả hai người bạn cùng nhà đều có một thời gian tập ình thói quen ăn một mình dù họ không thích việc đó. Từ khi sống chung một nhà, chẳng ai nói ai nhưng cả ba thường đợi nhau cùng ăn, cái thói quen một mình cũng dần bị xóa đi.

Trong khi Linh thối sáo ru bọn trẻ ngủ, Ân làm nóng lại thức ăn rồi dọn ra bàn, còn Phụng chỉ việc ngồi im. Cô bị Ân và Linh cấm lại gần bếp từ sau cái lần cô chiên cá rồi bỏ lên nhà và quên mất. Đến khi nhớ ra thì cá đã cháy thành than còn cái chảo bị lũng một lỗ. Lần đó hàng xóm đã phải gọi cứu hỏa vì họ ngửi thấy mùi khét nồng nặc.

Ba cô gái thường chọn những câu chuyện vui vẻ để tăng khẩu vị cho bữa ăn. Dù sao tâm trạng tốt thì tiêu hóa cũng tốt theo.

“Tối nay tao với Phụng sẽ đi, mày ở nhà với bọn nhỏ nhé!” - Một câu chuyện khôi hài vừa kết thúc, Ân nghiêm túc nói.

“Ừ, nếu đòi được thì tốt nhưng không được thì đừng làm bậy đấy.” - Linh cũng theo cái dáng vẻ nghiêm túc của Ân mà nghiêm giọng dặn dò. Cô vốn là một người cẩn thận và luôn nghĩ đến những trường hợp không khả quan. Vì không có được sự nhanh nhạy ứng phó với mọi hoàn cảnh như Ân nên cô ghét những điều ngoài dự kiến.

“Tao biết rồi.” - Ân lơ đãng trả lời. Cô hiểu Linh là người lo xa nhưng cô nghĩ Linh cũng hiểu cô không phải là người thích động tay chân.

“Tao không nói mày, tao nói con Phụng ấy.” - Linh chau mày rồi đá ánh mắt về phía Phụng.

“Khỏi lo.” - Phụng đưa ngón tay cái quẹt mũi, không chút gì phật ý với sự không yên tâm về mình của Linh.

“Chủ nợ bảo lão này lì lắm, nợ mấy năm rồi mà cứ ì ra không chịu trả. Mà lão có tiền chứ đâu phải không có.” - Linh hướng ánh mắt về phía Ân giống như cổ tình nói cho cô nghe. Dù sao thì có nói với Phụng cũng như không.

“Định xù nợ đây mà.” - Phụng nhận xét một câu không cần thiết.

“Gia đình lão thế nào?” - Ân hỏi nhưng không có vẻ gì đang quá để tâm vào câu chuyện.

Với thái độ của Ân, nếu là người lạ, chắc chắn sẽ không còn hứng thú để đối đáp nhưng Linh lại chẳng phải là người lạ, vì thế, cô hiểu được cái vẻ thờ ơ của Ân vốn đã được tạc sẵn lên mặt.

“Vì thói cờ bạc và vũ phu nên vợ con lão bỏ đi lâu rồi. Lão chỉ có một thân một mình thôi.” - Linh điềm tĩnh trả lời.

“Nếu đòi được thì chủ nợ sẽ trả chúng ta một nửa số tiền đó. Một khoản không nhỏ đâu.” - Phụng nhanh nhẩu.

“Ừ, sẽ đòi được thôi.” - Ân cười tự tin.

“Mày lúc nào cũng tự tin nhỉ!” - Phụng nhận xét.

“Vì tao là Lã Thiên Ân mà.”

“Lại bắt đầu.” - Linh ngán ngẩm.

Nắng cuối hè gay gắt ngay cả khi đã quá trưa, tiếng ve sầu kêu râm ran như đang cố níu kéo mùa hè trước khi nó kịp sang thu.

Trời về chiều, nắng ngừng chiếu nhưng nhiệt độ nóng hầm hập từ mặt đường bốc lên còn rất rõ rệt.

Nắng nghiêng độ in bóng cánh cổng cô nhi viện xuống mặt đất đang tỏa nhiệt. Khung cảnh có phần cô tịch và hoang vắng.

Đứng vội để bề ngoài đánh lừa, bên trong cánh cổng, phía sau bức tường kia, bầu không khí đang không hề cô tịch chút nào, trái lại, nó còn rất ồn ào và sôi động.

Cái nơi ồn ào và sôi động đó cụ thể chính là phòng tắm.

Là trẻ con đứa nào cũng thích nghịch nước, mà cơ hội để nghịch ngợm trong ngày chỉ vồn vện trong khoảng thời gian tắm nên bọn trẻ không dễ gì bỏ qua. Bé Năm - Con bé lùn nhất trong sáu bé gái và cũng là đứa nghịch nhất cho tay bịt vòi nước đang chảy làm nước bắn ra thành tia văng khắp phòng.

Tắm xong cho tám đứa thì ba cô gái cũng ướt sũng.

Dù vất vả nhưng tiếng cười giòn dã của bọn trẻ thì không bao giờ tắt. Vì thế mà ba cô gái vẫn thích khoảng thời gian này nhất.

Những khoảng thời gian vui vẻ thường trôi qua rất nhanh, mới đó mà giờ ăn tối đã đến. Sau khi cho bọn trẻ ăn tối, Ân và Phụng ra ngoài làm việc.

Ngồi ở phía trước, Ân tỏ ra rằng mình đang chăm chú chạy xe trong khi Phụng ngồi phía sau quay ngang quay ngửa nhìn hai bên đường. Xe đã lăn bánh được một lúc lâu nhưng cả hai vẫn im lặng không nói gì. Đèn đường đã lên và dòng người cũng trở nên vội vã hơn. Họ muốn mau trở về bên gia đình để dùng bữa cơm tối ấm cúng. Vào thời khắc này, mạnh mẽ mấy cũng khó mà không chạnh lòng.

Sống là không ngừng đau khổ, người thoát ra được khỏi nỗi đau thì ít, người sống chung được với chúng cũng không nhiều, phần lớn là để cho chúng nuốt chửng mất.

“Mày có bao giờ tủi thân vì không có gia đình không?” - Trong lúc dừng đèn đỏ, Phụng thì cầm vào vai Ân mà hỏi.

“Không.” - Ân trả lời dứt khoát trong khi mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

“Đôi lúc tao thật cảm thấy ngưỡng mộ mày. Mày dựa vào đâu mà luôn cao ngạo và mạnh mẽ như thế.” - Phụng thở dài, gục hẳn đầu vào vai Ân.

“Tao dựa vào chính mình thôi, dựa vào tao là Lã Thiên Ân. Mày còn phải ngưỡng mộ tao dài dài.” - Ân nói nửa đùa, nửa thật. Cô chỉnh kính chiếu hậu để có thể nhìn thấy gương mặt Phụng lúc này.

Đèn đỏ cũng vừa lúc chuyển xanh.

“Sao tao không thể dựa vào chính mình như mày nhỉ? Tao vẫn luôn yếu đuối và thèm muốn một gia đình.” - Đôi mắt Phụng gợn lên những cơn sóng buồn bã. Cô đưa mắt vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tị nhìn vào những ngôi nhà sáng điện hai bên đường. Bên trong đó, ắt hẳn là một gia đình hạnh phúc.

“Tao cũng muốn có một gia đình nhưng nếu không thể có thì cũng không việc gì phải tủi thân hay đau khổ. Đừng dằn vặt mình vì những điều không phải lỗi của mình!” - Ân nói một cách dứt khoát. Tính đến thời điểm này, cô luôn biết kiểm soát tâm tư tình cảm một cách hoàn hảo. Người ngoài nhìn vô tưởng chừng cô không hề có tâm tư gì.

Phụng còn định nói thêm điều gì nữa nhưng xe đã dừng lại trước một ngôi nhà. Cả hai cùng xuống xe, câu chuyện chấm dứt ở đây.

Bên trong, toàn bộ đèn đều được bật sáng nhưng vẫn không cách nào xua tan vẻ u ám bao trùm căn nhà.

Đằng sau cánh cổng, dù có rất nhiều người mặc đồ đen đi qua đi lại nhưng vẫn không thể làm nhạt đi sự hoang vắng một cách cố ý.

Lần đầu tiên Ân đến đây vào hơn một năm trước cũng không tránh khỏi sự hoang mang trong lòng. Nhưng giờ đây, cái vẻ bí ẩn này đã quá quen thuộc với cô và còn có chút khôi hài.

Cô đi trước, điềm tĩnh tiến vào trong. Phụng theo sau bước chân có phần rụt rè. Do điều hòa bên trong nhà để nhiệt độ thấp hơn bên ngoài nên cả hai lập tức cảm thấy mình bước vào một thế giới lạnh lẽo âm u. Tiếng đế giày của hai cô gái va xuống sàn vang vọng ra hành lang vắng càng làm mọi thứ trở nên lạnh lẽo hơn. Nơi này dễ khiến người ta cảm thấy sợ.

Đây cũng chính là mục đích của nữ chủ nhân ngôi nhà này. Một người phụ nữ thích dọa người khác. Cố tình làm cho ngôi nhà mình âm u, cố tình tỏ ra nham hiểm nhưng thực chất cái đầu cũng không quá khôn ngoan. Cái tên Điều Hâu cũng không ngoài mục đích làm mình trở nên nguy hiểm trong mắt mọi người. Trong trường hợp này, dùng câu “thùng rỗng kêu to” là vừa vặn nhất.

“Hiếm khi khách quý ghé thăm.” - Người phụ nữ có gương mặt góc cạnh và khá hoang dã được gọi là Điều Hâu đang ngồi trên ghế sofa uống rượu. Thấy Ân, bà lập tức cười niềm nở. Chỉ có trước mặt Ân bà mới thôi ra vẻ vì bà biết làm như vậy chẳng khác nào diễn hài cho cô xem.

“Chị cho em mượn ba người nhé!” - Ân nghiêm túc vào thẳng vấn đề.

“Con nhỏ này! Sao lúc nào cũng nghiêm túc như thế? Ngồi xuống đây uống vài ly với chị. Phụng cũng ngồi xuống đi em!” - Điều Hâu cười như không cười, ánh mắt lướt qua phần ghế trống.

Biết không thể từ chối, Ân lặng lẽ ngồi xuống. Phụng thấy vậy cũng làm theo. Người giúp việc mang ra hai cái ly và rót rượu vào đó.

“Công việc ở cô nhi viện thế nào?” - Đợi người giúp việc đi khỏi, Điều Hâu tiếp tục trò chuyện.

“Có Phụng và Linh giúp em nên cũng đỡ vất vả.” - Ân vừa nói vừa bình thản nâng ly rượu lên ngang tầm với mắt. Tiếp theo là đủ tám bước nếm và thử rượu, động tác rất thanh thoát và thuần thực.

“Ai thì chị không biết chứ Phụng, nó không gây phiền phức cho em là mừng rồi. Trong giới này, ai mà không biết bà hoàng đẳng trí Mỹ Phụng chứ.”

“Chị đừng chọc em nữa.” - Phụng cười nũng nịu, uống vội một hớp rượu để chữa thẹn. Phụng không những không phải người kiêu cách mà còn vô cùng hấp tấp. Bây giờ hay mười năm nữa cũng chẳng có chuyện cô điềm tĩnh thử rượu và nhâm nhi như cái cách Ân làm.

“Quán bar của chị xây đến đâu rồi?” - Ân không phải là người giỏi tìm chuyện để nói, cũng may cô nhanh trí nhớ ra Điều Hâu đang xây dựng một quán bar gần trung tâm thành phố.

“Bên ngoài thì xong rồi, giờ chỉ cần trang trí bên trong nữa thôi.” - Vừa nói, Điều Hâu vừa chậm rãi mời một điều thuốc.

“Vị trí đó rất tốt, sẽ nhanh trở thành một quán bar hàng đầu.” - Ân thành thật nhận xét.

“Em thật sự nghĩ vậy sao?” - Điều Hâu nhả nhanh khói thuốc trong miệng ra, đôi mắt bà sáng lên vẻ kỳ vọng, cứ như Ân nói gì thì điều đó chắc chắn sẽ trở thành sự thật.

“Em chắc chắn.” - Ân cười tự tin.

“Vậy đến lúc đó, em về trông coi quán cho chị nhé!” - Đã muốn đề cập đến vấn đề này từ lâu nhưng sợ bị từ chối nên Điều Hâu còn ngần ngại, nay Ân lại khơi mào trước, chẳng có lý do gì mà bà không “tiện thể”.

“Để khi nào khai trương rồi nói tiếp. Giờ em đi làm việc đã. Em mượn ba người ở chỗ chị nhé!” - Ân cố tình lảng sang chuyện khác, trong lòng phần nào cảm thấy mình không nên hỏi về chuyện quán bar thì hơn nhưng không nên thì cũng đã làm rồi.

Anh hùng là kẻ biết thời thế. Từ giờ đến lúc quán bar xây xong, còn nhiều biến động sẽ xảy ra. Một vài băng nhóm sẽ nổi lên, một số thì bị bóp chết. Vì Ân hoạt động hoàn toàn độc lập và cũng không phải là xã hội đen nên cô cần suy xét kỹ khi dính vào một băng nhóm nào để tránh rước họa oan. Có thể cô là người quá tính toán. Tuy nhiên, nếu sống trong thế giới này mà không có cái đầu thì chết trong tay kẻ khác là chuyện không xa.

“Ừ, muốn mang đi bao nhiêu thì mang nhưng phải mang về đủ đấy.” - Không có đầu óc cũng có thể đoán ra Ân cố tình lảng tránh, vì vậy không lý gì Điều Hâu không nhận ra. Nếu đã biết người ta không có ý trả lời, hỏi tiếp cũng chỉ để nghe lời nói dối, hà tất phải cố chấp đến cùng.

“Chị yên tâm!” - Ân nói rồi uống một hơi hết ly rượu và đứng lên đi khỏi. Phụng cũng nhanh nhẹn đi theo, chỉ mong mau chóng ra khỏi nơi lạnh lẽo này.

Bóng hai cô gái đã khuất sau cánh cửa nhưng Điều Hâu vẫn nhìn theo không chớp mắt.

____ Một đứa bắt trị nhưng có cái đầu. Nếu có thể thu phục và giữ ở bên mình thì thật tốt! ____

Ân ra ngoài, chọn trong số đàn em của Điều Hâu ba người con trai cao ráo, mặt mũi có phần hung dữ. Họ cúi đầu chào cô như chào một đàn chị rồi đi lấy ô tô chạy theo sau mô tô của cô.

Ngày Ân đến lần đầu tiên, sau khi cô đi khỏi, Điều Hâu đã căn dặn đàn em của mình lần sau gặp cô nhất định phải tỏ ra lễ độ. Khi đó, trong lòng họ vạn lần không phục. Theo Điều Hâu bao năm, họ chưa một lần thấy bà hậu đãi với ai như thế. Nhưng sau vài lần tiếp xúc với Ân, chính cái khí thế bức người của cô khiến họ cung kính từ tận tâm.

Ngồi trong quán café, năm con người dán mắt vào sòng bài đối diện. Đây là nơi con nợ lần này thường xuyên lui tới (Sáu ngày một tuần). Nó thuộc địa bàn của một nhóm xã hội đen rất mạnh, Ân không muốn vào trong làm loạn để tránh xích mích không đáng có.

Sau khi kế hoạch được bàn xong, chiếc bàn họ ngồi gần như lọt thỏm trong không gian ồn ào xung quanh. Nó yên tĩnh đến kỳ lạ!

Như đã nói, Ân không phải là người biết cách gợi chuyện, ba người con trai kia lại càng không dám mở miệng bắt chuyện với người mà họ xem là đàn chị. Phụng ban đầu còn thở ngán than dài vì bị bắt phải chờ đợi nhưng đã sớm im lặng sau khi mượn từ chủ quán quyển tạp chí thời trang. Từ bên ngoài nhìn vào, trông họ giống như năm người xa lạ miễn cưỡng ngồi chung một bàn, hoàn toàn không có ý tìm hiểu đối phương.

Gần mười giờ, sòng bài bắt đầu tấp nập người đến chơi. Những người đi ra khỏi đó vào giờ này chỉ có thể là thua sạch sẽ nên phải ra về. May sao con nợ mà Ân đang đợi là một kẻ không có đầu óc vì vậy mà ông ta phải rời khỏi vào giờ bắt đầu đồng tay chơi.

Ông ta loạng choạng đi vào một con hẻm vắng nhưng không tối. Không lâu sau, ông ta chạy trở lại đường lớn, nét mặt hoảng loạn, đôi mắt hoang mang sợ hãi.

Phụng đã đứng đợi sẵn ở đầu hẻm. Vừa thấy ông ta, cô lập tức mỉm cười như đã quen biết từ lâu. Từ từ tiến lại gần, cô vẫn giữ nụ cười trên môi, sau đó là một cú đá xoáy làm người đàn ông ngã tại chỗ.

Người đàn ông lờ mờ tỉnh lại và thấy mình đang ở trong một khu nhà kho bỏ hoang, trước mặt ông là hai cô gái vẻ mặt lạnh băng nhưng cũng không kém phần xinh đẹp.

Không biết nên nói ông ta lạc quan hay ngu ngốc khi thấy gái đẹp là lập tức quên tình hình. Rõ ràng đang bị trời mà vẫn không nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra.

“Ông Phán.” - Thấy con nợ đã tỉnh, Ân gọi tên ông bằng chất giọng ngang phè của mình.

Đợi ánh mắt người đàn ông chiếu vào mình, cô tiếp lời: “Ông nợ bà Nguyễn Minh Hà sáu mươi triệu, số tiền lời bà ấy xem như cho ông. Trả nợ hoặc trả giá.”

“Tôi không có tiền.” - Ông Phán trả lời ngay lập tức, bụng nghĩ thầm hai đứa con gái thì làm gì được ông.

“Vậy sao? Vậy thì...”

Sự xuất hiện của hai người thanh niên mặt mày hung dữ làm gián đoạn câu nói của Ân. Họ chậm rãi đi đến gần cô, trên tay xách một cái vali bằng nhôm.

Mặt ông Phán lúc này đột nhiên tái xanh, cổ không còn một giọt máu. Hai người thanh niên vừa đến ông đã gặp qua, hơn nữa cũng chỉ mới một tiếng trước.

Họ chính là nguyên nhân khiến ông tỉnh cả rượu mà bỏ chạy khỏi con hẻm.

Cảnh tượng khi đó bắt đầu chạy qua đầu ông như một cuộn phim được lập trình sẵn, tua đi tua lại. Đó là cảnh một người con trai bị hai gã côn đồ đòi nợ đánh nằm lê lết dưới đường. Cuối cùng vì không có tiền trả đã bị mổ lấy nội tạng. Tiếng hét thê thảm khi đó, ông thề là cả đời cũng không thể quên.

Mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra đầu trán, ông nuốt khan một cái, ánh mắt nhìn trân trối vào hai người con trai trước mặt.

“Đại tỉ, đây là nội tạng của thằng đó.” - Gã đang xách vali hướng về Ân, nói bằng giọng cung kính.

“Ừ, hôm nay vất vả rồi. Còn thằng cha này nữa, giải quyết nốt luôn đi!” - Ân nói rồi hất mặt về phía ông Phán.

“Đại đại tỉ.” - Hai gã côn đồ nhận lệnh, lập tức lấy trong áo ra con dao ban nãy, trên lưỡi dao vẫn còn dính máu chưa kịp khô.

“Các người... các... người làm... như vậy... là phạm... phạm pháp đấy.” - Thấy hai gã côn đồ tiến về phía mình, ông Phán sợ hãi miệng lắp bắp. Bản năng sinh tồn thúc giục ông bỏ chạy nhưng hai chân hai tay đã bị chới chặt vào ghế, chỉ có thể giãy giụa trong vô vọng.

“Bọn tao chính là luật pháp đây.” - Gã côn đồ mặc áo da tỏ vẻ giễu cợt.

Trong tích tắc tính từ khi gã côn đồ lại gần và giơ cao con dao lên, ông Phán đã kịp hét lên: “Đừng! Xin tha cho tôi! Tôi trả, tôi sẽ trả!”

6. Chương 6 : Ngày Không Bình Yên

Một buổi sáng uể oải luôn là hệ quả của một đêm mất ngủ. Ân ngồi dậy vươn người, cổ giữ sạch cảm giác rã rời đang bám ghì lấy cô nhưng xem ra nó giống như một con đĩa đói. Khi nào hút chưa hết máu thì nhất định không nhả ra.

Đêm qua cô chỉ có thể chợp mắt vồn vện hai tiếng đồng hồ, thời gian còn lại của đêm cô dùng để đấu mắt với trần nhà.

Gặp lại cổ nhân, đương nhiên không thể ngủ ngon giấc.

Sự thật là trước khi biết Kiệt là người của bà Mai thì Ân đã có tình cảm với anh. Đây chính là điều không may nhất trong số những điều không may.

Cơ thể mệt mỏi, bữa sáng cũng chẳng thể ngon miệng. Ân nhanh chóng kết thúc nó rồi ra khỏi nhà trong khi Linh và Phụng vẫn còn ngồi tại bàn.

Vừa đi, Ân vừa nghịch ngợm đá những cục đá trên đường. Cô đang xem những buồn phiền trong lòng là những cục đá kia, đá một cái là văng đi, sẽ không quấy nhiễu cô nữa.

Đi được một quãng xa nhà, cô ghé vào tiệm tạp hóa bên đường mua một lon café Birdy. Để tỉnh táo thì cô cần đến nó.

Hôm nay, Ân đi học sớm hơn mọi ngày đến nửa tiếng. Giờ này trường vẫn còn khá vắng và hoàn toàn yên tĩnh.

Giờ để ý cô mới thấy trường mình rất đẹp. Sân trường rộng rãi thoáng đãng với những hàng cây xanh và thảm cỏ mượt mà. Những dãy phòng học đang sáng bừng lên vì ánh nắng sớm chiếu vào những ô cửa kính. Một buổi sáng tinh khôi!

Nhắm mắt lại hít thở thật sâu, cô cảm thấy người mình hoàn toàn thoải mái và nhẹ nhàng. Cứ như có thể bay lên trời xanh, lộn vài vòng rồi nhẹ nhàng tiếp đất.

Với những bước chân có phần rộn ràng, cô tiến về phía sân thượng của dãy lầu nơi cô học. Đứng trên này gió thổi nhẹ nhàng rất dễ chịu!

Chọn khoảng lan can nắng đang chiếu vào, Ân đứng tì tay giữa mặt lên nhìn trời. Mỗi khi mệt mỏi cô luôn nhìn trời như thế này.

“Trông cậu mệt mỏi quá!” - Một giọng nam trầm bất ngờ vang lên. Nó không làm Ân giật mình nhưng đủ làm cô thôi tận hưởng sự bình yên và đảo mắt tìm người mới đến.

Không phải tìm lâu, người con trai vừa cất tiếng nói đang đứng ngay bên phải cô.

“Liên hay bắt nạt cậu lắm à?” - Không biết mình vừa phá vỡ giây phút thoải mái của Ân, Hy thần nhiên hỏi như hai người đã quen biết từ lâu.

“Sao lại hỏi vậy?” - Ân chau mày.

“Thì hôm qua lúc vào lớp tôi thấy cậu ý đang gây sự với cậu đó thôi.”

“Hôm qua? Có gây sự à? Sao lúc đó tôi hỏi cậu, tôi có bỏ lỡ chuyện gì không thì cậu nói không.”

“Thì thấy chuyện cũng không đáng nói nên không nói.”

Ân gật gù, không nói thêm gì nữa. Trong lòng thầm mong người bên cạnh cũng im lặng vì cô không hề có hứng nói chuyện.

Cả hai đứng im lặng nhìn xuống sân trường đang bắt đầu trở nên đông đúc. Tiếng cười nói của những học sinh được gió cuốn lên thổi đều ra không trung. Bầu không khí đã ồn ào hơn ban nãy rất nhiều.

Góp phần trong những tiếng ồn ấy là bộ ba Thiện - Nhật - Minh. Ba người đang đi ngoài khoảng sân, dọc theo dãy phòng học và trò chuyện rôm rả.

“Ê tụi mày, hôm qua tao đọc truyện cổ tích cho hai nhỏ em nghe, tao phát hiện ra một điều vô lí.” - Nhật nói như sự nhớ ra điều quan trọng.

“Điều gì? Mà mày đọc truyện gì?” - Thiện tò mò ra mặt.

“Cô bé lọ lem.”

“Vậy điều bất hợp lí là gì?” - Thiện tiếp tục hỏi.

“Rõ ràng bà tiên nói mười hai giờ đêm mọi thứ sẽ biến mất. Vậy sao đôi hài thủy tinh lại không biến mất hả mày?” - Nhật chau mày ra chiều ngẫm nghĩ.

“Ừ ha, mày nói tao mới để ý.” - Thiện gật gù.

“Hai thằng tụi mày hết trò rồi đi bắt bẻ những câu truyện cổ tích à? Nếu nói về việc vô lí thì chuyện có bà tiên hiện ra đã là vô lí rồi.” - Minh đóng lại quyển sách đang đọc, chau mày nhìn hai thằng bạn.

“Thì truyện cổ tích thì phải có bà tiên chứ mày.” - Nhật lí sự.

“Thằng này nó không hiểu gì về cổ tích đâu.” - Thiện kết luận.

Cả ba còn đang nhí nhố thì một vật gì đó rơi ngay trước mặt. Thứ nước màu nâu bên trong bắn lên tung tóe làm ống quần cả ba đều bị dơ. Thảm nhất là Thiện, hôm nay cậu mang giày trắng mà giờ thành giày nâu mất rồi.

Ít nhất, trong cái rủi còn có cái may, bước nhanh chút nữa thì một trong ba đã vỡ đầu.

Cả ba quắc mắt nhìn lên thì bắt gặp gương mặt Ân ở trên sân thượng đang nhìn xuống.

Chưa đầy một phút sau, Thiện, Minh và Nhật đã xuất hiện ở cửa sân thượng. Gương mặt không mấy vui vẻ.

“Lon café đó là của anh hay của con nhỏ này?” - Tiến lại gần, Thiện trừng mắt nhìn Ân rồi quay sang nhìn Hy, hỏi như đang lấy khẩu cung.

“Của anh.” - Ân còn chưa kịp lên tiếng thì Hy nhanh nhẩu hớt lời cô.

Ân quay sang nhìn Hy ánh mắt khó hiểu. Đáp lại cô là cái nhìn năn nỉ.

“Thật không? Em thấy anh đứng mãi góc bên này cơ mà.” - Thiện vẫn không tin.

“Là của tôi đấy.” - Ân nói, giọng đều đều.

“Tôi đoán không sai mà.” - Thiện cười lạnh, gương mặt trở nên vô cùng đáng sợ. Với một người sạch sẽ như cậu, việc đôi giày trắng bị chuyển màu là điều hoàn toàn có khả năng làm cậu nổi điên. Hơn nữa, qua những lời kể của Đan, cậu vốn đã có thành kiến với Ân.

Không nể nang cô là con gái, cậu lao vụt đến nắm cổ áo cô nhấc lên.

“Chết tiệt! Nhàu hết áo tôi rồi.” - Ân khó chịu hất tay Thiện ra.

“Giày tôi bị cậu làm dơ hết rồi đây.” - Thiện trừng mắt nhìn Ân.

“Tôi có cố ý đâu.”

“Dù cố ý hay không thì cũng đã gây ra tội rồi.”

“Đồ điên!” - Ân buông ra hai tiếng lạnh lẽo rồi bỏ đi.

Đi được vài bước, trời đất trước mắt cô bị xoay nhanh một vòng. Cô thấy mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất và bị vật ngã. Cú va chạm không nhẹ làm cô hơi choáng váng.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến Hy, Minh và Nhật không kịp trở tay. Đến khi định thần thì Ân đã nằm dưới mặt đất, nét mặt không mấy tốt đẹp.

“Em làm gì vậy Thiện?” - Hy quát Thiện rồi chạy đến đỡ Ân.

Minh và Nhật thì lao đến kéo Thiện ra. Thiện rất nóng tính nhưng việc đánh con gái thì cả hai mới thấy lần đầu.

“Con nhỏ chết tiệt này làm dơ giày của em còn không xin lỗi, em phải dạy dỗ nó.” - Thiện vừa nói vừa cố sức vùng vẫy thoát khỏi Minh và Nhật.

“Dừng lại đi, dù sao cũng là con gái mà.” - Nhật can.

“Mày đánh người thì giày mày sạch lại à? Về nhà thay giày đi!” - Minh khuyên.

Ân ngồi dậy, lắc đầu để tỉnh táo hơn sau đó gạt bàn tay của Hy đang đỡ mình ra và đứng dậy.

Một Thiên Ân đầu đội trời chân đạp lên nỗi đau thì không cần bất cứ ai dìu hay đỡ.

“Vậy thì đánh một trận đi.” - Ân nghênh mặt nhìn Thiện, dáng vẻ bất cần đầy thách thức. Là một đứa kiêu ngạo đến mức dù mệt mỏi đến mấy cũng luôn tự nhủ mình không bao giờ được gục mặt xuống, thế mà bây giờ bị một tên con trai đánh ngã và nằm gục dưới chân hắn. Lòng kiêu hãnh của cô bị tổn thương ghê gớm.

Thiện hơi ngạc nhiên, cứ nghĩ Ân sẽ khóc bù lu bù loa rồi bỏ chạy hoặc ngồi tại chỗ ăn vạ. Nhưng nhanh thật nhanh, cậu cười lạnh: “Nếu như cậu muốn chết.”

“Bỏ đi Thiện, tao chở mày về thay giày.” - Cảm thấy cả Ân và Thiện đều không có vẻ như đang đùa, Minh nhanh chóng kéo Thiện đi và ra hiệu cho Nhật giúp cậu một tay.

“Hai tụi mày bỏ tao ra coi nào.” - Bị hai thằng bạn lôi đi xềnh xệch, Thiện liên tục vùng vẫy và quát tháo. Ngay cả khi đã bị kéo qua cánh cửa nhưng vẫn còn nghe giọng cậu đầy giận dữ.

“Cậu điên sao mà thách đấu với Thiện.” - Khi sân thượng trở lại với vẻ yên tĩnh, Hy chau mày nhìn Ân lo lắng.

“Có liên quan gì đến cậu sao?”

Nói rồi Ân bỏ đi, bỏ lại Hy đứng ngơ ngác. Người con gái như Ân lần đầu tiên Hy thấy. Những cô gái mà cậu từng gặp thì luôn muốn được bảo vệ và che chở. Nhưng cô gái này thì hoàn toàn ngược lại. Từ chối sự giúp đỡ và phủ nhận nỗ lực che chở của cậu. Có điều cô lại vô tình làm cậu muốn bảo vệ cô hơn.

Hai năm trước, lần đầu tiên cậu gặp cô là cảm giác tò mò. Đến khi gặp lại thì thấy có duyên. Ngày hôm qua cảm thấy có hứng thú và hôm nay đã quyết tâm theo đuổi.

Mang theo tâm trạng không hề thoải mái, Ân xăm xăm đi xuống lớp học, thế mà vừa đến trước cửa lớp đã phải thấy một cảnh chương tai gai mắt.

“Thầy giáo kiểu này sao?”

Một nỗi bức tức không chủ định dâng lên trong lòng, cô nheo mắt nhìn cảnh đám nữ sinh đang vây quanh Kiệt, cố tình hỏi han một số kiến thức hóa học chỉ để gây sự chú ý với cậu.

Ân đã từng phải đấu tranh rất nhiều với cái suy nghĩ rồi Kiệt sẽ ở bên người con gái khác. Mỗi lúc nghĩ đến, cảm giác ghen tức và mất mát làm cô gần như phát điên. Khi đó, lòng tự trọng đã không cho phép cô chạy đi tìm anh và lòng kiêu hãnh buộc cô phải loại bỏ cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu. Nhưng bây giờ thấy rành rành trước mắt, liệu có thể tiếp tục dùng lí trí kiểm soát con tim không đây?

Ngồi dựa người vào tường, cô thật sự cảm thấy mình không còn chút sức lực. Điều duy nhất có thể làm được lúc này là nhét vội hai tai phone vào tai.

Mới nghe nhạc được không lâu, cô đã thấy bên tai mình là tiếng ồn của lớp học, giai điệu rock mạnh mẽ đã hoàn toàn biết mất. Cô buộc lòng phải mở mắt ra.

Ở bàn trên, Hy đang ngồi quay lại phía cô, hai mắt ngược nhìn lên trần nhà, hai bên tai là tai phone của cô.

Ân khó chịu giật lại tai phone.

“Nghe nhạc kiểu này coi chừng điếc đấy.” - Hy chau mày.

“Kệ tôi!” - Ân ương bướng.

“Nghe thử cái này đi!”

Ân chưa kịp phản ứng thì Hy đã nhét vào tai cô tai phone từ Mp3 của cậu.

Một giai điệu quen thuộc nhẹ nhàng chảy vào tai. Nhắm mắt lại, lớp 12A1 hoàn toàn biến mất, cả Ân cũng tan thành không khí. Làng quê mở ra với những mái nhà, con sông, bầy cừu, đồng lúa. Và cứ thế, từng lớp một mỗi, bức tức bị bóc đi dần dần, bao phủ lên cô là một cảm giác bình yên.

Bản nhạc kết thúc, Ân mở mắt nhìn Hy thì thấy cậu đang nhìn cô cười thật hiền.

“Nhớ bản nhạc này không?” - Gỡ tai phone ra khỏi tai Ân, Hy hỏi.

“Tôi đã từng nghe nó từ...”

“Từ tôi.” - Ân chưa nói hết câu Hy đã hót lời cô.

“Không, tôi nghe từ một chàng hát rong.” - Ân lắc đầu.

“Thì đã bảo từ tôi mà lại.” - Hy cười.

Ân nheo mắt nhìn Hy rồi cố nhớ lại hình dáng anh chàng hát rong hai năm trước. Quả thật là lâu quá rồi và khi đó trời cũng tối nên cô không nhìn rõ mặt anh ta. Bây giờ muốn đối chiếu cũng không được.

“Không tin chứ gì? Tôi sẽ chứng minh cho cậu xem.” - Hy nói chắc nịch rồi cười ranh mãnh. Cậu để Mp3 của mình lại bàn Ân, còn Mp3 của cô bỏ, cậu bỏ vào túi áo khoác của mình.

Ân cũng không tỏ ra phiền lòng cho lắm về hành động của Hy, dù sao cô cũng muốn nghe lại bài hát vừa rồi một lần nữa.

Đúng lúc này, Thiện xuất hiện ở cửa lớp. Điều đầu tiên cậu làm là hướng ánh mắt lạnh lẽo về phía chỗ ngồi của Ân. Cũng vô ích thôi, cô đã sớm tan chảy theo từng nốt nhạc bình yên.

Hận rằng không thể dùng ánh mắt mình bức chết Ân, Thiện gườm gườm tiến về bàn mình, sát khí tỏa ra làm cả lớp lạnh sống lưng.

Minh và Nhật vào lớp không lâu sau đó. Cũng nhìn về phía Ân đầu tiên nhưng biểu cảm không quá gay gắt như Thiện.

Chuông tan học vang lên kết thúc một ngày mệt mỏi.

Thay vì đi ra cổng trường, Ân đi vòng ra phía sau dãy phòng học.

“Đi theo tôi làm gì?” - Bất ngờ dừng lại, cô nói mà không quay đầu lại nhìn.

“Thế cậu nghĩ chuyện sáng nay cậu làm bẩn giày tôi, tôi có thể cho qua à?” - Hơi bất ngờ khi bị phát hiện nhưng giọng nói của Thiện vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

“Thế cậu muốn làm gì?” - Quay đầu lại, Ân ngênh mặt nhìn Thiện.

“Chính cậu nói hãy đấu một trận mà.” - Thiện cũng ngênh mặt thách thức.

“Tốt thôi.” - Ân nhún vai.

“Vậy hãy chọn địa điểm và giờ giấc đi!”

“Cho cậu chọn đấy. Ở đâu cũng được và giờ nào cũng được.” - Ân hất mặt vẻ bất cần.

“Tôi sẽ không nhẹ tay đâu dù cậu là con gái.”

“Tốt nhất là cậu nên đấu hết thực lực của mình, nếu để thua một đứa con gái sẽ kì lắm.” - Thấy bóng dáng người đang lại gần, Ân nói rồi bỏ đi trước. Chẳng phải là cô muốn tránh mặt, chỉ là không có hứng nói chuyện.

Thiện còn đang không hiểu gì thì giọng Đan vọng tới: “Anh với chị em có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì đâu.” - Thiện cười hiền.

“Anh mà giấu em quen thêm cô khác thì anh chết với em.” - Đan vừa nói vừa dí dí ngón trỏ vào trán Thiện.

Chộp bàn tay Đan, cậu kéo cô lại và ôm cô vào lòng.

“Anh làm sao dám phản bội em chứ.”

Đúng là có cho thêm tiền Thiện cũng không bao giờ phản bội Đan. Cô là mối tình đầu, là người con gái cậu vừa gặp đã yêu. Trong lòng cậu, cô luôn đứng vị trí đầu tiên. Nhưng cậu không biết rằng trong lòng cô, phải đếm rất lâu thì mới tới vị trí của cậu.

Cũng không thể trách Đan được khi người mẹ “tốt lành” của cô luôn nhồi nhét vào đầu cô rằng “hãy lợi dụng những đứa yêu con chứ đừng đem lòng yêu một trong những đứa con lợi dụng”.

Lại càng không thể nói Thiện không có mắt nhìn người. Làm gì có ai nhìn giống người “có khả năng tổn thương ta”. Sự thật là người có khả năng làm tổn thương ta nhiều nhất là người không bao giờ ta nghĩ sẽ phản bội mình.

Đời vốn trở trêu và ngược ngạo. Nếu có thể diên khùng một chút, có lẽ sẽ dễ sống hơn!

7. Chương 7 : Cá Cược

Một sự tra tấn hoàn hảo khi những gì mình không muốn thấy lại luôn xuất hiện trước mắt như trên người. Bước vào nhà ăn, điều đầu tiên đập vào mắt Ân là ở một chiếc bàn không hề khuất, Kiệt đang ngồi giữa một đám nữ sinh.

Nhếch môi cười một cái khinh bỉ, cô đi về phía bàn để khay đựng thức ăn. Thề là cô sẽ chặt luôn cái đầu mình đi nếu nó dám quay lại nhìn Kiệt.

Bưng khay thức ăn trên tay trong khi mắt hướng về phía một cái bàn trống trong góc, Ân xăm xăm tiến về đó và không hề mảy may quan tâm đến những cuộc trò chuyện của đám học sinh đang lạo xạo bên tai.

Thấy Ân đi đến, Liên đang ngồi đầu bàn nháy mắt với mấy nhỏ bạn cùng bàn rồi cười nham hiểm.

Khi Ân đi ngang qua Liên cũng là lúc tiếng khay thức ăn kim loại rơi xuống đất vang lên.

Một vài ánh mắt bắt đầu hướng về phía phát ra tiếng động. Họ thấy một cô gái đứng lên từ dưới đất và đang phủ hai tay vào nhau.

“Cảm giác đo đất thế nào?” - Liên lại gần Ân, đứng chống nạnh, giọng cao vút đầy giễu cợt.

“Muốn biết lắm à?” - Ân nghiêng đầu nhìn Liên rồi nở một nụ cười nửa miệng. Nhanh như cắt, cô đá mạnh vào chân Liên làm cô nàng ngã phịch xuống đất. Trong nhà ăn bắt đầu xuất hiện những tiếng cười khúc khích.

Không may cho Liên là đi kiểm chuyện với Ân lúc tâm trạng cô không được tốt. Hai năm nay, có bao giờ Ân để ý đến những “trò mèo” của Liên. Thấy Ân im lặng, Liên lại nghĩ cô sợ nên càng ngày càng làm tới. Hôm nay bị làm cho bẽ mặt nơi đông người, thật không thể không giận.

Liên đứng dậy, hai mắt trợn ngược, miệng phùng lên chuẩn bị ***** rửa xối xả thì Ân quay người bỏ đi làm cô chưng hửng.

“Con kia, mày đứng lại cho tao!” - Liên giận dữ bước theo Ân nhưng vì cô mang giày cao gót nên không cách nào theo kịp những bước chân của Ân.

Ân đến ngồi vào cái bàn trong góc, dựa đầu vào tường một lúc thì Liên mới đi đến.

Nếu có cuộc thi ***** người, Liên đứng nhì, bảo đảm sẽ không ai đứng nhất.

Về phần Ân, cô vẫn ung dung dựa đầu vào tường, mắt nhắm lim dim như đang ngủ.

Thấy thái độ của Ân, Liên càng được đà làm tới. Vốn cũng muốn ra oai với mọi người, cô vung cao tay chuẩn bị tát nhưng bị ai đó giữ lại.

Quay đầu lại nhìn kẻ phá đám với ánh mắt không mấy vui vẻ, Liên thấy một nữ sinh vô cùng xinh đẹp. Liếc nhanh xuống phù hiệu - Lã Uyên Đan, 10A1.

“Bỏ tay ra!” - Liên gằn giọng.

“Chị bỏ qua cho chị em đi!” - Đan nói bằng giọng nhẹ nhàng và vô cùng lễ độ.

Nghe thấy giọng nói này, Ân không thể không mở mắt ra.

“Đây là chị gái mày à?” - Liên hỏi, giọng cao vút.

“Phải.” - Đan cương quyết gật đầu.

“Vậy thay chị mày nhận một tát của tao đi rồi tao tha cho.” - Liên lập tức vung cao cánh tay còn lại.

“Aaaa!” - Tiếng kêu vang lên nhưng nó bật ra từ miệng Liên. Cổ tay cô đang bị siết chặt đến nỗi muốn gãy.

“Mày thử đụng vào nó coi.” - Tiếng Ân lạnh đến nỗi đám học sinh thấy rợn người. Trước giờ họ chưa bao giờ thấy Ân như thế. Nhiều khi thấy cô im lặng trước sự quá quắt của Liên, họ nghĩ cô nhu nhược. Đến hôm nay mới biết Ân nổi giận nhìn không khác gì quỷ hút máu. Quả là mở mang tầm mắt!

“Bỏ... bỏ tay tao ra...” - Liên đau đến nỗi co người lại, cố gắng giằng tay ra khỏi tay Ân nhưng vô ích.

“Nó không phải là em tao. Mà muốn chơi thì chơi với tao này.” - Giọng Ân vẫn đều đều, ngữ khí ôn hòa nhưng sát khi lẫn khuất bên trong.

“Tao... biết... rồi...” - Liên rên rỉ.

Ân hất mạnh tay Liên ra làm cô nàng ngã soài ra đất. Thấy vậy, đám bạn Liên vội vàng chạy đến đỡ cô đứng dậy và trở về bàn.

“Mày đừng có xía vào chuyện của tao!” - Quay sang Đan, giọng nói của Ân có vẻ dịu hơn.

Đan còn đang mải mê suy nghĩ xem vì sao Ân lại cứu mình, nhất thời không nghe thấy lời Ân nói.

“Còn không mau đi chỗ khác đi!” - Ân chau mày, giọng nói có vẻ khó chịu.

Đan lúc này mới giật mình, liếc nhanh Ân một cái rồi trở về bàn.

Mọi thứ còn chưa kịp ổn định thì một vị khách khác lại đến viếng bàn Ân.

Đặt khay thức ăn lên bàn, Hy mỉm cười: “Ăn cái này đi! Tôi còn chưa đụng đến đâu.”

Đáp lại nụ cười của Hy, Ân dừng dừng bỏ đi, đến liếc một cái cũng không.

Những tiếng bàn tán trong nhà ăn bắt đầu vang lên không ngớt. Đám công tử thì hả hê vì lần đầu tiên được thấy Hy bị con gái bỏ mặc. Những tiểu thư thì dùng miệng lưỡi sắc như dao của mình mà **** rửa. Một vài học sinh chỉ im lặng nhìn Ân cho đến khi cô khuất khỏi cửa nhà ăn rồi lại quay sang nhìn Hy xem thái độ của cậu thế nào.

Trong vô vàn thanh âm ồn ào, họ thấy Hy đứng bất động nhìn theo bóng Ân.

Thời gian ịch bước qua, từng tiết học cũng theo đó mà lập lờ trôi qua trong sự nhàm chán, nhạt nhẽo. Kiến thức cũ được nhắc lại một cách tỉ mỉ quá mức cần thiết trong khi giáo viên lại lấy đó làm tự hào khi chứng minh cho đám học sinh thấy nền tảng kiến thức vững chắc của mình.

Tiếng giảng rời rạc và tiếng gõ đều đều của phấn lên mặt bảng là hai âm thanh duy nhất tồn tại trong lớp vào lúc này.

Bên ngoài trời se lạnh, gió hiu hiu gom mây về một góc trời tạo thành những khối bông xốp bông bênh. Quả là một sự kết hợp hoàn hảo giữa âm thanh và thời tiết để tạo thành những cơn buồn ngủ khó lòng cưỡng lại!

Đám học sinh không mấy may chống cự mà gục xuống bàn ngủ từ sớm, một số ít lơ liễu hơn thì chống tay lên bàn rồi đặt cằm lên lòng bàn tay mà lim dim. Thỉnh thoảng có một số cũng mở mắt ra nghe được vài câu rồi lại tiếp tục ngủ.

Thấy giáo viên như thế thì cũng có phần tủi thân nhưng lại chẳng dám nói gì. Đụng đến những cô cậu ấm này thì trừ khi muốn mất việc. Dạy ở trường này lương cao thì cao thật đấy nhưng đến là khổ khi không được nhận sự tôn trọng mà một nhà giáo đáng được nhận.

Điều an ủi lớn nhất là cô học trò ngồi cuối lớp đang chép bài và lắng nghe rất chăm chú. Lấy đó làm động lực, thầy giáo tự nhủ với mình chỉ cần còn người nghe thì sẽ còn giảng bài. Hướng một tia nhìn cảm kích về phía cô học trò ngoan, ông lại tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Thật sai lầm khi nghĩ về Ân như thế!

Cô chép bài và nghe giảng chẳng qua là vì muốn có thứ gì đó để làm chứ không phải bị cuốn hút bởi những kiến thức đã thuộc lòng kia.

Tiếng chuông cuối cùng - Âm thanh của sự giải thoát cũng vang lên sau một hồi im lìm, mặc kệ đám học sinh trông ngóng.

Cứ nghĩ thế là có thể ra về nhưng khi đám học sinh vừa xuống đến chân cầu thang thì trời đổ mưa. Một cơn mưa tầm tã.

Đứng giữa đám học sinh ồn ào đang trú nơi hành lang, Ân hoàn toàn im lìm như tượng đá. Cơn mưa này với cô như một sự thách thức.

Ngày Ân gặp Kiệt là một ngày trời mưa, một cơn mưa xuân nhẹ nhàng rất dễ chịu và có phần lãng mạn. Rồi ngày cả hai chia tay cũng là một ngày trời mưa, một cơn mưa tầm tã với gió lốc thật mạnh như muốn quật ngã cô gái đứng lặng lẽ trong mưa với thân hình đơn độc.

Cô nhớ như in cái cảm giác bất lực mất mát khi đó. Dù người nói chia tay là cô nhưng có gì khác nhau đâu khi người đau lòng cũng chỉ có cô.

Ngày hôm đó, sau khi dầm mưa, cô bị sốt rất cao làm Linh và Phụng lo đến phát khóc. Từ sau chuyện đó, mỗi lần thấy mưa, cô lại cảm thấy tâm trạng hơi nặng nề.

Thế nhưng nếu chịu khuất phục như thế thì cô đã không phải là Thiên Ân cao ngạo. Một nụ cười nửa miệng nở trên đôi môi đỏ không cần dùng son rồi nhanh chóng vụt tắt như chưa hề xuất hiện, cô ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt long lên vẻ thách thức.

Từng chiếc xe hơi sáng bóng lần lượt chạy vào cổng trường. Thêm một chiếc xe đến là đám học sinh đang trú mưa ít đi một người cho đến khi chỉ còn mình Ân đứng dưới mái hiên, đôi mắt nhìn xoáy vào màn mưa như bị thôi miên.

Trời mưa xối xả như muốn nhấn chìm cả ngôi trường. Mưa giăng kín trời đất làm tầm nhìn trở nên khó khăn. Sân trường vắng lặng, ngoài tiếng mưa đang gào thét thì chẳng còn gì cả.

Từ cổng trường còn rộng mở, một chiếc xe hơi màu bạc đang từ từ lăn bánh tiến vào bên trong, dừng lại cách Ân một đoạn không xa. Đôi chân dài ló ra từ cửa xe mang theo một thân hình quyết rũ trong bộ váy màu cà phê sữa. Trên tay cô gái ấy cầm một chiếc ô trong suốt. Hình như cô đang đợi ai đó trong phòng giáo viên.

Không lâu sau, một chiếc ô màu xanh từ phía phòng giáo viên len vào màn mưa, bước chân của người ấy có vẻ rất khẩn trương.

Đến khi hai chiếc ô gặp nhau, chiếc ô màu xanh được cup lại. Chàng trai đưa cho cô gái cầm cái ô mình vừa đóng lại rồi nhanh nhẹn cởi áo khoác ra khoác lên vai cô.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe dần biến mất trong màn mưa nặng nề.

Cuối cùng thì điều luôn giày vò Ân cũng đã xảy ra - Kiệt đã thuộc về người con gái khác. Nhìn thấy cảnh này, những tưởng sẽ rơi nước mắt nhưng Ân lại cười chua chát.

“Nói chuyện một chút đi!” - Giọng nam vang lên phía sau lưng Ân làm cô giật mình.

Đã bất ngờ vì trong trường còn có người khác ngoài mình, cô còn bất ngờ hơn khi người đó là Thiện.

Thay vì ngạc nhiên ra mặt, Ân nhún mày chờ đợi điều cần nghe.

“Tôi sẽ bỏ qua cho cậu chuyện cậu làm bẩn giày tôi vì hôm nay cậu đã giúp Đan.” - Thiện nói đều đều, hai tay xỏ túi quần, điệu bộ ngạo mạn của kẻ ban ơn.

Thấy Ân nhún mày như không hiểu mình vừa nói gì, cậu tiếp lời và lần này quyết định sẽ phát âm rành rọt từng từ: “Tôi sẽ không đấu với cậu nữa, tôi bỏ qua cho cậu.”

Ân bật cười nhưng ngay lập tức gương mặt đành lại không cảm xúc như thể nụ cười một giây trước chỉ là ảo giác.

“Người không bỏ qua là tôi cơ mà.”

Thiện nhất thời không biết phải đối đáp thế nào.

“Người thách đấu là tôi và tôi không hề có ý chịu thua hay xin được bỏ qua vì căn bản là tôi không cần.” - Ném trả lại cử chỉ ban ơn của Thiện dành ỉn, Ân mở to mắt nhìn cậu, điệu bộ khinh khỉnh.

“Muốn giữ cho cậu cái mạng, mà cậu không muốn thì thôi vậy.” - Thiện cuối cùng cũng lấy lại phong độ, rút hai tay trong túi quần ra khoanh trước ngực.

“Đừng có làm chuyện dư thừa.” - Ân đảo mắt ra chiều chán nản.

“Cũng chỉ vì tôi nghĩ cậu là chị của Đan nên mới định bỏ qua. Xem ra không cần rồi.”

“Vì Đan sao?” - Ân nhướn mày, môi kéo xếch lên chế nhạo đối phương.

“Thì sao?” - Thiện trừng mắt.

“Cậu yêu nó quá nhỉ!” - Câu nói của Ân giống một lời mỉa mai hơn là một câu nhận xét công bằng.

“Cô ấy đáng để yêu.” - Giọng nói của Thiện có phần dịu dàng khi nhắc đến Đan. Hướng tầm nhìn qua vai Ân, đôi mắt cậu mơ màng lướt qua màn mưa.

“Thế nó có yêu cậu không?” - Ân nhướn mày, nụ cười nửa miệng lại xuất hiện.

Nghe Ân nói, Thiện thu lại cái nhìn lơ đãng, nhìn cô dò xét, không lâu sau vênh mặt tự tin: “Đương nhiên.”

“Ngu ngốc!” - Cô buông ra câu nhận xét.

“Cậu nói cái gì?” - Thiện trừng mắt, hai tay nắm cổ áo Ân.

“Đừng có làm nhàu áo tôi!” - Ân khó chịu ra mặt, hất hai tay Thiện ra.

“Cậu vừa nói gì? Nhắc lại tôi nghe xem nào?” - Thiện gần giọng, gương mặt có phần kìm chế.

“Tôi nói cậu ngu ngốc. Vì một đứa không yêu mình mà làm những việc dư thừa.” - Công kích đến cùng, Ân nhấn mạnh từng chữ, nét mặt không hề sợ hãi hay lo lắng.

“Câm miệng! Cậu biết gì mà nói?” - Thiện gần giọng.

“Thế nào? Có tự tin để xác nhận không?” - Ân nghiêng đầu nhìn Thiện, vói về mặt ngây thơ phô ra.

“Xác nhận điều gì?” - Thiện nhìn cô ngờ vực.

“Xác nhận xem Đan yêu cậu hay yêu tiền của cậu.”

“Bằng cách nào?” - Thiện nghiêm giọng, cậu ý thức được rằng lúc này mà nổi nóng thì coi như đã thua một phần.

“Kêu đám bạn bè cậu phao tin Vương Thị phá sản đi!”

Thiện chau mày nhìn Ân, đôi mắt cậu dừng thật lâu nơi đôi mắt cô với hy vọng có thể nhìn ra suy nghĩ của cô qua “cửa sổ tâm hồn”. Tuy nhiên, cánh cửa ấy được che đậy quá khéo léo. Cậu chẳng thể nhìn thấy gì ngoài hình ảnh của chính mình.

“Dám không?” - Thấy Thiện trầm tư, Ân công kích đến cùng.

“Được thôi! Để xem đến lúc xác nhận được rồi cậu sẽ chết trong tay tôi như thế nào?”

“Tự tin quá nhỉ!”

Ân cười nhạt rồi bỏ đi mà không để cho Thiện nói thêm câu nào. Cô ghét đứng nhìn theo lưng người khác, có lẽ vì thế mà cô thường là người kết thúc câu chuyện trước và bỏ đi.

Đang chậm rãi bước đi thì một bàn tay đặt lên vai làm cô giật mình quay người lại. Đôi mắt ánh lên tia đề phòng.

“Về thôi!” - Thấy bộ dáng hoảng sợ của Ân, Hy nói rồi nhướn miệng cười như trấn an.

“Trời đang mưa.” - Ân đá mắt ra ngoài trời.

“Thì vì trời mưa nên tôi mới quay lại đón cậu nè.”

Vừa nói Hy vừa kéo tay Ân đi. Hành động hết sức tự nhiên!

Ân đương nhiên giằng tay lại, trên mặt hiện rõ sự đề phòng cảnh giác.

“Cậu muốn gì ở tôi?”

“Sao cậu nói hỏi vậy?” - Hy chau mày nhìn Ân.

“Thay tôi nhận lỗi chuyện lon café, đưa thức ăn cho tôi khi ở canteen, bây giờ là quay lại đón tôi. Rốt cuộc cậu muốn gì?”

“Cậu lúc nào cũng đề phòng người khác như vậy à?” - Mắt Hy đượm buồn nhìn Ân. Cậu thật sự tự ái khi người khác không tin mình.

8. Chương 8 : Bất Ngờ

Ân nằm úp trên giường, tay lật qua lật lại trang sách đang đọc dở nhưng đầu óc chẳng thể tập trung hoàn toàn.

Bên ngoài trời đã tạnh mưa nhưng không khí vẫn còn ẩm ướt lạnh lẽo. Tiếng dế và ếch nhái kêu vang trời như sợ người khác không biết sự tồn tại của chúng.

Bên tai cô, câu hỏi của Hy vẫn còn văng vẳng.

Cô lúc nào cũng đề phòng người khác?

Suy đi tính lại, cô không thể phủ nhận điều đó. Nhưng là từ khi nào cô lại trở nên cảnh giác với mọi người xung quanh như vậy? Hình như là...

Lật người trở lại, Ân đập mạnh quyển sách vô trán mình.

Đánh chết cô cũng sẽ không chịu thừa nhận mình trở nên như thế này từ sau chuyện của Kiệt.

Còn chưa kịp tự tử bằng sách thì điện thoại Ân đổ chuông.

“Con nghe thầy ơi!”

“Ôi học trò yêu, con đang làm gì vậy?” - Giọng nói của người ở đầu dây bên kia có vẻ phấn khởi.

“Không làm gì cả. Thầy đang làm gì?”

“À, đang nói chuyện điện thoại với con.”

Ân bật cười, thầy của cô luôn hài hước như thế.

“Đệ tử này, ngày mai thầy có một bất ngờ dành cho con đấy.”

“Vậy con sẽ đợi đến ngày mai!”

“Ừ, thôi thầy cúp máy đây!”

“Dạ vâng, con chào thầy!”

Sau khi nghe đầu dây bên kia vang lên tiếng “tút tut” Ân mới tắt điện thoại.

Cô quyết định tiếp tục đọc sách, thề rằng sẽ chuyên tâm nghiền ngẫm từng từ ngữ. Mang theo tâm trạng chờ đợi ngày mai, cô ngủ quên lúc nào không hay.

Tiếng chim hót chào ngày mới và một bầu trời nhiều nắng ấm, sự khởi đầu ột buổi sáng sáng khoái. Sau một giấc ngủ không mộng mị, Ân vươn người ngáp dài rồi trèo xuống khỏi giường.

Ở tầng giường của Linh, chăn mền đã được gấp lại ngăn nắp còn người thì không thấy đâu. Chủ nhân của tầng cuối cùng vẫn còn đang ngủ khá say giấc.

Lững thững ra khỏi nhà với cái bụng căng tròn vì bữa ăn sáng của Linh nấu quá ngon, Ân sải bước tiến về trung học Lộ Thiên.

Hôm nay sẽ có bất ngờ.

Đúng vậy! Đúng là bất ngờ làm sao. Cô cứ nghĩ Thiện chỉ đồng ý cho qua chuyện, không ngờ cậu làm thật.

Cả trường đang âm ỉ chuyện Vương Thị phá sản. Sự vắng mặt của Vương thiếu gia lại càng làm tin tức trở nên đáng tin hơn.

Một đồn mười, mười đồn trăm. Với sức nóng của bản thân cái tin tức ấy và của nhân vật chính, không mất nhiều thời gian để học sinh toàn trường đều nghe được.

Cũng vì cái tin ấy mà từ sáng đến giờ Minh, Nhật và Hy đến khổ với mấy đứa nhiều chuyện. Đám học sinh cứ vây lấy ba cậu mà hỏi tới tấp còn hơn cả cái kiểu chồm hóp của đám nhà báo.

Sau tiếng quát kinh thiên động địa của cả ba chàng, đám đông tản ra không còn một bóng dáng. Dù tò mò đến phát điên nhưng họ không dám chọc giận ba thiếu gia. Nếu còn tiếp tục quấy nhiễu thì không biết chừng trên những trang báo kinh tế ngày mai có cái tên công ty của ba họ đi kèm hai chữ “phá sản”.

Những đứa râu ria đã đi hết rồi. Tiếp theo là sự xuất hiện của nhân vật cần phải xuất hiện - Đan đang đứng thập thò ngoài cửa lớp.

“Thiện nó không đi học.” - Giọng nói không mấy thiện cảm của Minh vang lên từ phía sau làm Đan giật bắn mình quay phắt lại.

“Là thật chứ?” - Sau khi chần chờ hồi lâu, Đan hỏi.

“Chuyện gì?” - Thừa biết cô đang hỏi gì, Minh vẫn nhất định giả ngây giả ngô đến cùng.

“Chuyện Vương Thị phá sản.” - Giọng nói thăm dò và ánh mắt cũng đang dò xét của Đan hướng thẳng về Minh.

“Ừ. Sao?”

“À không, không sao! Em muốn tìm anh Thiện để an ủi. Anh ấy không đi học thì thôi vậy.” - Đan cười gượng rồi bỏ đi thật nhanh.

Ngồi trong lớp và quan sát tất cả, dù không nghe được nội dung cuộc nói chuyện nhưng Ân thừa sức đoán được chủ đề của nó.

Đó là bất ngờ đầu tiên trong ngày. Nói đúng hơn là “tin điện giật”. Nhưng nó không phải là cái bất ngờ mà Ân đang mong đợi.

Sau nguyên ngày được cô mong ngóng, điều bất ngờ cũng nhận ra tầm quan trọng của mình mà chịu xuất hiện trong tiết thứ chín - Tiết thể dục. Nó được mang đến bởi một người đàn ông.

Trong nhà thể dục, học sinh 12A1 đang xếp thành hai hàng ngang, phía trên kia là thầy thể dục mới về trường. Một thầy giáo tầm ngoài bốn mươi, khá lùn và hơi mập. Ông giới thiệu mình là giáo viên thể dục mới, tên Trần Trí Dũng.

Nhìn ông Dũng, Ân không khỏi buồn cười. Bình thường mặc bộ đồ võ sư nhìn đã lùn, bây giờ mặc bộ đồ thể thao nhìn càng lùn hơn.

“Em học sinh kia, cười cái gì?” - Một cách cố tình, ông Dũng chớp ngay nụ cười của Ân mà bắt bẻ.

“Dạ không có.” - Ân nín cười, vừa nói vừa lắc đầu.

“Tôi nhìn thấy em cười rõ ràng mà.”

“Vậy chắc thầy nhìn nhầm rồi đó ạ!”

“Tạm tha cho em lần này.” - Nheo mắt nhìn đứa học trò láu cá, ông Dũng nói.

“Em cảm ơn thầy!” - Ân cười toe.

Sau một tiếng hắng giọng, ông Dũng bắt đầu giới thiệu về nguồn gốc của võ cổ truyền.

Năm nay trung học Lộ Thiên đã quyết định đưa môn võ cổ truyền vào giảng dạy thay cho những bài tập thể dục. Mục đích là giúp các học sinh có sức khỏe dẻo dai, tinh thần học tập thoải mái và để phòng thân.

Nói xong đầu đó, ông cho cả lớp khởi động.

Bài khởi động kết thúc, đám học sinh bắt đầu tập đứng tấn.

Những tiểu thư bình thường mang guốc cao cả tắc bước đi thì muôn phần yếu điệu nay trong tư thế đứng tấn làm đám nam sinh trong lớp không khỏi phì cười. Chính vì thế mà tất cả nam sinh bị phát chạy mười vòng quanh phòng tập. Còn các nữ sinh vì xấu hổ nên chẳng chịu tập mà ngồi phịch xuống sàn phụng phịu.

Nhìn những gương mặt đang chảy dài chàm đất kia, một tia sáng quét qua trong mắt ông Dũng. Nét cười ẩn hiện trên gương mặt, ông đằng hắng.

“Các em nữ sinh trong lớp ta đều là những tuyệt sắc giai nhân!” - Câu nói xu nịnh với âm điệu cao vút của ông làm đám nữ sinh phồng mũi tùm tùm cười.

“Mấy ai có thể thấy các em mà không động lòng? Và vì thế cũng sẽ có rất nhiều người ghen tị với các em.” - Ông tiếp lời và hài lòng với những ánh mắt đang chiếu về mình đầy chăm chú.

“Vậy nên các em cần phải tập võ. Tập võ để bảo vệ thân thể ngọc ngà của mình. Thử tưởng tượng ra một mỹ nữ với thân thủ đáng gờm đi!”

Sau lời nói của ông, đám con gái bắt đầu tưởng tượng. Đứa thì nghĩ đến nữ hoàng sát thủ Nikita, đứa lại nghĩ đến những thiên thần của Charlie, cô nàng sát thủ Colombia cũng được tưởng tượng đến.

Thấy mắt đám nữ sinh đang mơ màng, ông Dũng biết mình đã thành công một nửa.

“Thế nào? Có phải rất đẹp và rất ngẫu không?”

“Dạ phải!” - Đám nữ sinh đồng thanh.

“Vậy thì tập thôi!”

Sau vài lời có cánh của ông, đám nữ sinh xếp hàng đều tăm tắp, hào hứng tập đứng tấn.

Đầu óc của các cô nàng tiểu thư này tương đối “đơn bào”!

Riêng Ân nghe xong buồn cười không chịu nổi. Kìm nén lắm nhưng tiếng cười vẫn phá lên, cô cười nắc nẻ làm tất cả mọi người trong phòng tập thể dục đều nhìn cô thắc mắc.

“Em học sinh kia, có gì đáng cười?” - Giả vờ nghiêm giọng, ông Dũng quát.

Ân đưa tay lắc lắc trước mặt như nói “không có gì” nhưng tay kia vẫn ôm bụng cười đến chảy nước mắt. Xem ra những ngày tới trong tiết thể dục sẽ có nhiều điều vui đây.

“Chạy năm vòng quanh sân cho tôi.” - Trong tiếng cười của Ân, thầy thể dục ra lệnh.

Ân vừa bước vào nhà đã nhìn thấy Phụng ngồi trên ghế sofa, gương mặt hằm hằm như muốn giết người.

Hay rồi! Không biết kẻ xấu số nào chọc phải “ổ kiến lửa” đây.

Liếc nhìn qua chỗ Linh đang ngồi chơi cùng đám trẻ, Ân nhận được cái nhìn đáp trả mang tính chất bất lực điển hình.

“Úc chế thật đấy!” - Bất ngờ, Phụng đứng bật dậy, hét tướng lên làm mọi người đều phải giật mình.

Không đợi mọi người thu hồn về xác, Phụng bắt đầu thao thao bất tuyệt về chuyện mình gặp phải khi đi mua đồ chơi cho bọn trẻ.

Chính xác là nửa tiếng trước, trong cửa hàng đồ chơi trẻ em Cici, cô gặp một tên con trai không biết điều.

Theo những gì cô kể lại thì cả hai đều muốn mua bộ xếp hình “Nàng công chúa cổ tích”, tên con trai đó nhất định không chịu nhường và cô cũng chẳng chịu nhận.

“Kết quả là mày thua!” - Linh cắt ngang lời Phụng, chốt hạ câu cuối.

“Không! Bộ xếp hình đó của người khác đặt sẵn.” - Phụng lắc đầu tiu ngầu.

“Vậy thì ức chế cái gì nữa?” - Ân lắc đầu ngán ngẩm.

“Thằng nhóc đó, rõ ràng mặc đồng phục trường mày, tức là thua tuổi tao mà nhất định không chịu gọi tao là chị.” - Phụng cau có chỉ vào Ân.

Linh và Ân nhìn nhau thở dài.

“Cuối cùng tao và nó hẹn nhau cuối tuần này thì uống rượu. Nó thua thì phải gọi tao là chị, tao thua sẽ gọi nó là anh.” - Phụng vòng hai tay trước ngực, mắt mơ màng nghĩ về cảnh mình chiến thắng, gương mặt không giấu nổi vẻ tự đắc.

Trong một buổi chiều đầu thu, Mỹ Phụng bị hai người bạn cùng nhà của mình mắng xối xả, đến ngẩng mặt lên cũng không dám.

9. Chương 9 : Phúc Bất Trùng Lai – Họa Vô Đơn Chí

Ân vừa nhận được cuộc gọi từ một khách hàng mới. Qua điện thoại, vị khách này muốn gặp cô để trao đổi trực tiếp đồng thời cho cô xem hình để nhận mặt con nợ.

Theo địa chỉ khách hàng cung cấp, cô ra khỏi cô nhi viện, hướng về phía ngoại ô.

Đường nhựa kết thúc, trước mắt Ân là một con đường đất vắng vẻ, càng chạy vô trong nhà dân càng thưa thớt.

Đến cuối cùng nơi cô cần tìm cũng hiện ra trước mắt...

... Nó là một khu tập thể bỏ hoang.

Ân lúc này đã nhận ra mình bị lừa.

Cùng lúc đó, từ trong những bụi cây hai bên đường, rất đông những đứa con gái ăn mặc bụi bặm, đầu tóc kỳ quái tiến về phía cô cùng với dao và ống tuýp.

“Tưởng mày thông minh cỡ nào, hóa ra cũng không khó đánh lừa.” - Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên.

“Mày muốn gì?” - Ân gần giọng, ánh mắt liên tục đảo quanh đề phòng bị đánh lén.

“Mày có gan giành địa bàn của tao thì đừng có hỏi tao muốn gì.” - Từ trong đám đông, một đứa con gái tóc tém ung dung tiến ra phía trước.

“Giành địa bàn gì chứ?” - Ân cười qua hơi thở.

“Mày giành hết các mối làm ăn của tao mà giờ còn hỏi à?” - Cô gái tóc tém quát lớn.

“Vì mày không có khả năng ép con nợ nhả ra tiền nên người ta không thuê mày thôi.” - Về coi thường hiện rõ trong giọng nói của Ân.

“Con chó này! Mày nói ai không có khả năng?” - Cô gái tóc tém giận dữ đá mạnh cục đá dưới chân.

“Tụi mày đập chết con này cho tao.” - Quay sang đám đàn em đang đợi sẵn, cô ra lệnh.

Như chỉ đợi câu đó, đám con gái nhảy bổ vào Ân. Đứa nào cũng hung hăng như muốn lấy mạng cô.

Dù có mạnh nhưng trong tay không có vũ khí, Ân biết mình khó lòng lành lặn trở về. Đã xác định sẽ bị thương thì phải làm sao cho bị thương càng ít càng tốt.

Cô nhắm một đứa con gái duy nhất mà đánh, đồng thời nhanh nhẹn tránh những cái tuýp sắt đang nhắm vào mình.

Sao khi đánh ngất đứa con gái đã nhắm từ đầu, cô nhặt cây tuýp của nó lên, quay lại nhìn bọn kia ánh mắt thách thức. Một khi đã có vũ khí trong tay, cô không cần phải né đòn nữa.

Trong không gian vắng, tiếng tuýp sắt va vào nhau vang lên chói tai, âm thanh vun vút liên tục hòa vào không khí.

Gió thổi khẽ đưa những thân cây đen đúa, bóng trắng chiếu xuống sáng rực như thể để ông trời có thể nhìn rõ chuyện đang diễn ra.

Trong ánh sáng trắng bạc của mặt trăng, bóng cô gái nhỏ đang chuyển động liên tục. Một mình cô vừa chống đỡ vừa đánh trả. Những cú đá tuyệt đẹp và những món quyền được tung ra vừa vặn, chính xác đến từng li.

Bầu trời đêm nay cao tít tắp!

Một lúc không lâu sau, hơn nửa số con gái bị Ân đánh nằm dưới đất, số còn lại tản đều ra quan sát cô thật kĩ.

Đứng cách đó vài mét, “chị đại tóc tím” liên tục hò hét chỉ huy.

Liếc mắt nhìn kẻ đang một tay chống hông, hô hoán như thánh như tướng, một nụ cười khinh bỉ hiện ra trên môi Ân. Dưới ánh trăng bạc, nụ cười ấy quyến rũ vô cùng và cũng thật bí ẩn.

Đôi mắt Ân lạnh lùng lướt qua từng đứa đang bao vây mình làm chúng không khỏi lạnh người. Nét quỷ dữ ngày một hiện rõ trên gương mặt ít khi giận dữ của cô.

Sau một hồi thăm dò đối phương, những đứa trước mặt Ân gật đầu ra hiệu với nhau rồi cùng xông vào một lúc. Chúng đã nhận ra sai lầm của mình là quá khinh địch nên tỏ ra đề phòng hơn.

Trận đấu tiếp tục diễn ra cho đến khi Ân thấy bên eo mình đột nhiên đau đến thấu xương!

Đưa tay sờ vào chỗ vừa bị đau, cô cảm chạm phải một thứ chất lỏng ấm nóng.

... Máu!

Ánh trăng chiếu xuống, đứa con gái đứng phía sau lưng cô mỉm cười ngạo nghễ, trên lưỡi dao còn ướm máu.

Ân cũng cười, một nụ cười chế giễu. Nếu đã đâm thì tốt nhất đâm sâu một chút, đâm có từng đó mà nghĩ có thể làm cô gục xuống sao?

Tặng riêng cho đứa vừa đâm mình một cú đá mạnh vào thái dương làm nó ngã xuống bất tỉnh ngay lập tức, Ân quay lại quắc mắt nhìn những đứa còn lại. Quả nhiên đã tức giận thật rồi!

Thấy Ân bị thương mà vẫn có thể một đòn đánh ngất người, đám con gái du côn bỗng nhiên sợ hãi. Chúng lùi dần, lùi dần rồi chạy mất dạng, mặc kệ đồng bọn còn đang nằm lại.

“Chị đại tóc tím” ban nãy còn đứng chỉ tay năm ngón, giờ thấy đàn em bỏ chạy thì cũng tháo chạy theo, tuy vậy vẫn không quên ném lại vài lời đe dọa.

Trên chiếc mô-tô, bờ vai gầy của cô gái nhỏ run lên từng hồi. Tay trái ôm ghì lấy eo phải. Qua kẽ tay máu liên tục chảy ra.

Dừng xe lại trước một phòng khám tư nhân, Ân chệnh choạng đi vào trong để khâu lại vết thương.

Khi cô về đến cô nhi viện, đèn phòng bếp vẫn sáng. Chắc hẳn Linh hoặc Phụng hoặc cả hai đang thức đợi cô.

Chỉnh lại quần áo, Ân lặng lẽ đi vào trong.

Bên trong căn bếp, ngồi cạnh bàn ăn, vẻ lo lắng trên gương mặt Linh dần giãn ra khi thấy Ân đứng ở cửa bếp. Cô hỏi han vài câu nhưng thấy Ân có vẻ mệt nên thôi.

Đợi một lúc lâu sau khi Linh về phòng, Ân cũng lên phòng và đi thẳng vào phòng tắm.

Thuốc tê đang dần hết tác dụng, cơn đau kéo đến tập kích làm Ân khê rùng mình.

Căn phòng giờ chỉ còn ánh đèn ngủ và ánh trăng đang soi vào cửa sổ. Thỉnh thoảng tiếng nói mớ của Phụng phá tan không gian yên lặng rồi lại im bật. Không ai biết rằng trên tầng thứ ba của chiếc giường, cơ thể Ân đang nóng như lửa.

Nhiệt độ về đêm xuống khá thấp, gió qua khung cửa sổ để ngỏ tràn vào căn phòng. Trong cơn mê man vô thức, Ân cuộn tròn như trái bóng, nắm chặt chiếc chăn. Trên trán cô, mồ hôi hột thỉnh thoảng lại chảy xuống thấm ướt gối.

Bên ngoài, từng giọt sương đang bung mình phủ kín trùng điệp cây cối. Một đêm lạnh!

Thức dậy một cách khó nhọc, Ân đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Mọi thứ truyền vào mắt cô có phần nhòe nhoẹt không rõ.

Bữa sáng nay Ân ăn rất ít rồi lại đi học. Linh và Phụng nghĩ cô có tâm sự gì nên không hỏi. Thời gian cả ba sống chung đủ lâu để hai cô hiểu rằng Ân không thích bị ai nhìn thấy tâm tư của mình.

Những chuyển động của Ân khiến vết thương bắt đầu rỉ máu. Đến khi tới trường thì chiếc áo sơ mi trắng bên trong áo vest đồng phục đã loang rộng một khoang đỏ.

Ân không hay biết gì cho đến khi cảm nhận được vật áo ướt đang dính vào da.

Qua mắt cô, mọi thứ đều mang một màu xanh kỳ dị và càng lúc càng mập mờ. Cô biết mình cần một chỗ yên tĩnh để nằm xuống. Trên sân thượng, có một chỗ như thế.

Trước đây, nơi các cặp tình nhân trong trường thường xuyên lui tới nhất là nhà kho. Chiếm hai phần ba diện tích sân thượng, không gian hoàn toàn sạch sẽ lại vô cùng kín đáo, chẳng có lý do gì mà nó lại không trở thành chốn hẹn hò.

Cho đến gần một năm trước, không biết từ đâu rộ lên tin đồn rằng khi đêm đến, trong nhà kho phát ra những tiếng động lạ, từ đó, nó trở thành nơi “không nên đến nhất trong những nơi không nên đến”.

Bên trong nhà kho, những chiếc bàn cũ được xếp ngay ngắn trong một góc. Những tưởng nó sẽ chẳng bao giờ được dùng đến, không ngờ hôm nay lại trở thành “chiếc giường tạm thời” cho Ân.

Cô thiếp đi, mãi đến khi nghe được tiếng nói ở ngoài mới lờ mờ mở mắt.

“Em nói cái gì? Muốn chia tay sao?”

Dù không nhìn thấy nhưng Ân có thể nhận ra đó là tiếng của Thiện, giọng cậu có vẻ đang rất kích động. Từ hôm tin tức Vương Thị phá sản được tung ra, hôm nay cậu mới xuất hiện ở trường.

“Em xin lỗi!” – Giọng nói thứ hai này cũng không hề lạ lẫm với Ân.

“Em thử nói lý do anh nghe xem!”

“Em có nỗi khổ riêng, xin anh đừng hỏi!”

Sau câu nói của Đan, Ân nghe thấy tiếng bước chân dồn dập. Hình như một trong hai người vừa bỏ chạy khỏi sân thượng. Sau chuỗi âm thanh đó, sự im lặng như lớp không khí lạnh đóng băng mọi thứ, không còn âm thanh nào phát ra.

Ân thận trọng đợi thêm một lúc khá lâu cho đến khi chắc chắn bên ngoài không còn ai mới rời khỏi “giường” để đi ra.

Một tiếng “két” mở cửa nặng nề miết vào không gian im lặng làm người nghe thoáng rùng mình. Thiện đang quỳ dưới sàn, hai tay chống xuống đất cũng vì tiếng động đó mà giật mình. Những giọt nước mắt trên khuôn mặt còn chưa kịp lau đi.

Bất giác Ân đông cứng tại chỗ, nhất thời không biết nên ứng phó thế nào.

Không chỉ có mình Ân sững người, Thiện cũng mất vài giây định thần mới vội vã đứng dậy, lau nhanh dòng nước mắt. Bàn tay vuốt qua mặt, cảm giác tự ái và tức tối dần hình thành.

“Nghe hết rồi sao?”

“Tôi...”

Lần đầu tiên trong đời, Ân cảm thấy khó xử. Nói không nghe gì thì là nói dối. Nói nghe hết rồi thì chẳng khác nào thừa nhận mình nghe lén. Nhưng sự thật cô đâu có cố ý. Khổ nỗi cô lại không phải là người theo chủ nghĩa giải thích.

“Cậu vừa ý chưa?” – Giọng Thiện vang lên đầy giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Ân căm phẫn. Trông cậu chẳng có vẻ gì là không muốn xé xác cô ra.

Ân đứng im nhìn Thiện không nói gì. Bị nhìn thấy trong tình trạng thảm hại thế này, nổi nóng cũng dễ hiểu thôi.

“Tôi đã thua rồi đó, giờ cậu muốn gì?” – Thiện gào lên, tiếng hét chứa đựng vô vàn thanh âm đau đớn. Nỗi đau này có lẽ cậu sẽ không bao giờ quên, khắc cốt ghi tâm bài học đầu đời trong lòng.

Mỗi tình đầu, mỗi tình hơn hai năm, cuối cùng kết thúc như thế này đây. Một cái kết mà có nằm mơ cậu cũng không ngờ.

Vậy là tất cả đã vỡ nát, vỡ tan tành.

Ân vẫn tiếp tục im lặng, đông cứng trong sự bối rối.

“Tôi thua rồi, giờ cậu muốn gì?” – Thiện dường như đã dồn hết sức lực để hét lên, đến nỗi giờ đây lời thốt ra trở nên thều thào yếu ớt.

Giữa sân thượng hoang vắng, cậu khẽ nheo mắt lại để ngăn dòng nước bướng bình đang chực trào tuôn rơi.

Nhìn vào sự tuyệt vọng trên gương mặt Thiện lúc này, Ân thấy được mình của ngày xưa.

Cảm giác bị người mình yêu lừa dối, ít nhất cô cũng đã ném một lần rồi. Đau đến phát điên! Chỉ thiếu điều chưa vỡ vụn ra làm trăm mảnh. Nỗi đau thấm sâu vào cơ thể, khắc tận xương tủy.

Sống mà không tin ai thì thật đau khổ! Nhưng biết tin vào ai khi người luôn miệng nói yêu ta lại phản bội ta?

“Tôi chẳng muốn gì cả.” – Một lúc khá lâu sau, Ân chậm rãi trả lời Thiện.

“Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Cậu có biết là cậu giả tạo lắm không?” – Thiện nổi cáu, đôi mắt hằn lên những tia máu đỏ ngầu.

“Tất cả chỉ tại cậu, nếu không phải tại cậu thì tôi sẽ không phải biết cái sự thật đau đớn này.” – Ngoài việc là một người nóng tính, Thiện còn là người chưa bao giờ biết cách kiềm chế. Giữ cho bản thân bình tĩnh trong vài giây ngắn ngủi với cậu là quá đủ. Guồng chân cậu chuyển động theo từng tiếng hét, lao nhanh về phía Ân.

Đứa con gái đầu tiên bị cậu đánh là Ân. Lần thứ hai cậu ra tay đánh con gái vẫn là Ân.

Một phần vì bất ngờ, phần còn lại vì không đứng vững, Ân ngã xuống đất.

Lòng tự trọng bị xúc phạm, cô đứng bật dậy, ánh mắt phẫn nộ.

“Đấu bây giờ luôn đi. Trận đấu của tôi và cậu.”

“Đúng ý tôi đấy! Tôi cũng đang muốn đánh người đây.” – Vừa dứt lời, Thiện thu nắm đấm hướng về phía Ân.

Nhanh chóng né sang một bên rồi lùi lại vài bước, cô mạnh chân đạp thẳng vào bụng cậu.

Thiện lùi lại vài bước, cảm giác từng tức khó chịu nơi bụng kéo lên não làm cơn giận trong cậu tăng lên theo cấp số mũ. Không suy nghĩ nhiều, cậu lao vào cô như con mãnh thú lao vào kẻ xâm chiếm lãnh địa của mình.

Trận đấu diễn ra không lâu, nhà kho ngăn nắp đã bị cả hai biến thành một đồng đống đổ nát không hơn không kém. Đồ đạc bị ném ngổn ngang không thương tiếc, một số thứ đã vỡ tan tành.

Sau một hồi bất phân thắng bại, cả hai đều thấm mệt, đòn của đối phương ra cũng trúng không ít.

Xét về thể lực, Ân có thể thua Thiện nhưng về kỹ thuật thì tuyệt đối không. Cậu chuyển động chậm hơn cô và có khá nhiều sơ hở.

Chớp lấy thời cơ, cô mạnh chân đá vào cổ làm cậu lão đảo dựa vào bức tường sau lưng. Đã đến lúc ra đòn quyết định.

Thiện thường xuyên xem phim kiếm hiệp, cậu để ý thấy mỗi khi nhân vật trong phim giao đấu và ra những đòn đẹp mắt thì cảnh đó được quay rất chậm. Nhưng hiện tại đâu phải là phim, Ân cũng chẳng có lý do gì để ra đòn chậm lại, cậu thật không hiểu vì sao cú đánh cuối cùng chưa giáng xuống mình.

Buông hai tay đang đỡ mặt xuống, cậu nhìn quanh và cuối cùng dừng mắt dưới sàn nhà. Ân không hiểu làm trò gì mà lại nằm bất động dưới đó.

Một thoáng chau mày, cậu dùng chân khảy cô nhưng không thấy cô trả lời. Cậu mạnh chân hơn một chút nhưng vẫn không thấy cô nhúc nhích.

“Này! Làm trò gì đó?” – Giọng Thiện toát lên vẻ nghi hoặc.

“Định làm cái quái gì vậy? Muốn nằm thì nằm đó đi nhé!” – Nói là làm, cậu dướm bước về phía cánh cửa nhà kho đã sớm bị đóng lại, hai tay ung dung bỏ túi quần.

Thiện có thói quen mở cửa bằng chân, lần này cũng không ngoại lệ. Có điều, nếu những cánh cửa khác đều mở “âm” và muốn gãy rời sau cú đá của cậu thì cánh cửa này lại lì lợm nằm im không nhúc nhích, trong khi chân cậu muốn gãy rời. Về bực bội, cậu tăng lực vào chân mình nhưng xem ra cánh cửa kia không có ý định nghe lời.

Thiện bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Nhìn sang tấm bản lề rỉ sét, nó cong hẳn lên, hình như đã bị hư. Có lẽ cửa bị kẹt.

“Này, dậy đi! Chúng ta bị kẹt rồi.” – Không thể nhẫn nại mở cửa bằng chân được nữa, Thiện liên tục huyếch vai vào cánh cửa.

“Này, dậy giúp tôi một tay đi!” – Thấy Ân vẫn không lên tiếng, cậu cầu nhàu.

Cửa thì không có dấu hiệu mở trong khi vai đã bắt đầu đau, Thiện bực bội đi đến chỗ Ân, quyết tâm lôi cô dậy cho bằng được.

“Không đùa nữa, dậy nhanh!” – Cậu ngồi xuống lay mạnh cô.

Trên vạt phải của áo vest màu sữa cà phê mà Ân đang mặc bị ướt một khoang màu đỏ sẫm. Chỉ có mùi mới không thấy, Thiện đương nhiên không phải mùi. Có điều, thấy rồi cũng không dám nghĩ thật sự là thứ đó.

Thiện lướt nhẹ ngón tay qua khoảng màu lạ, thứ nước đỏ theo đó dính vào tay cậu. Đưa tay lên ngửi thử, cậu cứng đờ mất vài giây. Cái mùi tanh nồng, mặn mặn đặc trưng của máu không thể nào nhầm lẫn được.

10. Chương 10 : Cống

Nét mặt Thiện có phần đông cứng. Mất một lúc mới định thần trở lại, cậu vội vã đỡ Ân ngồi dựa vào người mình.

Sắc mặt Ân lúc này đã trở nên tái xanh, trán rịn mồ hôi, những sợi tóc bị ướt dính lại trên trán.

Có thể hình dung là “vô cùng yếu ớt”.

Thiện vì thế mà cảm thấy lo lắng, liên tục gọi tên cô, càng lúc càng lớn tiếng.

Không biết cậu đã gọi cô bao lâu, cuối cùng hàng mi dày kia cũng khẽ nâng lên, để lộ ra đôi đồng tử mờ nhạt.

“Cậu bị gì thế hả?” – Như sợ Ân mở mắt ra rồi sẽ nhắm lại, Thiện lớn tiếng hỏi gấp.

“Đừng quan tâm...! Ra khỏi... đây thôi!” – Ân thều thào, gắng gượng đứng dậy.

Thiện lúc này không hiểu vì sao không thấy phiền lòng vì thái độ của Ân, trái lại còn cẩn thận đỡ cô. Kết quả là bị hất tay ra một cách phũ phàng.

“Tôi... không cần... ai đỡ hết.” – Gương mặt Ân dù tái nhợt vẫn vô cùng cao ngạo.

“Cửa bị kẹt rồi, tôi mở hoài không được.” - Thiện bực tức “cáo tội” cánh cửa.

Lời Thiện nói hết sức tự nhiên nhưng trong mắt Ân lại ánh lên vẻ nghi hoặc. Cô chậm rãi đi về phía cửa, mắt rất lâu sau cũng chạm đến nó.

“Két!!!” – Tiếng cửa mở nặng nề vang lên.

“Kẹt... hồi nào?” – Dù đang rất đau, Ân vẫn quắc mắt nhìn Thiện.

“Tôi tưởng nó mở ra phía ngoài. Hóa ra là kéo vào trong à?” – Thiện cười méo mó, tay xoa xoa đầu.

Không nói thêm điều gì, Ân bỏ ra ngoài trước.

Nhưng nghĩ gì đó, cô lại quay vào nhìn Thiện, ánh mắt có phần chân thực đến huyền hoặc.

“Tôi... rất tiếc về chuyện của cậu và Đan, chia buồn với cậu.”

Thật ra câu nói này còn một vẻ sau là “Cố lên! Rồi mọi chuyện sẽ qua” nhưng rồi ngại an ủi người khác, cô nuốt mất lời sau.

Ánh nắng chiếu vào làm gương mặt Ân lúc này sáng bừng giống như một thiên thần vừa bước ra từ cửa thiên đường. Không biết có phải vì cô đang bị đau hay không mà Thiện thấy gương mặt cô lúc này thật dịu dàng, cái vẻ ngạo mạn trước giờ bất di bất dịch nay không còn nữa. Có lẽ là do tác dụng của ánh nắng mà đôi mắt chẳng bao giờ nhìn đến ai kia trở nên rất gần gũi.

Trong phút chốc, Thiện cảm thấy ấm áp vô cùng! Ánh mắt cậu nhìn Ân cũng theo đó mà dịu dàng.

Cảm nhận được điều đó, Ân bối rối quay mặt đi. Cô không hình dung được gương mặt mình lúc này thế nào mà Thiện lại nhìn cô như thế.

Nhất thời không biết che giấu cảm xúc như thế nào, Ân lúng túng bước vội ra ngoài nhưng lập tức khuyu xuống vì cơn đau.

Thấy vậy, Thiện vội vàng chạy đến đỡ. Ân thẳng thừng hất tay Thiện ra lần thứ hai:

“Tôi... đã nói... không cần ai đỡ... mà.”

“Đừng ương bướng nữa! Ông trời sinh ra con gái yếu đuối là để dựa vào con trai.” – Mặc kệ sự cứng đầu của Ân, Thiện cương quyết vòng tay cô qua cổ mình, dìu cô đi.

Nói như Thiện có nghĩa cô có thể dựa vào một ai đó sao? Không đâu! Chẳng có chỗ dựa nào là mãi mãi, cũng chẳng ai có thể ở bên ai cả đời vì vậy nên mạnh mẽ bước đi bằng chính đôi chân của mình thì tốt hơn. Hơn nữa cô đủ kiêu ngạo để chẳng cần ai ở bên mình. Tự cô sẽ bước đi trên con đường của chính mình.

Nhận ra cơ thể mình đang dựa vào người Thiện, Ân vội đẩy cậu ra. Cô không quen dựa dẫm người khác, nó làm cô trở nên yếu đuối.

Lực bắt tòng tâm, càng cố đẩy cậu ra, cô lại càng dựa sát vào cậu hơn, kết quả làm vết thương đau tê tái. Bất giác, Ân co người lại, cơn đau quả thật vượt quá sức chịu đựng của cô.

“Không được rồi, để tôi công cậu.” – Không để Ân kịp lên tiếng, Thiện vừa nói vừa kéo hai tay cô quàng qua cổ mình, công cô lên.

“Bỏ tôi... xuống... đi! Tôi... tự... đi được.” – Giọng Ân yếu ớt nhưng kiên quyết.

“Đừng có nói vào tai tôi! Có biết nhột không hả?” – Thiện lau mồ hôi, vành tai đỏ bừng lên vì ngọt ngào.

“Thì... cậu... bỏ tôi... xuống... đi!”

Thiện có điên mới nghe lời Ân.

Sau một hồi lau mồ hôi, Ân bắt đầu cảm thấy mệt, không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ đang nuốt lấy mình. Cô cuối cùng cũng gục đầu vào vai Thiện, chờ đợi bóng tối đang kéo đến đằng sau mí mắt.

Mọi thứ trở nên mơ hồ như ảo giác. Là thật hay mơ, người đang trải qua cũng không cách nào xác định.

___Bờ vai này cũng rộng và vững chãi như vai ba vậy.___

Một cảm giác thân quen ùa về trong Ân.

Cô còn nhớ một lần mình bị sốt, quấy khóc liên tục nên ba cô phải nghỉ làm và đưa cô tới bệnh viện. Vốn sợ kim tiêm nên sau khi chích, cô còn quấy khóc rất lâu vì vậy ba cô phải công cô đi vòng vòng trong phòng bệnh cho đến khi cô ngủ thiếp đi.

Đến lúc thức dậy, cô thấy mình đang nằm trên giường bệnh mà tay vẫn còn quàng qua cổ ba mình. Thì ra cô quàng tay chắc quá, vì sợ làm cô thức giấc nên ba cô phải nằm xuống bên cạnh.

Ánh nắng sớm tinh khôi chiếu xuống sân trường làm mọi thứ trở nên sáng đến không thật. Những ô cửa kính được nắng chiếu vào phát quang nhiều màu sắc lung linh. Từ những tán cây xanh mát mắt, những tia sáng nhỏ len lỏi xuyên qua, chiếu thẳng xuống mặt đất làm người ta có cảm giác thứ đang phát sáng là tán cây kia chứ không phải mặt trời.

Xuyên qua giọt nắng ấm áp, bóng người con trai cao lớn công trên lưng một cô gái nhỏ đã thiếp đi từ lúc nào trải dài xuống nền xi măng. Thỉnh thoảng gió khẽ thổi qua làm mái tóc cô gái khẽ lay động.

Băng qua sân trường, Thiện đi về phía cổng làm đám học sinh trong trường xúm xít lại trước lan can mà bàn tán.

Từng bước đi làm mái đầu đang gục trên vai Thiện khẽ lắc lư. Như sợ Ân khó chịu nên cậu cố bước thật nhẹ nhàng. Có lẽ cậu không biết cái nhịp lắc lư kia đối với cô là cái nhịp điệu bình yên nhất.

Tiểu Ân của ba không nheo thật đấy! Cứ bắt ba công thế này sao? Mai một lớn lên thì thế nào?”

“Con sẽ không lớn lên, cứ như thế này để được ba công.”

“Con phải lớn lên chứ con gái. Cánh cửa cuộc đời đang đợi con mở ra và khám phá. Hãy là người chinh phục cuộc đời và dù có mệt mỏi cũng đừng bao giờ gục đầu xuống con gái của ba!”

“Dù mệt mỏi cũng đừng bao giờ gục đầu xuống!”

“Dù mệt mỏi cũng đừng bao giờ gục đầu xuống!”

“Dù mệt mỏi cũng đừng bao giờ gục đầu xuống!”

Ân từ từ mở mắt ra, lập tức thấy mình đang nằm áp mặt vào lưng một ai đó có mái tóc màu nâu nhạt, hai tay còn quàng qua cổ người ta.

Cô nhanh chóng đi đến kết luận “ai đó” chỉ có thể là Thiện.

Gương mặt hơi nóng lên, cô cẩn thận thu hai cánh tay của mình về.

“Dậy rồi à?” – Tiếng Thiện vang lên làm Ân giật bắn người. Sao cứ có cảm giác như tên ăn trộm bị phát hiện thế này?

Thiện vừa ngồi dậy đã quay lại nhìn Ân bằng ánh mắt gian xảo:

“Cậu thích tôi lắm đúng không?”

“Đang nói nhảm gì đấy?” – Ân lơ đãng trả lời Thiện, mắt nhìn quanh căn phòng. Cô ngồi dậy để nhìn rõ hơn.

Với lịch sự cơ bản của một người con trai, Thiện đưa tay đỡ cô.

Lần thứ ba trong ngày cậu bị Ân gạt tay ra. Hơi ngẩn người một chút, cậu thu tay về xỏ vào túi quần. Thề là sẽ giữ nó trong đó, tuyệt đối không chìa ra đỡ cô nữa.

“Ban đầu còn giả vờ không cho công, đến khi lên taxi thì nhất định không buông cho đến khi đến bệnh viện. Cậu có biết là tôi phải công cậu trong khi bác sĩ khâu lại vết thương cho cậu không hả?” – Thiện lau bầu, tay xoa xoa cổ, vắn đầu qua lại.

“Tôi không buông hay cậu không thả?” – Ân cãi lại mặc dù biết nhiều phần trăm là Thiện nói đúng. Trước đây cô cũng đã từng như thế với ba mình.

“Tôi bị điên hay sao mà thích công con heo trên người?” – Thiện cũng không vừa, cậu gân cổ lên cãi dù trong suốt lúc công Ân, cậu luôn tự hỏi sao cô lại nhẹ như thế.

“Chính xác! Chính là ý này!” – Ân búng tay cái “póc”.

“Ý gì?” – Thiện ngơ ngác.

“Cậu bị điên.” – Ân nói rồi phì cười.

Nhìn nụ cười của cô, những ý nghĩ đã được vạch ra sẵn để cãi lại được não bộ thu hồi mà không truyền đến cơ miệng. Thiện hắng giọng rồi chuyển chủ đề.

“Cậu làm gì mà để bị thương như thế? Bác sĩ nói nhìn nó giống một vết đâm.”

“Một số chuyện linh tinh thôi.”

“Đừng có nói là đánh nhau nha!”

“Phải thì sao?”

“Con gái mà đánh nhau xấu lắm!”

Thiện nói xong lập tức im bặt, chợt nhận ra mình nghĩ về Uyên Đan nhu mì.

Cậu yêu cô có lẽ cũng vì sự nhu mì hiền lành đó. Chưa một lần nào cậu nghe cô chửi mắng ai hay có hành động quá khích. Gương mặt đẹp như tranh vẽ ấy lúc nào cũng êm dịu như nước hồ thu. Đôi mắt trong sáng như pha lê chưa một lần lườm ai ác ý.

Nếu không phải bản thân vừa trải qua, có đánh chết cậu cũng không tin một cô gái bằng thanh ngọc khiết, hoàn toàn không nhiễm bụi trần lại là người yêu tiền.

Cậu tự hỏi thiên thần cũng bị tiền làm mờ mắt hay Đan chưa bao giờ là một thiên thần?

“Cậu vốn biết là Đan lừa dối tôi?” – Sau một hồi im lặng và có phần thất thần, Thiện bất ngờ hỏi Ân.

Đôi mắt Ân hơi lướt qua cậu thăm dò. Cậu muốn nghe câu trả lời gì từ cô? Tại sao lại hỏi điều ngoài việc làm cậu đau thêm thì chẳng được ơn ích gì?

Con người quả thật cố chấp một cách kì lạ! Luôn lao vào những chỗ nguy hiểm cho trái tim giống như những con thiêu thân lao vào lửa mà nhất định không chịu tỉnh ngộ, chỉ đến khi chuốc lấy tổn thương đầy mình rồi mới miễn cưỡng thoái lui.

“Không! Tôi không biết gì cả. Cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi.”

“Nếu cậu đoán sai thì sao nhỉ?” – Thiện cười chua chát. Từ “nếu” chỉ có trong từ điển mà thôi và đó là nơi duy nhất nó tồn tại. Cuộc sống sẽ không bao giờ có chỗ cho khái niệm “nếu”.

Ân im lặng phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Hôm nay trời có nắng!

“Làm sao tôi biết được.” – Quay lại nhìn Thiện, cô đáp gọn.

Thiện cười buồn – Nụ cười không nên xuất hiện dù vì bất cứ lý do gì.

___ Cậu không biết nhưng tôi thì biết đấy. Nếu cậu đoán sai thì tôi bây giờ đã không đau thế này. Đau đến mức không dám thở mạnh, sợ rằng sẽ vô tình làm miệng vết thương mở rộng thêm nhức nhối. ___

Ân hoàn toàn có thể nhìn thấy nụ cười kia, càng có thể nhìn rõ tâm sự của người con trai trước mặt. Nhưng ngoài việc là một đứa kiêu ngạo và không thích giải thích, cô còn là kiểu người ngại bày tỏ tình cảm vì thế những câu nói an ủi bị cô gặm nát rồi nuốt vào bụng, tuyệt đối không thốt ra.

Im lặng nối tiếp im lặng, trong căn phòng hai người mà tựa hồ không người, ngoài âm thanh nhẹ nhàng của máy móc thì chẳng còn gì khác.

Ân và Thiện cứ ngồi im như thế, chẳng ai có ý phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo này. Mỗi người một suy nghĩ để theo đuổi, thời gian chậm chậm đi qua.

Một lúc khá lâu sau, Ân rời khỏi giường bệnh, đi ra cửa. Thiện thấy vậy vội đi theo, hỏi cô đang đi đâu thì nhận được câu trả lời cộc lốc “đi về”.

Trên lối hành lang dẫn ra cổng bệnh viện, những y tá, bác sĩ gặp trên đường đều cúi đầu chào Thiện. Hành động này giúp Ân đoán ra rằng mình đang trong bệnh viện Vương Thị.

Nghi vấn của cô đã được xác định ngay sau khi ra khỏi cổng. Quả nhiên đây là bệnh viện của nhà họ Vương, đối diện kia là bệnh viện nhà họ Vũ. Hai bệnh viện tâm cỡ của hai tập đoàn lớn luôn đối đầu nhau được xây đối diện nhau.

Thỉnh thoảng, báo chí vẫn lôi chuyện này ra nói. Dù chuyện đã xưa như trái đất nhưng vẫn thu hút được không ít người xem. Thiện hạ vốn vô cùng nhàn rỗi trong việc bàn tán chuyện người khác!

Ánh nắng của buổi trưa gay gắt chiếu xuyên qua tấm kính cửa xe nhưng không lọt vào vì tấm kính ấy được bảo vệ ngăn ánh sáng chiếu vào.

Trong xe, Ân nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Tâm trạng của cô không được tốt lắm. Nghĩ lại chuyện ban sáng để Thiện công, giờ lại để cậu đưa về, cô cảm thấy rất tự ái.

Bản tính kiêu ngạo, cô không cần và cũng không cho phép ai ban cho cô một sự giúp đỡ nào. Với cô, điều thừa thãi nhất là sự quan tâm của người khác và điều không cần thiết nhất là sự thương cảm.

Chưa một lần nào cô nghi ngờ cái ý nghĩ tự cô có thể lo cho chính mình, tự yêu lấy mình và sống vì chính mình. Tại sao lại phải cần người khác yêu thương, quan tâm trong khi chính mình cũng có thể làm điều đó ỉn?

Có điều, con người thiếu cái gì thì thứ đó sẽ trở thành ma túy của bản thân họ. Bên cạnh Ân đã không còn ai để cô nương tựa, cũng không còn ai cho cô cái hơi ấm được chở che. Vì thế, sự ấm áp chính là ma túy của cô.

Kể nghiệm mà ý thức được cơn nghiệm của mình thì còn dễ cai, kể nghiệm mà không biết chính mình đang nghiệm thì cai bằng cách nào?

Phần Thiện, cậu không mang được bộ dạng thanh thoi nhắm mắt dưỡng thần như Ân. Không khó để nhìn thấy nét mặt phức tạp biến đổi liên tục thể hiện rõ tâm trạng vô cùng hỗn loạn của cậu. Ánh mắt đang giãn dữ kia hứa hẹn sẽ có một trận đập phá khi cậu về đến phòng mình.

Cảm giác bị bỏ rơi thật không dễ tiếp nhận. Nhức nhối là điều đương nhiên nhưng bên cạnh đó còn có cả cảm giác bị xúc phạm.

Dồn nén tất cả phần nộ và tổn thương vào đôi mắt rồi chuyển nó ra ngoài qua ánh mắt dán vào cửa sổ xe, cậu nhìn cảnh vật bên ngoài một cách hằn học dù nó chẳng làm nên tội lỗi gì.

Theo địa chỉ mà Ân nói khi mới lên xe, tài xế dừng xe lại trước cổng cô nhi viện Mái Ấm. ____ Chỉ trong ngày hôm nay thôi Đan ạ, anh sẽ xóa đi tất cả những gì thuộc về em trong ngày hôm nay. ____

Ân từ từ mở mắt ra trong khi Thiện đang nheo mắt đọc tấm bảng nhỏ treo trên cổng.

____ Cô nhi viện sao? ____

“Cậu sống ở đây à?” – Quay sang hỏi Ân, giọng cậu có vẻ thương cảm.

“Ừ.” – Ân không phải không nghe ra cảm xúc trong lời nói của Thiện nhưng nếu muốn cô cảm kích vì điều đó thì hơi lằm. Ân ghét nhất là bị người khác ban phát tình cảm. Với cô, đó là sự thương hại.

Ân quay đầu đi vào trong mà không một lời cảm ơn.

Thiện cũng không mấy phiền lòng về thái độ của Ân. Dù chỉ mới tiếp xúc không lâu nhưng cậu có thể nắm bắt được rằng cô là người tâm tính khó đoán, ăn nói khó nghe.

Nhìn lại tấm bảng một lần nữa, cậu bảo tài xế rời đi. Chẳng mấy chốc, chỗ chiếc xe vừa đậu giờ hoàn toàn trống trơn, chỉ còn lại mùi xăng thoảng thoảng lưu lại.

11. Chương 11 : Hai Vị Khách

Cô nhi viện ngày hôm nay có khách, Ân đoán chắc điều đó vì trong sân có một chiếc ô tô lạ.

Không chỉ có chiếc ô tô là lạ, không khí bên trong cũng hết sức kì lạ.

Im lặng một cách lạ lùng!

Ban nãy trên đường về, cô còn không dám nghĩ đến phản ứng của Linh và Phụng khi nhìn thấy cô trong bộ dạng thế này. Giờ thì hay rồi, cả Linh và Phụng đều không thấy đâu, đám trẻ cũng không nô đùa gần cửa ra vào như mọi ngày.

Guồng chân của Ân theo sự bất an mà trở nên gấp gáp hơn, cô đi nhanh về phòng thay đồ rồi lập tức đi kiểm tra xem chuyện gì đang xảy ra.

Bên trong phòng ngủ của đám trẻ vang lên tiếng nói khe khẽ.

Đẩy nhanh cánh cửa ra, Ân thấy Phụng và đám trẻ đang ngồi trên nệm, gương mặt thấp thỏm bất an.

“Có chuyện gì vậy?” – Ân hỏi gấp.

Vừa nghe tiếng cô, cả Phụng và đám trẻ cùng đồng loạt quay mặt về phía cửa ra vào. Tất cả các đôi mắt ấy đều ánh lên tia hy vọng, giống như gặp được cứu tinh giữa cơn hoạn nạn.

“Mày qua văn phòng đi! Linh nó đang ở bên đó.” – Phụng không giải thích gì mà hối thúc bằng giọng không mấy tự nhiên.

Ân không thể không nghe ra điều giấu trong giọng nói, lại càng không thể không thấy những đôi mắt âu lo kia. Sự bất an trong lòng cô càng lúc càng tăng lên, giống như một con sâu đang mạnh mẽ cắn mình ra khỏi kén để chính thức trở thành bướm. Nếu không qua văn phòng ngay bây giờ, sợ là đôi cánh lo lắng sẽ phủ kín lòng cô.

Phòng của bọn trẻ cách văn phòng một hành lang không dài nhưng vì sự nôn nóng trong lòng Ân mà nó trở nên dài thêm.

Trước đến nay, cô không phải là người dễ mất bình tĩnh, lại càng không dễ bản thân rơi vào cái hố bất an. Có điều, đến bọn trẻ trong sáng là thế mà còn cảm thấy gì đó không ổn, cô nào có thể tiếp tục làm như mọi chuyện đều chẳng đến đâu.

Trong tiếng cửa mở nhẹ, Ân thấy Linh đang ngồi trên ghế sofa, đối diện là hai vị khách – Một đàn ông, một phụ nữ.

Thấy cô đi vào, tất cả cùng đứng lên như đã được tập từ trước.

Đương nhiên, Ân sẽ chẳng cúi chào hai người khách kia nếu không biết họ là ai và đến đây làm gì. Chuyển nhanh ánh mắt về phía Linh, cô nghiêm giọng: “Có chuyện gì vậy?”

“Cô chú đây muốn xin con nuôi.” – Linh nói nhanh như sợ trước khi hoàn thành câu nói mình đã hết dũng khí để trả lời. Lời vừa dứt, cô lập tức mím môi nhìn Ân dò xét.

Mặc dù bản thân Linh biết rõ nếu phải ví tâm tư của Ân với điều gì đó thì chỉ có thể ví với nước, thoát nhìn thì nghĩ có thể thấy tất cả, nhìn lâu mới giật mình phát hiện chẳng thể thấy gì nhưng cô vẫn cố chấp tìm kiếm chút biểu hiện cảm xúc.

Cũng chẳng phải Ân không biểu lộ biểu cảm, mà cô không biết nên thể hiện thế nào với điều mình vừa nghe thấy.

Mí mắt Ân hơi nâng lên rồi nhanh thật nhanh sụp xuống. Mang vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ, cô đến ngồi cạnh Linh. Mọi người cũng đồng loạt ngồi xuống như vừa nhận được hiệu lệnh.

Kinh doanh bất động sản là một ngành khá phổ biến ở Đà Lạt, số công ty hoạt động trong lĩnh vực này không phải là ít. Trong đó, cái tên Duy Long chẳng mấy xa lạ. Ngày hôm nay, cái tên của công ty ấy cuối cùng cũng lọt vào tai Ân.

Sở hữu phần lớn cao ốc và chung cư ở Đà Lạt, nắm trong tay một số lượng lớn những lô đất nằm ở trung tâm, những điều này đủ làm cơ sở ột lời hứa.

Thực chất, Ân không mấy may nghi ngờ khi đôi vợ chồng vô sinh hứa rằng sẽ cho đứa trẻ được nhận nuôi một cuộc sống đầy đủ đáng mơ ước, nhưng cô vẫn hẹn họ ngày mai đến sẽ trả lời. Chẳng phải cần thời gian để xem xét lời hứa kia, cô cần thời gian để xem xét chính bản thân mình.

Đôi vợ chồng ra về, ngay khi Linh rời khỏi văn phòng để tiễn họ ra xe, Ân lập tức chìm vào khoảng không trầm mặc. Gương mặt vẫn bình thản và đôi mắt vẫn dừng đứng, nhưng đằng sau những cái như bình thường kia lại là một tảng đá đè nặng.

Từ trước đến giờ, dù một lần cô cũng chưa từng nghĩ có ngày phải xa rời một trong những đứa trẻ của mình. Cô đã quá quen thuộc với những khuôn mặt đáng yêu, giọng nói trong trẻo của chúng, liệu có thể đủ mạnh mẽ để chúng rời xa mình?

Ích kỷ giữ chúng lại bên mình hay để chúng đến nơi chúng có thể hạnh phúc, quả thật không phải là một quyết định dễ dàng với cô. Lúc này đây, cô tự hỏi, phải lựa chọn như thế nào để bản thân sẽ không dùng cả quãng đời còn lại để hối hận vì sự lựa chọn của mình?

Có lẽ Ân sẽ tiếp tục ngồi trầm tư như thế nếu Linh không đi vào gọi cô ăn trưa. Bên bàn ăn, ba cô gái mỗi người một tâm tư, bầu không khí cũng theo đó mà nặng như đeo tạ.

“Ân, mày tính sao?” – Lấy hết can đảm, Linh phá tan bầu không khí nặng nề.

“Tao không biết, nhưng tao không muốn.” – Dấu đi nét mặt mệt mỏi, Ân trả lời qua hơi thở.

“Mày nghĩ kĩ đi! Chúng ta không thể lo cho tất cả được. Rồi chúng cũng sẽ lớn lên, đến tuổi phải đi học...”

“Tao sẽ đi làm thêm.” – Ân vội vã cắt ngang lời Linh như sợ sẽ bị những lời nói ấy thuyết phục.

“Mày còn phải học nữa. Mày chỉ mới là học sinh cấp ba, còn bốn năm đại học nữa.” – Phụng giờ mới lên tiếng.

Không nhiều lần Ân và Linh thấy Phụng nghiêm túc thế này.

“Bọn trẻ sẽ có cuộc sống đầy đủ nếu được nhận vào một gia đình tốt.” – Linh thuyết phục.

Bản thân cô cũng không muốn cho đi một đứa trẻ nào nhưng cô lo chúng sẽ không có được cuộc sống đầy đủ. Chính cô đã từng lớn lên trong cảnh túng thiếu, ăn hôm nay không biết ngày mai thế nên cô không muốn chúng phải sống như thế. Hơn nữa, cô biết Ân đã hy sinh vì bọn trẻ quá nhiều. Đáng ra giờ này Ân đang du học ở Anh nhưng cô lại từ chối học bổng du học mà nhận học bổng trong nước. Linh không muốn bản mình bỏ quên cuộc đời của chính mình.

Ân luôn cười và nói với cô rằng “Tao chỉ sống vì bản thân tao chứ không vì bất cứ ai vì vậy khi tao làm gì hay không làm gì thì cũng vì chính mình”. Mới nghe thì thấy vô cùng ích kỷ và cố chấp nhưng sống bên nhau lâu mới biết Thiên Ân khi nói dối sẽ cười.

“Ừ, tao sẽ suy nghĩ.”

Sau câu nói của Ân, bầu không khí nặng nề lại một lần nữa được thiết lập, ngoài im lặng ra cũng chỉ có im lặng. Trước giờ ba cô gái luôn cố gắng duy trì cảm giác thoải mái nhất trong bữa ăn nhưng hôm nay chẳng ai còn tâm tư để làm việc đó nữa.

Ân không phủ nhận rằng Linh đúng, chỉ là cô chưa sẵn sàng. Đối với cô, những đứa trẻ kia không những là một phần cuộc sống mà còn là một phần cơ thể. Liệu có thể tiếp tục sống bình thường khi cơ thể thiếu đi một phần?

Bữa ăn kết thúc một cách chóng vánh, ai làm việc nấy, hoàn toàn không có ý định cải thiện tình hình.

Thời gian tiếp tục trôi như nó phải thế.

Tối hôm đó, trong bầu không khí ủ dột, Phụng dắt xe ra khỏi cổng, bất chấp trời sắp mưa.

Ân lúc này đang lặng lẽ đứng dựa vào cửa, mắt nhìn lơ đãng vào đám mây xám xịt.

Người ta vẫn nói sau cơn mưa trời lại sáng, bản thân cô cũng hiểu chẳng có cơn mưa nào kéo dài mãi mãi. Nhưng nói gì thì nói, trước khi trời sáng chẳng phải vẫn là một cơn mưa đó sao.

Đến khi Phụng dắt xe đi ngang qua, Ân mới nhớ ra hôm nay Phụng có cuộc thi uống rượu với “thằng nhóc vênh váo”.

Đương nhiên cô sẽ không để Phụng đi một mình.

Tám giờ tối, quán bar Fly hoàn toàn vắng vẻ, DJ chưa lên nhạc mà chỉ chạy máy mấy bài love songs nhẹ nhàng.

Ban nãy ở dưới tầng hầm đậu xe, Ân và Phụng còn tưởng mình là hai vị khách đầu tiên của quán. Nhưng xem ra cả hai đã lầm, bên cạnh quầy bar, đối thủ của Phụng đã đợi sẵn.

Không chỉ một mà đến ba người, nhìn bóng lưng từ phía sau thế này, Ân cảm thấy rất quen.

Không phải oan gia ngõ hẹp đến thế chứ?

Trong khi Ân lặng lẽ tiến vào trong thì Phụng đã nhanh nhẹn đi về phía quầy bar, vỗ vào vai một trong ba người con trai.

“Đến sớm thế chú em?”

“Chú em cái gì? Lát nữa thôi, cô sẽ phải gọi tôi bằng anh đấy.” – Người con trai kia cau có quay sang nhìn Phụng.

Phụng bĩu môi, hoàn toàn không có ý tin. Nói thì ai chẳng nói được, cho cô thấy thì cô sẽ phục.

Trong ánh đèn mờ nhạt, nửa gương mặt vừa lộ ra của người con trai đó giúp Ân nhận ra đó là Nhật. Quả nhiên oan gia ngõ hẹp! Hai người kia khỏi nói cũng biết là Minh và Thiện rồi.

Tất nhiên Ân cũng đã đến chỗ quầy bar và sẽ chẳng có chuyện vỗ vai một ai đó. Lặng lẽ ngồi xuống, cô mặc kệ luôn cái thái độ ngạo nhiên của người bên cạnh.

Hơn chín giờ, quán bar vắng người nhưng chẳng hề yên tĩnh. Tất cả sự náo loạn này cũng đều nhờ vào tiếng cãi nhau của Phụng và Nhật. Nếu không phải đã đến giờ lên nhạc và âm thanh quá ồn ào, cả hai có lẽ sẽ không ngừng trợn mắt khẩu.

Theo như thỏa thuận vừa được thiết lập thì cuộc thi uống rượu được chính thức bắt đầu. Cả hai sẽ lần lượt uống tất cả các loại cocktail có trong menu, người say trước sẽ là người thua.

Hai kẻ háo thắng bắt đầu nốc rượu như uống nước lã. Nhanh đến nỗi anh chàng bartender phải chóng mặt.

Ân cũng gọi ỉnh một ly rượu mạnh rồi ngồi nhâm nhi. Tiếng nhạc dồn dập khiến cô không thể suy nghĩ được gì. Có lẽ trong lúc này, như thế là điều tốt. Cô cần một khoảng lặng để có thể suy nghĩ sáng suốt hơn khi đầu óc hoạt động trở lại.

DJ lên nhạc không lâu thì khách trong bar bắt đầu trở nên đông đúc mà trong đó thì không ít những cô gái chân dài.

Chỉnh lại tư thế ngồi, Ân dựa lưng vào quầy bar, mắt nhìn theo những bước nhảy của những cô nàng kia.

“Muốn ra nhảy à?” – Thiện cũng ngồi quay lưng lại quầy bar và nhìn theo hướng Ân đang nhìn.

“Không, chỉ nhìn vậy thôi.” – Ân nói rồi đưa ly rượu kê lên môi nhưng còn chưa kịp uống thì tay cô đã bị Thiện giữ lại.

“Đang bị thương mà, đừng uống nữa!”

Ân chưa kịp khó chịu vì cái cách Thiện tỏ ra như rất thân quen với mình thì một cặp nam nữ dắt tay nhau bước vào làm cô im lặng.

Quay sang nhìn Thiện, cô thấy cậu cũng đang nhìn về hướng đó. Rõ ràng là cậu cũng đã nhìn thấy điều cô vừa thấy.

Sau một thoáng cứng đờ, môi Thiện cũng đã có thể cử động để tạo thành nụ cười chua chát, đôi mắt bị thương cùng cực. Người con gái từng đi bên cậu bây giờ đang đi bên một người con trai khác.

Có vẻ người con trai đi cùng Đan đang tìm chỗ ngồi. Cậu đảo mắt liên tục, lướt qua những ánh đèn đầy màu sắc, đến cuối cùng dừng lại nơi quầy bar. Nụ cười đắc ý nở trên môi, cậu kéo Đan tiến lại gần Thiện.

Ban đầu Đan còn không hiểu người yêu đang kéo mình đi đâu. Ngơ ngác nhìn quanh, cuối cùng cô cũng nhìn thấy nhân vật mà cô không ngờ và còn đang ngồi cạnh chị gái mình. Một cách gượng gạo, cô cúi đầu không dám ngẩng lên.

“Thiện, tôi nghe nói công ty nhà cậu phá sản, chia buồn với cậu nhé! Về nói ba cậu, nếu không có việc làm thì qua công ty của ba tôi, tôi sẽ nói ba cho ông ấy một chức nhỏ để mà kiếm tiền nuôi vợ nuôi con.” – Bằng giọng điệu mỉa mai và nụ cười ngạo nghễ, người con trai đi cùng Đan cao giọng nói.

“Nghĩa này! Cậu không có đầu óc à? Giá cổ phiếu Vương Thị vẫn tăng theo từng giờ, cậu nghĩ Vương Thị phá sản thật sao? Ngu ngốc!” – Thiện nói với người con trai đang cười ngạo nghễ nhưng ánh mắt mỉa mai của cậu đang hướng về phía Đan.

“Vậy tại sao lại có cái tin Vương Thị phá sản?” – Nghĩa vẫn không tin điều Thiện vừa nói.

“Tôi buồn buồn nên tung tin chơi được không?” – Minh chen ngang.

Đan nghe thấy thì hơi ngược đầu lên nhìn, nhận được ánh mắt như lửa đốt của Thiện và Minh, cô vội cụp mắt xuống.

Phải kiềm chế lắm Đan mới không nghiêng răng trềng mắt với Minh. Cái mỏ vàng cô đang đào bị sụp chỉ vì một trò lừa đơn giản. Dù bây giờ đã tìm được cái mỏ mới nhưng Nghĩa còn lâu mới bằng Thiện.

Đúng là Đan có tìm cả đất nước cũng không tìm được người con trai như Thiện. Chung tình, hết lòng vì bạn gái và một khi đã có người yêu thì tuyệt đối không qua lại với cô gái nào.

Nghĩa thì khác, không đẹp trai bằng Thiện nhưng cũng là một mỹ nam. Nhờ khuôn mặt điển trai cộng thêm sự giàu có mà nghiễm nhiên trở thành một tay sát gái với sở thích hưởng thụ lần đầu của các mỹ nhân. Một khi đã chấm cô nào thì sẽ không bỏ rơi nhưng không có nghĩa là sẽ không chấm thêm những cô khác.

Càng nghĩ, cơn giận trong lòng Đan càng lớn lên, cuộn trào thành sóng. Nếu Nghĩa không kéo cô rời khỏi, không biết cô sẽ làm gì.

Đan và Nghĩa bỏ đi, Ân mang theo nét mặt lạnh băng quay vào phía quầy bar.

Sự cô đơn thật sự không phải là khi bên cạnh không có ai mà là khi ở giữa rất nhiều người nhưng vẫn cảm thấy chóng vánh, lơ đãng. Đây chính xác là cảm giác của Thiện lúc này.

Mọi âm thanh dội vào tai cậu lúc này đều như tiếng nói xa xăm. Cảm giác như bản thân lọt thỏm trong cái hồ tĩnh lặng giữa vô vàn thanh âm ầm ĩ. Nếu gọi đây là bình yên sợ rằng không thích hợp cho lắm, có lẽ từ “trống trải” vừa vặn hơn rất nhiều.

Bản thân cậu hiểu rõ đạo lý “dù cái nhìn lạnh lẽo hay nóng bỏng đến mức nào cũng không thể bức chết người” nhưng lại chẳng thể ép mình ngừng làm chuyện dư thừa. Đôi mắt không tự chủ vẫn hướng cái nhìn u ám về phía Đan.

Mất một lúc rất lâu, cậu miễn cưỡng quay mặt trở vào quầy bar.

Đến lúc này Phụng và Nhật đã uống hết mười hai loại rượu.

Đôi mi dày của Thiện khẽ hấp háy, hình như cậu đang suy tính điều gì đó. Ghé sát miệng mình vào tai Ân, cậu thì thào: “Tôi và cậu quen nhau nhé!”

Ân hơi ngẩn người nhưng ngay sau đó gương mặt đánh lại không cảm xúc.

“Vì tôi là chị gái của Đan à?” – Cái kiểu nhướn mày đầy kiêu ngạo có đánh chết cũng không bỏ của Ân lại xuất hiện.

Thiện bặm môi, trong tiếng nhạc dồn dập, cậu nghe tiếng mình trả lời Ân: “Phải!”

“Muốn dùng tôi để trả thù sao?” – Ân nhếch môi cười, một nụ cười đầy đủ vẻ kiêu ngạo và coi thường đối phương.

“Tôi sẽ cho cậu nhà, xe và tất cả những gì cậu muốn, đổi lại hãy làm bạn gái tôi.” – Thiện chẳng còn chút gì giống người đang đề nghị, giọng cậu đầy sự khấn khoản.

Ân đương nhiên nhìn thấy sự tuyệt vọng kia. Ánh mắt đang khóa chặt người cô chất chứa bao nhiêu chờ đợi, tha thiết, cầu xin. Nếu không phải vì cậu đụng chạm vào tự ái của cô, ít nhiều cô cũng sẽ cố gắng an ủi cậu, dù chỉ một câu.

Nhưng đó chỉ là nếu.

“Tôi không phải là Đan.” – Ân gằn giọng, sự tức giận ánh lên trong đôi mắt.

Mọi trật tự đã đảo lộn thật rồi, người con gái mà trước giờ Thiện nghĩ vì tiền có thể trở nên máu lạnh, sẵn sàng đuổi người thân ra ngoài giờ đây đang ở trước mặt cậu không đắn đo mà từ chối lời mời béo bở. Còn người con gái cậu tin rằng thanh cao hóa ra lại là người chỉ cần mua là có.

“Mày nói xem! Tại sao rượu lại cay đắng như thế trong khi màu sắc của nó vô cùng ngọt ngào?” – Xem ra thứ rượu mà Thiện uống bốc lên não nhanh hơn cậu nghĩ. Trong nháy mắt mọi thứ đã trở nên mờ ảo. Khi cậu quay sang nói chuyện với Minh, giọng nói đã không còn tự nhiên. Lắc lắc chiếc ly đựng thứ chất lỏng màu nâu nhạt trông có vẻ ngọt ngào, cậu dốc cạn một hơi, cảm nhận vị cay nồng chất đắng đi qua cổ họng, xộc lên mũi, cào xé ruột gan một cách trọn vẹn.

“Nếu mày muốn một thứ có màu sắc như thế mà ngọt ngào thì uống coca đi!” – Minh biết ý của Thiện là gì nhưng vẫn cố tình hiểu theo nghĩa đen.

Phải rồi, Uyên Đan nhìn thanh cao như thế sao lại có thể trắng trợn như vậy?

Con người thì quá yếu đuối để có thể nhìn rõ mọi thứ trong khi cuộc đời lại có quá nhiều thứ được ngụy trang một cách hoàn hảo vì thế mà không ít người bị lừa một cách ngoạn mục, chỉ đến khi lãnh tổn thương mới nhìn rõ sự thật. Cũng giống như những con côn trùng khi rơi vào cây nắp ấm mới vỡ lẽ “à thì ra đây là cái bẫy” nhưng đã quá muộn.

12. Chương 12 : Yêu Quá Ất Sẽ Hóa Hận

Đà Lạt về đêm sương giăng kín hường nhìn. Mọi thứ đều mờ ảo, đục ngầu trong ánh đèn vàng le lói. Cái lạnh buông xuống hồ hững, con đường cũng theo đó mà heo hút.

Ân đưa Phụng về nhà trong tình trạng say khướt.

Trận đấu không phân thắng bại.

Sau cánh cổng cô nhi viện, luồng ánh sáng trắng hiu hắt lọt qua khe cửa, trải mình xuống đất. Rõ ràng là Linh còn thức.

Nếu như bình thường, chắc chắn Ân sẽ bị Linh la ột trận vì để cho Phụng uống quá nhiều. Nhưng hôm nay rõ ràng là không như bình thường, Linh không nói gì mà chỉ nhắc Ân nghỉ sớm rồi lặng lẽ trèo lên giường của mình.

Trời càng về khuya, ánh trăng càng sáng, những tia sáng bạc chiếu qua khung cửa sổ để ngỏ như xem xét vì sao cô gái trẻ còn chưa ngủ.

Trong ánh sáng mơ hồ ấy, nổi bật lên đôi mắt đen láy đầy suy tư.

Song song với sự mù mịt của bóng tối, đầu óc Ân cũng hoàn toàn mịt mù. Càng nghĩ lại càng không ra, càng không ra lại càng muốn nghĩ, ngoài hoang mang ra cũng chỉ còn hoang mang.

Mặt trời nhú lên sau ngọn đồi thông, tạo thành một vùng màu hồng đào phía đường chân trời trong khi ánh trăng còn chưa kịp tan.

Những tia nắng nhàn nhạt xuyên qua màn sương chiếu vào căn phòng nơi cô gái nằm trên tầng giường thứ ba đã mở mắt từ lúc nào. Chúng khẽ hỏi ánh trăng còn chưa tan xem đêm qua cô gái có ngủ không và ánh trăng trả lời cô gái không hề chớp mắt chút nào.

Nghe vậy mặt trời dường hối hận, giả như nhô lên muộn một chút nữa để cô gái có thể chớp mắt một xíu thì có lẽ quãng thâm mới hình thành quanh mắt kia đã không sẫm màu như vậy.

Sau một đêm suy nghĩ, cuối cùng Ân cũng quyết định sẽ cho hai vợ chồng vô sinh kia được toại nguyện. Nếu không thể cho những đứa trẻ mà cô yêu thương một cuộc sống đầy đủ thì cô sẽ không ngăn chúng đến nơi có thể cho chúng điều đó.

Đứng tần ngần trước bếp ga một lúc thật lâu, cô thở dài. Cô muốn nấu cho bọn trẻ một bữa thật ngon nhưng ngoài cháo ra cô lại chẳng biết nấu gì cả.

“Để đây tao nấu cho!” – Tiếng Linh vang đến từ phía cửa bếp.

“Ừ!” – Ân trả lời bằng giọng mệt mỏi rồi ngồi vào ghế bên cạnh bàn ăn.

Trước khi bắt tay vào việc, Linh còn đứng nhìn bạn mình dò xét. Cô chưa bao giờ thấy tinh thần Ân tệ như hôm nay.

“Đừng nhìn nữa! Nấu ăn nhanh đi! Ăn sáng xong còn chuẩn bị hồ sơ!” – Ân cắt ngang dòng suy nghĩ của Linh.

“Mày chắc chứ?” – Linh nghi ngại.

“Ừ.” – Ân nói qua hơi thở.

Linh bắt tay vào làm bữa sáng.

Sau khi ăn sáng và cho bọn trẻ ăn sáng xong, Linh và Ân vào văn phòng và ở lì trong đó trong khi Phụng chơi với bọn trẻ.

Đầu óc bọn trẻ thật đơn giản, sau một đêm chúng đã có thể cười nói vui vẻ, không còn nhớ chuyện hôm qua, không ức chế, không trăn trở. Nhìn những nụ cười hồn nhiên thật đáng yêu!

Thiên tài là khi biết suy nghĩ như trẻ thơ, tiếc là cuộc đời chẳng được mấy thiên tài như thế.

Tiếng cười đùa cứ thế tràn ngập ngôi nhà rồi đột nhiên im bật. Ở trong văn phòng, Linh và Ân hiểu rằng đây là dấu hiệu báo rằng hai vị khách đã đến.

Cặp vợ chồng được mời vào văn phòng và được xem lần lượt những tấm hình cũng như những thông tin về sức khỏe, chiều cao cân nặng qua từng năm của những đứa trẻ.

Sau khi cả hai vợ chồng thống nhất, Linh ra ngoài dẫn bé Nhím – Cô bé được chọn vào văn phòng. Nhím tên thật là Lã Thiên Hương, ba tuổi. Cô bé có gương mặt rất tươi và bầu bĩnh đáng yêu cùng với đôi mắt tròn xoe đen láy.

“Nhím à, từ nay hai cô chú này sẽ là ba mẹ con.” – Dẫn bé Nhím đến gần đôi vợ chồng, Linh nhẹ nhàng vỗ vai cô bé.

Đôi mắt ngây thơ mở to kinh ngạc rồi nhanh thật nhanh chuyển thành sợ hãi. Dù không hoàn toàn hiểu những gì đang xảy ra nhưng linh cảm trẻ thơ mách bảo con bé phải khóc và nó đã khóc.

Tiếng khóc càng trở nên lớn hơn khi đôi vợ chồng bế Nhím ra xe. Những đứa trẻ còn lại cũng khóc.

Mắt Phụng và Linh đã rơm rớm. Sống bên bọn trẻ chưa lâu nhưng phần lớn thời gian trong ngày, hai cô ở bên chúng nên tình cảm vì thế mà không hề ít. Cảm giác đau đớn dâng lên trong lòng như người mẹ ruột phải từ bỏ con mình.

Bên cạnh nỗi đau như cắt từng khúc ruột đó, cả hai đều cảm thấy xót xa. Đau đớn thế này, sao ba mẹ họ có thể tàn nhẫn rời đi khi đứa con bé nhỏ còn chưa biết cất tiếng nói?

Không giống như hai người bạn mình, gương mặt Ân hoàn toàn phẳng lặng không cảm xúc, đôi mắt khô khốc lạnh lẽo. Đường như cô chẳng hề có chút đau lòng.

Nhưng nếu để ý, nơi cái cổ gầy gò bị mái tóc dài che đi, những đường gân liên tục giật giật rồi nổi hẳn lên như muốn thoát ra khỏi lớp da.

Nhím bắt đầu hét lên những tiếng lanh lảnh, gọi tên ba người mẹ của mình. Có lẽ nó không biết rằng từng tiếng gọi của nó làm ba cô gái đau đớn đến mức nào.

Rồi tiếng hét im bật và bị khóa chặt trong chiếc xe. Động cơ được bật lên, chiếc xe từ từ chuyển bánh, không lâu sau đã khuất sau cánh cổng.

Đám trẻ trong nhà gần như gào không thành tiếng, Phụng cũng bật khóc nức nở, còn Linh chỉ khe khẽ nấc lên.

Chợt một cái bóng vụt qua, chỗ mà Ân mới đứng vài giây trước giờ hoàn toàn trống trơn. Không còn thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Chạy ra đến cổng, Ân gặp Thiện vừa bước xuống xe. Cậu nói gì đó nhưng cô không kịp nghe mà chạy vụt đi.

Cứ thế, cô gắng sức chạy theo chiếc xe của đôi vợ chồng. Mặc kệ bàn chân không mang giày đang tứa máu và phỏng dập, mặc kệ vết thương bên hông đau buốt. Cô chỉ biết là mình cần phải chạy, nếu không chạy cô sẽ hối hận cả đời.

Trong tất cả các cảm giác, hối hận là thứ đáng sợ nhất! Vì những điều thuộc phạm trù của nó liên quan đến quá khứ mà đã là quá khứ thì không cách nào thay đổi. Nó đáng sợ vì nó biết cách dày vò con người một cách triệt để.

Chiếc xe kia là vì không biết hay cố tình không biết Ân đang chạy theo mà bình thản tăng tốc, bỏ xa cô phía sau rồi mất hút.

Không kịp nữa rồi!

Ân đứng sững người, chỉ chực chờ sụp xuống. Những đường gân trên cổ muốn đứt thành từng khúc vì căng cứng. Đôi mắt mở lớn để gió thổi khô những hạt nước li ti vừa mới hình thành.

Gió lạnh cứ thế quất mạnh từng cơn vào thân hình xác xơ đến mức ai nhìn cũng thấy đau lòng. Ngoài cái lạnh, nó còn mang đến cảm giác bị thương, mất mát và hối tiếc đến quay quắt.

Chợt có tiếng thắng xe vang lên bên tai làm Ân giật mình quay sang nhìn.

“Lên xe!” – Từ trong xe, tiếng Thiện vọng ra. Với Ân lúc này, tiếng hét ấy giống như một bàn tay chìa ra cho cô nắm khi cô đang bị nước lũ bủa vây. Dù là một phần ngàn cơ hội cô cũng sẽ nắm thật chặt.

Không chần chừ, Ân leo lên ngay tức khắc và kêu tài xế của Thiện chạy thật nhanh.

Dù không biết là chuyện gì nhưng Thiện đoán phải là chuyện rất nghiêm trọng nếu không Ân đã không như thế.

Khuôn mặt cao ngạo biến mất hoàn toàn, ánh mắt xa cách cũng không thấy bóng dáng đâu. Người con gái bên cạnh cậu đang lo lắng điều gì đó. Ngồi trên xe mà cứ nhấp nhồm không yên, đôi mắt hoang mang nhìn về phía trước, hai tay bấu chặt đầu gối.

“Có chuyện gì vậy?” – Muốn lời đi nhưng nhìn Ân, Thiện không thể không hỏi. Điều có thể khiến một cô gái lạnh đậm trở nên thế này, nếu không phải là chuyện kinh khủng thì chắc chắn là chuyện vô cùng kinh khủng.

Ân không trả lời, mắt nhìn chăm chăm vào con đường trước mặt. Thình thoảng, cô lại nhồm người lên.

“Ngồi im đi! Sẽ đuổi kịp thôi!” – Thiện nói chắc nịch.

“Nếu không đuổi kịp thì sao? Lỡ không đuổi kịp thì sao?” – Ân thì thào, đôi mắt dại hẳn đi, không có dấu hiệu gì chứng tỏ cô đang đối thoại với Thiện.

Cô đã quá tự tin khi nghĩ mình có thể làm được. Chỉ cần nghĩ bọn trẻ sẽ được hạnh phúc thì cô sẽ làm được. Nhưng xem ra lòng ích kỷ trong cô lớn hơn sự tự tin rất nhiều. Một ngàn lần cô muốn giữ chúng ở bên mình mãi mãi.

Thật sự hoảng loạn, Ân liên tục thì thào “lỡ không đuổi kịp thì sao”.

“Cậu bình tĩnh đi, sẽ kịp thôi.”

Nỗi sợ hãi trong Ân quá lớn để một câu nói của Thiện có thể dập tắt nó. Sự hoảng loạn trên gương mặt cô ngày càng rõ hơn, đôi mắt gần như không còn chút biểu cảm nào. Nó trống rỗng đến đau lòng. Những đường gân nơi cổ liên tục giật mạnh, hơi thở cũng theo đó mà trở nên gấp gáp.

“Nhìn tôi này!” – Xoay người Ân để cô nhìn vào mắt mình, Thiện nghiêm giọng.

“Nhìn tôi đi!” – Thiện lắc nhẹ vai Ân, hành động này của cậu cũng không thừa. Xem ra cô đã chẳng còn ở thế giới này, đôi mắt kia hoàn toàn vô hồn.

“Nhìn tôi đi!” – Giọng nói của Thiện có chút khấn khoản. Người con gái mau nước mắt quả thật làm người ta chán ghét, người con gái luôn cố kìm nén lại làm người ta lao tâm.

Cuối cùng cũng có tác dụng, ánh mắt hoang dại của Ân từ từ chiếu vào mắt cậu.

“Sẽ đuổi kịp thôi. Nhất định sẽ đuổi kịp.” – Thiện thuyết phục.

“Cậu hiểu tôi nói chứ!” – Khóa chặt gương mặt Ân bằng đôi mắt quả quyết, cậu nhấn mạnh từng chữ.

Một cách ngoan ngoãn, Ân gật đầu.

Vừa đúng lúc đó thì xe dừng lại. Chiếc xe của đôi vợ chồng trẻ đang đậu trước cổng một căn biệt thự to lớn. Ân có thể nhận ra biển số xe của họ.

Không suy nghĩ nhiều, cô xuống xe, chạy vụt vào bên trong.

Chẳng ai có thể và chính bản thân Ân cũng không tưởng tượng nổi mình sẽ ra sao nếu hôm nay không tìm được đôi vợ chồng kia. Nói thì nói thế nhưng cũng chẳng cần phải tưởng tượng những điều không xảy ra. Dù sao cô cũng đã tìm được Nhím.

Trở vào trong xe, cô vẫn ôm khư khư cô bé trong tay như sợ nếu buông ra, Nhím sẽ biến mất khỏi tầm mắt cô, cảm giác tội tệ vừa rồi sẽ lập tức quay lại.

“Mẹ xin lỗi! Xin lỗi con!” – Giọng Ân run lên, cô vụng về lau vệt nước mắt trên mặt Nhím.

Trước cái ôm vững chắc của cô, Nhím yên tâm mà nín khóc.

“Cậu... có con rồi sao?” – Vốn chẳng thể đoán ra điều gì đang xảy ra, giờ nghe Ân nói thế, Thiện thật sự ngỡ ngàng.

Chẳng buồn nhìn Thiện lấy một cái, Ân hờ hững trả lời: “Ừ, có rồi!”

Từ nhà đôi vợ chồng vô sinh đến cô nhi viện mất gần mười lăm phút đi xe, Thiện cũng có từng ấy thời gian để sững sờ.

Cho đến khi về đến nơi, nghe đám trẻ ở cô nhi viện gọi Ân và hai cô gái kia mà mẹ cậu mới hiểu ra mọi chuyện.

Mặt trời chiếu vào lùm cây làm bóng râm ngả dài xuống mặt đất. Bước đi trong yên lặng, Ân chậm rãi đi trước nhưng Thiện vẫn không có ý vượt lên để bắt kịp. Cả hai cứ thế im lặng như đang thăm thú sân vườn của cô nhi viện dù trong lòng thật ra đang theo đuổi những suy nghĩ chẳng liên quan gì đến thiên nhiên.

“Đến tìm tôi có chuyện gì?” – Bất ngờ xoay người lại, Ân làm Thiện giật mình.

“Đến đưa cặp cho cậu. Hôm qua cậu để quên trong nhà kho.” – Một thoáng bối rối, Thiện nói dối không mấy tự nhiên.

“Chỉ thế thôi sao?” – Ân nhướn mày, người con trai trước mặt muốn gì, phần nào cô cũng đoán ra.

Thiện thú nhận: “Còn một chuyện nữa.”

Sự im lặng của Ân quả thật đáng sợ. Nó buộc Thiện phải nói ra điều mà cậu đang để trong lòng.

“Về lời đề nghị hôm qua, tôi muốn cậu suy nghĩ nó.” – Thiện nhìn Ân, ánh mắt thuyết phục. Bên cạnh đó, tia thù hận không thể giấu nổi lóe sáng.

Yêu quá ắt sẽ hóa hận!

“Chuyện làm người yêu cậu?” – Ân không phải là không hiểu, chỉ là cô muốn kéo dài thời gian suy nghĩ. Nếu là cô của ngày hôm qua, một giây cô cũng không chần chừ mà từ chối, nhưng hôm nay lại chẳng phải là hôm qua.

Một cách khó khăn, Thiện gật đầu.

“Cậu sẽ cho tôi những gì?” – Gương mặt Ân đột nhiên trở nên nhợt nhạt hơn rất nhiều. Dù đã phô ra vẻ bất cần nhưng nếu để ý có thể thấy cô đang kìm nén đến mức nào.

Thiện quả thật bất ngờ. Cứ nghĩ cô sẽ từ chối hay mắng cho cậu một trận nhưng điều Ân vừa nói hoàn toàn không nằm trong tính toán của cậu.

“Cậu muốn gì tôi sẽ cho cậu cái đó.” – Lấy lại vẻ điềm tĩnh, Thiện nói chắc nịch.

“Lương hàng tháng, một con số không hề nhỏ.”

Một thoáng chau mày, sắc mặt Thiện đanh lại.

“Được.”

Khê đưa tay xoa nhẹ gò má Ân, sự mỉa mai hiện rõ trên gương mặt cậu.

“Đừng có đánh đồng tôi với Đan.” – Một cách khó chịu, Ân hất tay Thiện ra.

Một trong số những điều mà cô ghét nhất là bị đem ra so sánh hoặc đánh đồng với ai đó. Chẳng phải là không có tự tin mình sẽ hơn người khác, căn bản là cô quá kiêu ngạo để chấp nhận một “đối thủ”.

Bàn tay bị hất ra của Thiện chơi vơi giữa không trung rồi buông thõng xuống.

___ Có gì khác nhau? ___

Cảm giác thất vọng cuộn trào trong lòng. Dù cậu chính là người khơi mào cho vụ giao dịch này nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất bức bối khi Ân nhận lời.

Có lẽ là vì khuôn mặt ngạo mạn, biểu cảm lạnh lùng, đôi mắt coi thường tất cả của cô làm cậu nghĩ cô không giống những đứa con gái yêu tiền mền của. Nhưng giờ đây, điều vừa diễn ra làm cậu tin rằng mình đã lầm.

Tiến Thiện về với tâm trạng không mấy dễ chịu, Ân che đi sự chán nản bằng gương mặt lạnh băng vô cảm. Phần Thiện, cậu cũng chẳng cảm thấy dễ chịu chút nào nhưng tuyệt nhiên không hề che giấu cảm xúc.

Không quay đầu lại nhìn, cậu nhanh chóng chui vào trong xe và đóng sập cửa lại một cách mạnh tay. Chiếc xe chạy đi, chỉ để lại mùi xăng khó chịu còn tâm trạng u ám của Thiện thì không.

Sự nặng nề bao trùm cả chiếc xe, người tài xế thỉnh thoảng liếc nhìn cậu qua kính xe và cố ngăn tiếng thở dài.

Tiếp tay cho bầu không khí không mấy tốt đẹp, kính xe đen sẫm ngăn không cho ánh nắng trưa chiếu vào. Không gian vì thế mà càng tối tăm lạnh lẽo.

Sinh ra và lớn lên mà không biết thế nào là túng thiếu, Thiện quả thật không ngờ đồng tiền lại đa năng như vậy. Là con người quá rẻ hay là cậu không biết giá trị thật của tiền?

Đến lúc này, cậu thật sự tự hỏi nếu mình là một ai khác, nếu không mang họ Vương, không phải là người thừa kế tương lai của tập đoàn Vương Thị, phải chăng cậu sẽ không gặp phải chuyện như ngày hôm nay?

Từng đợt lốc tức giận hòa vào nhau, tạo thành một vòi rồng phần nộ tàn phá sự bình yên ít ỏi trong lòng. Đôi mắt Thiện tràn ngập cay đắng.

Giàu cũng là cái tội!

13. Chương 13 : Sét Đánh Ngang Tai

Một tuần không phải là một khoảng thời gian dài nhưng nó cũng ít nhiều đủ để một con người phần nào bình tâm trở lại.

Sự thù hận trong Thiện, cảm giác bị xúc phạm. Vụ giao dịch với Ân, tất cả có lẽ đã nguôi ngoai trong cậu nếu như không có chuyện viếng thăm của vị khách hôm nay.

Từ trên cầu thang đi xuống, không khó khăn để cậu nhận ra người đang ngồi trên ghế sofa là anh họ mình. Hôm nay chẳng phải sinh nhật cậu nhưng quả thật Hy đã dành cho cậu một sự bất ngờ. Trước giờ chẳng phải cả hai người họ đều bị ba cấm qua nhà của nhau sao?

Dù ba của cả hai đều không ưa nhau nhưng giữa Thiện và Hy không hề có hiềm khích gì. Nói rằng thân thiết thì e là nói quá, nhưng dù sao cả hai cũng cùng một trường, nay chung một lớp, dù không ai nói ra nhưng từ hai phía đều nỗ lực duy trì mối quan hệ hòa hảo.

Nếu để họ đi bên nhau cả ngày, chẳng có lý do gì để họ khó mở lời nói chuyện. Nhưng lúc này, thấy Hy bất ngờ xuất hiện trong nhà mình, Thiện nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể hắng giọng báo hiệu sự xuất hiện của mình.

“Em đây rồi, anh muốn hỏi em một chuyện.” – Vừa thấy Thiện, Hy lập tức đứng dậy.

“Chuyện quan trọng lắm à?” – Thiện nhíu mày nghi hoặc, cậu đi đến, ngồi vào chiếc ghế đối diện chỗ Hy.

“Người con gái mấy hôm trước em công là ai?” – Không vòng vo, Hy ngồi xuống và vào thẳng vấn đề.

Gương mặt Thiện trở nên ngưng đọng. Anh họ cậu đến tận đây chỉ để hỏi cậu công ai? Rốt cuộc là quan tâm em trai mình hay quan tâm cô gái kia?

Sự im lặng của Thiện làm Hy mất kiên nhẫn, cậu tiếp lời: “Anh đã tra danh sách học sinh vắng mặt hôm đó. Ngoài em ra thì chỉ còn Thiên Ân. Cô gái trên lưng em hôm qua có phải là Ân?”

“Anh đã biết rồi sao còn hỏi?” – Thiện nghiêng đầu khó hiểu. Vì chuyện đó mà Hy đến đây? Nó quan trọng đến thế sao?

“Em với Ân là gì của nhau?” – Giọng nói Hy bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

“Anh đang quan tâm em hay quan tâm Thiên Ân?” – Thiện chau mày, gương mặt có phần không mấy dễ chịu. Cậu cảm thấy như đang bị anh họ mình bức cung.

“Trả lời anh đi! Hai người là gì của nhau?” – Tuy không lớn tiếng nhưng giọng Hy có vẻ mất bình tĩnh.

“Là người yêu.” – Thiện hờ hững nhún vai.

“Em nói cái gì?” – Hy mở bừng mắt nhìn em họ mình. Hòn than nóng rực ẩn hiện nơi đáy mắt.

“Em nói em và Ân là người yêu của nhau.” – Thiện không phải là không cảm thấy sự khó chịu của Hy nhưng với bản tính ngang bướng, cậu vẫn cố tình lặp lại thật rõ từng chữ.

“Đừng gạt anh!” – Hy phá lên cười ngặt nghẽo. Hôm đó nếu không có cậu, Minh và Nhật can ra thì cả hai đã xé xác nhau ra rồi ấy chứ. Người yêu? Nói dối hợp lý một chút đi!

Ngay khi nụ cười của Hy vừa xuất hiện thì Thiện đã quyết định sẽ làm cho anh họ mình tin vào những gì vừa nghe được.

“Em đang nói thật à? Thế còn Đan?” – Nhìn nét mặt của Thiện lúc này, Hy không thể tiếp tục cười được nữa.

“Em chia tay với Đan rồi. Chán rồi!” – Thiện nói dối một cách trơn tru mặc dù miệng cảm thấy đắng ngắt. Không muốn nghĩ đến lại có người nhắc ra, lòng thù hận tưởng chừng có thể bỏ đi nay lại được nhen nhóm lại.

Rơi vào thù hận là rơi vào bể khổ. Người ôm hận là người mệt mỏi, đến cuối cùng cũng chỉ là tự mình tổn thương mình. Cái sự thật nghe như đơn giản này lại chẳng bao giờ được những kẻ đang mãi miết oán trách kia nhìn ra. Sự thù hận là thứ có thể nuôi dưỡng và có tốc độ phát triển nhanh hơn tất cả vì thế mà không quá khó hiểu khi nó hoàn toàn đủ sức che đi lí trí con người.

“Thật sự là đang quen với Ân sao?” – Hy vẫn hy vọng một sự phủ nhận từ Thiện.

“Anh có hứng thú hay có tình cảm với Ân?” – Không đáp lại hy vọng của Hy, Thiện chọn cách trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác.

Hy im lặng. Hứng thú? Đúng là có hứng thú thật. Còn tình cảm? Liệu có hay không? Cậu chỉ biết trước giờ chưa có cô gái nào từ chối mình và cậu không cho phép bất cứ ai là ngoại lệ.

Hai chàng trai ngồi im lặng một hồi lâu. Không đấu mắt, chẳng nhìn nhau, người này đoán ý người kia. Nhưng lòng người khó đoán, nhìn ra được cũng chẳng biết là đúng hay sai.

Bầu không khí trùng xuống đến lạnh lẽo, dù Hy và Thiện chưa bao giờ quá thân thiết nhưng cũng chưa từng nói chuyện với nhau bằng thái độ này. Ở giữa hai gia đình họ có một mâu thuẫn mà hai “ông thần gia trưởng” cố chấp không bỏ qua, Hy và Thiện vì thế mà khi nói chuyện luôn kiêng dè để tránh thêm xích mích.

Hy hiểu rằng, tốt nhất cậu nên rời khỏi đây trước khi mọi chuyện vượt quá kiểm soát. Dù rất khó chịu khi bị qua mặt nhưng dù sao cũng không thể để một cô gái làm ảnh hưởng đến hai anh em.

Nghĩ là làm, cậu đứng dậy ra về, Thiện lặng lẽ đi phía sau tiễn anh mình rồi cũng nhanh chóng trở về phòng.

Khi cánh cửa gỗ khép lại cũng là lúc âm thanh của sự đổ vỡ mở ra.

Chẳng phải ngày đầu tuần mà toàn bộ học sinh Lộ Thiên lại được tập trung trước cột cờ, mọi người không khỏi thắc mắc và phàn nàn. Tiếng ồn càng lúc càng tăng thêm, chẳng mấy chốc át luôn cả tiếng xe cộ chạy ngoài cổng trường.

Chợt tất cả âm thanh tắt ngấm như bị ai nuốt mất, đám học sinh giương mắt ngạc nhiên nhìn người con trai đang đứng trên bục chào cờ, tay cầm micro.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, tiếng hét thất thanh từ tất cả những cái miệng nữ sinh đồng loạt vang lên cùng một lúc, kéo dài dây dưa không muốn dứt. Hoàng tử trong lòng họ đang đứng trên kia, bản thân đã tỏa sáng nay được ánh nắng sáng chiếu vào càng tỏa sáng hơn.

Vương thiếu gia quả biết cách làm người khác ngất ngây!

“Tất cả im lặng.” – Thiện lạnh giọng ra lệnh.

Những khuôn miệng đang mở to lập tức ngậm kín. Sân trường thoáng chốc im thin thít, chỉ còn lại tiếng động cơ xe chạy ngoài đường và tiếng chim hót từ những vòm cây.

“Tôi có chuyện muốn nói.” – Lời vừa dứt, tất cả các ánh nhìn bên dưới đều lộ vẻ chuyên tâm chờ đợi. Cứ như đang đợi nghe thánh chỉ của hoàng thượng.

“Từ hôm nay, Thiên Ân lớp 12A1 sẽ là người yêu của tôi.” – Thiện đồng dục tuyên bố, không biết cậu có hiểu rằng lời mình vừa nói ra chẳng khác nào sét đánh ngang tai các nữ sinh hay không.

“Ai? Thiên Ân? 12A1?”

Lã Thiên Ân!!!!

Chuyện Thiện có bạn gái đã là điều đám nữ sinh khó chấp nhận, chuyện bạn gái của cậu là Ân lại khó chấp nhận hơn.

Sau một giây, tất cả các ánh mắt ghen tức đều đổ dồn đi tìm nhân vật được nói đến nhưng lại chẳng thấy tăm hơi đâu. Nếu Ân có ở đây, dám cá rằng sẽ có rất nhiều người không ngần ngại mà nhảy bổ vào cô.

Đám con gái bắt đầu xì xào bàn tán mà suy cho cùng cũng chỉ là chửi rửa. Một phần trăm cũng không phục. Trong mắt các tiểu thư này, họ luôn tin mình là nhất. Nếu nghe ai đó khen người khác hơn mình, họ chỉ có thể nghĩ người đang nói kia rõ ràng bị mù.

Đám con trai không ít đứa tiếc nuối, Ân là một mỹ nhân nhưng phát ra luồng khí xa cách, cảm xúc phạm. Khí chất bức người như phù thủy, ánh nhìn như quỷ dữ nhưng vô cùng cuốn hút. Chính vì vậy mà không ít nam sinh ôm mộng nhưng không dám ngỏ lời. Chỉ cần vừa đến gần đã cảm thấy lạnh người. Nếu làm phật ý cô gái mang dung mạo phù thủy ấy, có lẽ sẽ bị biến thành côn trùng.

Thế nhưng sức nóng trong lòng tất cả nữ sinh cộng lại cũng không bằng một phần trong lòng Đan lúc này. Gọi toàn trường đến và công bố người yêu, trước giờ Thiện chưa bao giờ làm như thế với cô. Thế mà bây giờ lại làm điều xưa nay chưa từng có vì người chị mà cô căm ghét.

Gương mặt sa sầm xuống thấy rõ, đáy mắt ánh lên tia đổ kị, Đan siết chặt hai bàn tay đang bỏ trong túi áo.

Đan và Ân từ bé đã đối lập nhau hoàn toàn. Một người mang vẻ đẹp thánh thiện như thiên thần, một người thoát nhìn đã cảm thấy lạnh sống lưng như gặp quỷ dữ tuy nhiên không có nghĩa là không đẹp đến mê đắm lòng người. Đan dựa dẫm ỷ lại bao nhiêu thì Ân kiên cường bấy nhiêu. Nhìn cái điệu bộ không coi ai ra gì và xem thường mọi chuyện của Ân, không ít lần Đan ước trong tay mình có một khẩu súng.

___Nếu là chị thì tôi sẽ đoạt đi.___

Nụ cười hiểm ác nở trên khuôn mặt thanh tú rồi nhanh chóng tắt đi, Đan xoay người rời khỏi đám đông và trở về lớp. Hướng đi của cô có lẽ sẽ không thay đổi nếu không nhìn thấy bóng người đứng trên sân thượng.

Sánh ngang với ngọn lửa giận dữ trong lòng Đan chính là cột sóng phẫn nộ trong lòng Hy. Cậu thật không ngờ em họ mình lại làm như vậy. Để chứng minh cho cậu tin, Thiện sẵn sàng làm ra những chuyện thế này sao?

Đứng trên sân thượng, Ân khẽ nhếch môi cười, trong lòng không khó đoán ra cái tên của mình đang được làm chủ ngữ cho những lời mắng nhiếc.

Ngửa mặt nhìn lên trời, cô hít thở sâu. Thiện không phải là người duy nhất biết cách gây rắc rối cho cuộc sống của cô. Còn một người nữa.

Tiếng thở dài cuối cùng cũng không nén nổi mà bật ra. Bản di chúc đó, cô đã dần cảm thấy mệt mỏi.

“Rầm!” – Tiếng cửa sân thượng bị mở mạnh tay một cách cố ý. Ân nhanh chóng thu hồi gương mặt mệt mỏi.

Trước khi quay lại nghênh đón người vừa đến, cô đeo lại bộ mặt không cảm xúc.

Đan vừa xuất hiện nơi cửa đã hùng hổ đi đến trừng mắt nhìn Ân giận dữ.

Một bàn tay vung lên bị một bàn tay khác ghì lại siết chặt.

“Muốn học cách đánh người sao?” – Giọng Ân lạnh lẽo đồng thời siết chặt cổ tay Đan.

“A... đau... bỏ... bỏ... ra.” – Đan hét lên, đau đến phát khóc.

Nét mỉa mai xuất hiện trên đôi môi, Ân hất tay Đan ra làm cô loạng choạng lùi về phía sau vài bước.

Xoa nắn cổ tay đau nhức, Đan lẩm bẩm như đang niệm chú.

Nhìn bộ dạng của em gái mình, Ân ngả người dựa vào lan can, hai khuỷu tay tì lên thanh sắt lạnh lẽo, kiên nhẫn chờ đợi.

“Trả Thiện cho tôi!” – Sau khi cơn đau thuyên giảm, Đan quệt nhanh nước mắt còn dính trên mi, nói như ra lệnh.

“Còn chưa đào đủ nên tiếc à?” – Giọng Ân cao vút ý mỉa mai.

“Ý chị là gì?” – Đan trừng mắt.

“Chẳng phải nói là có nỗi khổ riêng nên chia tay sao? Nỗi khổ đó là gì? Là vì nhà anh yêu phá sản trong khi thứ bản thân yêu lại chính là tiền nên phải chia tay à?” – Nở một nụ cười trào phúng, Ân cao giọng.

“Sao chị biết?” – Đôi mắt xinh đẹp đang mở to của Đan càng tròn to hơn, những tia máu nổi lên trông vô cùng đáng sợ.

“Mày có muốn biết ai là người đề nghị tung tin Vương Thị phá sản không?” – Ân nhướn mày.

“Là... chị sao?” – Đan gần giọng.

Ân gạt gù, thu cánh tay đang tì trên thanh sắt lan can xoa xoa cằm: “Đầu óc nhanh nhạy hơn được tí rồi đấy.”

Cái ý định vung tay tát chị gái mình lại một lần nữa xuất hiện trong đầu Đan nhưng cơn đau nơi cổ tay còn chưa dứt hẳn nhắc nhở cô đừng nên làm chuyện dại dột.

“Chị... chị làm vậy là có ý gì?” – Đan quát lên, khuôn ngực phập phồng nhanh hơn bình thường, ánh nhìn giận dữ.

Ân không nói gì mà chỉ nhún vai cười khẩy.

“Chị... chị muốn cướp Thiện từ tay tôi nên mới bày trò này chứ gì?” – Đan hét lên.

Nét mặt mỉa mai của Ân biến mất, ánh mắt ghì chặt lấy đứa con gái trước mặt, khuôn miệng đan thếp gần lên từng tiếng: “Đừng so sánh tao với mày!”

Trước khí thế bức người của Ân, Đan bất giác rùng mình lùi lại nhưng vẫn nói cứng: “Tôi nhất định sẽ đoạt lại.”

“Hoan nghênh!” – Ân ngênh mặt thách thức, chậm rãi vỗ tay.

Mỗi lần nói chuyện với Ân là một lần Đan tức muốn trào máu, lần này cũng không ngoại lệ. Cô càng tức giận và quát tháo bao nhiêu thì Ân càng thản nhiên bấy nhiêu. Cũng không ít người vì cái bộ dạng đó mà phát tiết. Thế nhưng càng giận dữ thì càng đổi lại được vẻ khinh khỉnh.

Đan bỏ đi mà đôi mắt trừng lớn như muốn rớt ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng đứa em gái chưa trưởng thành dù chỉ một phần của mình, Ân thở dài.

14. Chương 14 - 15 : Giết Người Không Đền Mạng

Nữ sinh trường Lộ Thiên có một lòng kiên trì đáng nể phục, chỉ tiếc nó không được dùng đúng chỗ.

Hàng ngày, đám nữ sinh đứng đợi Ân trên đường về lớp một cách “rất đúng hẹn” chỉ để lườm nguýt, xía xối. Dù lần nào cũng tức điên lên vì sự thờ ơ coi thường của cô nhưng lại không hề có ý từ bỏ.

Đầu giờ học đã thế, đến giờ ăn trưa nào có thể không?

Ân vừa bước chân vào canteen, vô số ánh mắt sắc như dao lập tức phi về phía cửa.

Cầm dao thật phi may ra còn làm cô giật mình, còn nếu chỉ dựa vào ánh mắt mà muốn làm cô sợ, e là phải đợi vài kiếp nữa.

“Đây chẳng phải là Thiên Ân – Người nổi tiếng của trường sao?” – Từ sau lưng Ân, giọng nói cao vút hàm ý mỉa mai vọng đến. Giọng nói này, ngoài Liên thì còn ai vào đây.

Ân quả thật muốn xem đứa con gái vô vị này hôm nay muốn làm gì.

“Hôm nay với danh nghĩa là phóng viên của tờ báo trường, tôi có vài câu hỏi muốn cậu trả lời đấy.” – Rõ ràng là đang đối thoại với người cách mình có hai bước chân nhưng Liên lại la lớn lên, rõ ràng muốn gây sự chú ý.

Ân nhếch môi cười – Nụ cười ngạo mạn nhất từ trước đến giờ.

“Các nữ sinh trong trường và cả tôi đây thật muốn biết cậu đã dùng cách dễ tiện nào để trở thành bạn gái của Vương thiếu gia?” – Sướng cao và rõ hơn hai từ “dễ tiện”, Liên hỏi một cách vô tội vạ.

“Muốn học theo à?” – Tròn xoe hai mắt, Ân nghiêng đầu điệu bộ ngô nghê. Muốn lớn tiếng? Ừ thì cùng lớn tiếng, mọi người cùng nghe cho vui.

Đám nam sinh trong canteen nghe vậy cười ầm lên trong khi Liên và đám nữ sinh giận tím mặt. Thật không nên khi dùng chủ ngữ là “các nữ sinh trong trường và cả tôi”.

“Ánh Liên này, cậu để ý tôi đúng không?” – Liên còn chưa kịp tìm ra cách đối đáp thì Ân đã lên tiếng hỏi.

Nhất thời chưa hiểu đối phương ám chỉ điều gì, Liên chau mày ngẫm nghĩ trong khi Ân vẫn giữ nụ cười ẩn ý trên môi.

“Suốt hai năm học ở đây, cậu luôn kiếm chuyện với tôi một cách không mệt mỏi. Tôi nghĩ mãi cũng không nghĩ ra vì sao cậu lại thế, giờ mới hiểu là vì cậu để ý tôi.” – Ân bật tay cái “tách” như vừa thông suốt điều gì.

Đám nam sinh trong trường càng được dịp cười lớn, có người phấn kích đến mức đập “rầm rầm” xuống bàn, một số nữ sinh ghét Liên cũng phì cười.

“Đừng có ăn nói bậy bạ!” – Giờ mới biết này giờ mình không lên tiếng vô tình bị hiểu rằng không thể phủ nhận, Liên quát lớn, gương mặt đỏ gay gắt.

“Không phải sao? Vậy tại sao khi nghe tin tôi có bạn trai cậu lại đến làm khó tôi? Phóng viên báo trường đâu phải chỉ có một người, sao lại chỉ có mình cậu muốn phỏng vấn tôi nhỉ?” – Vẫn cao giọng, Ân nghiêng đầu nhìn Liên bằng ánh mắt giễu cợt.

“Không phải vì tôi để ý cậu.” – Giận càng giận thêm, Liên quát to.

“Vậy là cậu để ý Thiện sao?” – Ân tròn mắt nhìn Liên, phô ra sự ngạc nhiên giả tạo.

Nét mặt bối rối của Liên đã tố cáo cô.

“Xem ra Kim tiểu thư quả là người đặc biệt! Thích bạn trai của người khác? Thì ra sở thích của cậu là xài lại.” – Ân một lần nữa tỏ ra như người vừa thức tỉnh sau cơn mộng mị, nghiệm ra được một chân lí, lập tức mừng rỡ la to.

Gương mặt đang đỏ bừng chuyển qua tím dần, cơn giận gần như muốn bứt đứt dây thần kinh, Liên hít một hơi không khí nhưng lại thấy khó thở, bàn tay liên tục đập đập vào ngực trái. Cô quả thật bị Ân làm cho tức chết.

Sau khi giết người không đền mạng, đương nhiên Ân không có ý hỏi thăm xem Liên thế nào.

Khẩu vị ăn uống không còn, ở lại nhà ăn cũng chẳng để làm gì.

Ân trịnh trọng đi lên sân thượng.

Đứng tì tay lên thanh sắt lan can, cô nhắm mắt ngửa mặt lên trời. Mái tóc dài bị gió tốc lên, bung tỏa trong không khí, gương mặt sáng bừng ánh nắng.

“Tại sao lại bỏ bữa trưa?” – Giọng nói êm mượt như nhung vang lên sau lưng phá vỡ khoảnh khắc tận hưởng của Ân. Cô giật mình quay phắt người lại.

“Đang hỏi thăm sao?” – Ánh mắt Ân rõ ràng đang mỉa mai người đối diện, lại có thêm chút cảnh giác.

“Là quan tâm.” – Chất giọng du dương phát ra từ đôi môi đẹp một cách bí ẩn, Kiệt nhìn Ân thật hiền.

“Cũng phải thôi! Là chủ nhiệm thì phải quan tâm học sinh rồi.” – Ân gật gù ra chiều đã hiểu.

“Không phải như vậy.” – Kiệt chau mày, âm thanh phát ra từ miệng mất đi một phần nhẹ nhàng.

“Vậy chứ là gì? Sợ tôi có chuyện gì thì tài sản kia sẽ bị đưa đi quyên góp từ thiện à?” – Nét mỉa mai hiện ra trong đôi mắt, Ân nói như buộc tội.

Chỉ với một câu nói, Ân đã giết chết Kiệt. Anh lặng người, biết phải biện minh thế nào đây?

Sau khi “gây án”, Ân quyết tâm đào tẩu khỏi “hiện trường”.

“Không phải vậy!” – Kiệt nói gấp gáp như cổ nứu chân cô lại.

“Vậy chứ là gì?” – Ân quay người lại, nhếch môi cười khẩy.

“Là... là anh... lo lắng cho em.” – Khuôn mặt trở nên bối rối, Kiệt nói một cách khó khăn.

Trái tim Ân nhói lên như bị gai đâm trúng rồi lập tức tê buốt. Cô phá lên cười, hai mắt khép hờ để che đi ánh nhìn se sắt.

Cô cười một lúc lâu rồi đột nhiên nghiêm mặt, đôi mắt lạnh lẽo chiếu thẳng vào Kiệt làm anh muốn rùng mình.

“Đừng có đùa!”

“Anh không đùa.” – Giọng Kiệt trở nên không tự nhiên, ánh mắt vừa hy vọng nhưng cũng thật tuyệt vọng. Nhìn sâu vào đó, Ân cảm thấy rõ ràng mình đang bị nhấn chìm từng chút một.

Cuối cùng, cô bắt lực bỏ đi.

Kiệt còn đứng lại, tay phải ôm ngực trái.

Nếu biết trước đau thế này, một năm trước đã không ngu ngốc như vậy.

Ân ghét những nơi ồn ào, ghét những câu chuyện chẳng đi tới đâu của những kẻ vô công rồi nghề. Thường thì sau bữa ăn cô sẽ đi dạo quanh trường, lên sân thượng hoặc về lớp, tuyệt đối không ở lại nhà ăn để hóng chuyện như những học sinh khác.

Sáng nay có một cơn mưa lớn bất ngờ rơi xuống lúc cô đang học tiết bốn, mưa không lâu nhưng cũng đủ làm cả sân trường và sân thượng đều ẩm ướt.

Đương nhiên sẽ không có chuyện Ân bắt chấp tất cả để đi dạo (đúng hơn là nhảy qua những vũng nước) trong sân trường. Sau khi miễn cưỡng cùng ăn trưa với Thiện, cô đi thẳng lên lớp, ở trên đó tận hưởng sự yên tĩnh.

“Người yêu này, ngoài tôi ra cậu còn bao nhiêu người yêu?” – Âm cô cả bữa trưa chưa đủ hay sao mà giờ còn quấy rầy? Thiện vừa xuất hiện đã mang theo ồn ào.

“Tám.” – Vẫn nhắm mắt ngửa đầu dựa tường, Ân lạnh nhạt trả lời.

“Tám người?” – Thiện trừng mắt nhìn Ân, nét đùa cợt biết mất.

“Ừ, tám người. Thêm cậu nữa là chín.” – Ân nhún vai.

Thiện lừ mắt bỏ đi, cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng. Rõ ràng động cơ là hạ thấp và mỉa mai Ân, đến cuối cùng lại ôm một cục tức thoái lui.

Trong lòng khó chịu thế này có lẽ là vì... ban nãy ăn hơi nhiều.

“Anh Thiện!” – Thiện còn đang cau có thì tiếng gọi dịu dàng của Đan vang lên sau lưng làm cậu khựng lại.

“Anh Thiện, nói chuyện với em một chút nhé!” – Bước đến đứng đối diện với Thiện, Đan nói thật nhỏ nhẹ, đôi mắt trong veo chiếu vào cậu.

Thiện bặm môi, một phần trong cậu thật sự muốn nghe xem Đan nói gì nhưng một phần lại cảm thấy sợ hãi. Cậu thật không biết phía sau vẻ mặt thánh thiện kia rốt cuộc đang che giấu điều gì.

Còn chưa kịp quyết định cậu đã thấy tay mình bị Đan nắm lấy kéo đi. Trên hành lang vắng người, một bàn tay nhỏ đang nắm lấy một bàn tay lớn. Cứ như thế cho đến khi bàn tay nhỏ đột nhiên thu về vội vã, bàn tay lớn chơi vơi.

Thiện nhìn vào bàn tay vừa bị Đan bắt ngờ buông ra rồi nhìn về phía trước. Hóa ra tay cậu trở nên chơi vơi thế này là vì sự xuất hiện của người thứ ba.

“Anh... Nghĩa!” – Cố gắng nói bằng giọng tự nhiên nhất nhưng vẫn không che giấu hết được sự bàng hoàng, dù Đan biết Nghĩa chưa nhìn thấy cái nắm tay vừa rồi nhưng vẫn cảm thấy lo.

Nghĩa nhìn Đan mỉm cười nhưng ngay khi vừa nhìn thấy người đang đứng sau cô, cậu thu nụ cười lại, thay vào đó là một cái chau mày khó chịu: “Em làm gì ở đây? Mà lại ở cùng...”

“Không phải là ở cùng mà chỉ vô tình gặp nhau thôi.” – Cắt ngang lời Nghĩa, Thiện nói bằng giọng đều đều.

Bàn tay vừa bị buông ra cũng đã thu về để trong túi quần từ lúc nào. Cậu thầm coi thường bản thân khi chỉ cần một cái nắm tay của Đan thì đã dao động.

“Thật vậy sao? Vậy mà tôi cứ tưởng Vương thiếu gia có ý với người yêu của tôi chứ?” – Cao giọng mỉa mai, Nghĩa cười như không cười.

“Tôi đã có người yêu rồi, cậu không hay biết gì sao?” – Thiện cười khẩy, nhìn Nghĩa bằng ánh mắt giễu cợt.

“À, đã nghe nói nhiều mà chưa có dịp gặp mặt.” – Nghĩa gật gù.

“Là chị gái của người yêu cậu.” – Thiện bồi thêm.

“Thế sao?” – Nghĩa ngạc nhiên quay sang nhìn Đan rồi kéo cô vào lòng mình, hôn nhẹ lên chóp mũi: “Em có chị gái à? Sao không nói cho anh biết?”

“Tôi mừng vì nó không đi rêu rao về chuyện đó.” – Một giọng nữ ngang phè bất ngờ vang lên làm mọi người phải hướng về phía phát ra.

Nhìn thấy Ân, hai mắt Thiện sáng bừng. Cậu còn đang không biết làm thế nào khi nhìn cảnh đôi nam nữ kia tình cảm thắm thiết, cô xuất hiện giống như là một cái phao được quăng cho cậu trong cơn nước lũ.

“Chị?” – Đan hơi bất ngờ.

Không để ý đến Đan, Ân tiến lại đứng sát bên Thiện, chau mày trách cứ: “Tớ tìm cậu này giờ.”

“Có chuyện gì à tình yêu?” – Thiện cười hiền, quàng tay ôm qua eo Ân.

Cô cũng cười, quàng tay ôm lại eo cậu và nhéo một cái rõ mạnh.

Thiện cười giả lả che đi gương mặt đang đỏ lên vì đau.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì tôi đã gặp cậu một lần ở trong quán bar.” – Nghĩa suy nghĩ hồi lâu rồi chau mày nhìn Ân.

“Quán bar?” – Ân đảo mắt ra chiều ngẫm nghĩ rồi cười áy náy: “Xin lỗi, tôi tạm thời không nhớ ra đã từng gặp cậu.”

“Không sao, tôi sẽ cố gắng hơn để lọt vào mắt mỹ nhân.” – Nghĩa không hề để bụng, còn tỏ ra phóng khoáng.

“Cậu cố gắng lọt mắt bạn gái tôi làm gì?” – Thiện nhìn Nghĩa đầy coi thường.

“Có sao đâu! Hai người mới chỉ cặp bồ chứ đã cưới đâu.” – Nghĩa nhún vai.

Trước câu nói trắng trợn của Nghĩa, sắc mặt Thiện đanh lại trong khi Ân chỉ cười khẩy, Đan đứng bên cạnh không nói gì nhưng trong lòng thì không hề lặng sóng.

“Nếu vậy thì tôi phải sống đến mấy kiếp để đợi ngày Trần công tử lọt vào mắt mình rồi.” – Câu nói mỉa mai được Ân thốt ra vô cùng tự nhiên, giọng nói đều đều không lên chẳng xuống.

Thiện lúc này nghiệm ra một chân lí, “người yêu” của cậu không những ăn nói khó nghe mà còn biết giết người bằng lời nói. Cao thủ giết người không cần đao kiếm mà!

Phốt lờ gương mặt vừa giận vừa ngạc nhiên của Đan và Nghĩa, Ân quay sang nhìn Thiện cười hiền: “Mình đi thôi!”

Nhìn bóng hai người bỏ đi, Đan gần như sắp nổ tung còn Nghĩa lại nở một nụ cười thích thú.

___Trúc đào đã đẹp lại đẹp hơn vì cực độc. ___

[Các chương 15 - 20 sẽ được up tiếp tục tại trang này]

15. Chương 16 : Ai Cũng Không Được

Đương nhiên Ân không hay biết gì về suy nghĩ của Nghĩa. Cô xăm xăm bước đi, Thiện ở ngay bên cạnh. Cả hai không ai nói với ai lời nào.

“Cảm ơn... đã giúp tôi!” – Khi cả hai người vào lớp, Thiện mở lời khó khăn.

“Không phải tôi được trả tiền để làm những chuyện này sao?” – Ân nhún vai.

Thiện ngẩn người, giờ cậu mới cảm thấy thừa thãi khi nói lời cảm ơn. Sao cậu có thể quên rằng cô gái trước mặt được mình mua về nhỉ?

Trước đây, qua lời kể của Đan, cậu đã từng rất căm ghét Ân. Đến khi con người thật của Đan bị lộ tẩy thì từ lúc nào những lời kể ấy cậu đã không còn tin nữa.

Dù biết dùng tiền để có được mối quan hệ này và hơn một lần cậu nghĩ Ân và Đan là cùng một loại người, thế mà cậu lại chẳng thể ghét Ân.

Nhưng dù là gì đi nữa, không ghét không có nghĩa là thích. Cậu tự nhắc mình quan hệ của hai người cũng chỉ xây dựng trên một vụ trao đổi.

Thiện giáo huấn lại bản thân xong thì chuông vào lớp cũng vang lên.

Những tiết học buổi chiều cứ thế trôi qua trong lặng lẽ khi mà đám học sinh hoàn toàn thất bại trong việc chống đỡ cơn buồn ngủ nên đã gục xuống từ lâu.

Sau bao nhiêu sự mong mỏi, tiếng chuông kết thúc tiết học thứ ba của buổi chiều cũng vang lên. Đám học sinh hét lên phấn khích như thể đó là tiếng chuông giao thừa. Cũng dễ hiểu thôi khi mà tiết thứ tư là tiết học mà tất cả mong chờ nhất – Tiết thể dục.

Các nàng tiểu thư trước đây luôn cầu nhàu về vấn đề vận động nên ra nhiều mồ hôi làm cơ thể họ dẻo quánh thì nay hồi hã thay đồ rồi hào hứng đi đến phòng thể dục. Đám nam sinh thì không còn gì phải bàn cãi. Có cơ hội thể hiện thì tất nhiên không từ chối rồi.

Vừa tập hợp xong đội hình thì ông Dũng đi vào, trong tay ôm một bao gì đó và đặt “phịch” xuống sàn.

“Đây là võ phục của các em.” – Ông chỉ vào cái bao mình vừa đem đến.

Khỏi cần nói cũng biết gương mặt đám học sinh bừng sáng thế nào. Tất cả nhao nhao lên như một đám trẻ đang đứng trước mặt ông già Noel để đợi phát quà.

Ôm trong tay bộ võ phục, đám học sinh trở lại phòng thay đồ.

Sau chưa đầy mười phút thì tất cả đã tập trung trở lại phòng tập. Võ phục đã mặc nhưng chưa chỉnh tề, đám nữ sinh nhăn mặt cầm trên tay chiếc đai màu đen. Thì ra vấn đề là không biết thắt đai.

Nhìn thấy cảnh lộn xộn trước mắt, ông Dũng chau mày đảo mắt tìm đứa học trò cưng của mình. Cuối cùng mắt ông dừng lại chỗ một nữ sinh đứng hàng cuối cùng.

Ân đọc được trong ánh mắt của thầy mình lời trách cứ “sao không chỉ các bạn thắt đai”. Không do dự một giây, cô nhún vai kiểu bất lực, tay trái giơ cao chiếc đai của mình cũng chưa thắt, gương mặt cam chịu.

Không biết phải làm gì với đứa học trò lười cá, ông Dũng đành tháo chiếc đai võ sư màu trắng đang bó lấy vòng eo “bánh mì” ra và dùng nó hướng dẫn cho đám học trò.

Sau khi những bộ võ phục đã được mặc chỉnh tề, cả lớp bắt đầu khởi động.

Đến khi tập te thì ông Dũng kêu lớp bắt cặp. Người này te thì người kia ấn vai xuống và ngược lại.

“Ân, chúng ta là một cặp nhé!” – Liên đang đứng trên hàng đầu sốt sắng chạy xuống chỗ Ân, miệng nói ngọt ngào nhưng mắt nhìn gian xảo.

“Cậu... đang tỏ tình với tôi đấy à?” – Biết rõ Liên đang nói gì, Ân vẫn giả vờ ngây ngô tròn mắt nhìn.

Đám học sinh đứng gần đó nghe được thì quay đầu lại nhìn ngay lập tức.

“Tôi đang nói bắt cặp để tập cơ mà.” – Bị nhìn như sinh vật lạ, mặt Liên đỏ gay gắt, giọng nói cũng vì thế mà lớn hơn.

“À, thế mà không chịu nói rõ.” – Gật gù ra chiều đã hiểu, Ân ngây thơ “vô số tội”.

Đôi mắt đang giận dữ của Liên càng trừng lớn hơn.

Nén cơn giận, Liên đề nghị Ân te trước. Ân không từ chối.

Ép hai chân xuống mặt đất theo hai hướng trước sau, cô nhăn mặt khó khăn.

“Để tôi giúp cậu nhé!” – Liên đề nghị ra chiều tốt bụng.

“Ừ.” – Ân vừa nói vừa gật đầu.

Chỉ chờ có thế, hai tay Liên đặt trên vai Ân và ấn mạnh hết cỡ.

Hai chân Ân trượt dài ra rồi ép sát xuống mặt đất.

Thấy mình đã te xuống hết, Ân cười toe, ngược lên nhìn Liên bằng đôi mắt long lanh cảm kích: “Cảm ơn cậu nhé!”

Liên hơi ngỡ ngàng: “Không... đau sao?”

Ân lắc đầu lia lịa để tăng tính phủ định.

“Không hề! Chẳng đau tí nào. Không ngờ lại dễ như vậy. Dễ thế này thì cậu dư sức làm được nhỉ!” – Ân nhìn Liên bằng đôi mắt ngây thơ hết chỗ nói.

“Tất nhiên rồi!” – Liên nghênh mặt, một chút cũng không biết mình trúng kế.

Ân hoàn thành bài tập te dọc, te ngang với sự giúp đỡ của Liên.

Bây giờ đến lượt Liên. Trước khi tập, cô nàng không quên mỉm cười tự mãn rồi ép hai chân xuống.

“Để tôi giúp nhé!” – Thấy Liên không ép xuống được nữa, Ân sốt sắng đề nghị.

Nghĩ đến nhờ cái ấn mạnh tay của mình mà Ân lại có thể te xuống được, Liên tức tối nói: “Ừ, mạnh tay vào!”

“Cậu bảo sao?” – Ân ngây ngô hỏi lại.

Đang te xuống một cách khó khăn, Liên bực mình quát lớn: “Tôi kêu cậu mạnh tay vào!”

Tiếng quát của Liên lớn đến nỗi thu hút tất cả sự chú ý của các học sinh và cả ông Dũng. Họ tự hỏi không biết nên khâm phục sự quyết tâm của cô hay cười cô không tự lượng sức đây.

Ân làm ra vẻ bất đắc dĩ, dùng hết sức bình sinh ấn vai Liên xuống.

Từ phòng thể dục, người ta nghe thấy một tiếng gào đau đớn, sau đó là tiếng khóc tức tưởi. Ân nhìn Liên bằng ánh mắt lo lắng, gương mặt ra chiều vô tội.

Liên vì đau quá nên cứ nằm như thế không thể ngồi dậy, cũng không còn sức để chửi. Cuối cùng một nam sinh phải bế cô lên phòng y tế.

Nhìn theo cảnh đó, mắt Ân ánh lên tia cười mỉa mai.

Biết là đứa học trò cứng của mình bày trò, ông Dũng chỉ biết lắc đầu. Ông hiểu Ân không vô cớ gây sự bao giờ nhưng quả thật lần này có phần hơi ác.

Từ trong phòng thay đồ đi ra, Ân không mấy ngạc nhiên khi thấy Liên gương mặt hầm hầm đầy sát khí đứng đợi ở cuối hành lang.

Chậm rãi đi đến chỗ Liên, cô nở một nụ cười thách thức.

Cơn giận của Liên vốn đang được nung trên lửa, nay vì nụ cười của Ân mà nổ tung. Thề rằng phải tát Ân ít nhất một cái nhưng bàn tay vừa vung lên không trung đã bị giữ lại.

Nhìn hai tay Ân vẫn đặt trong túi áo khoác, Liên trừng mắt quay lại nhìn kẻ phá đám.

Ánh nhìn rực lửa của Liên lập tức tắt ngấm khi thấy nam sinh đang một tay bỏ túi quần, một tay ghì chặt cổ tay mình, gương mặt không mấy thiện cảm.

“Cậu đang làm gì vậy?” – Giọng Hy lạnh băng không cảm xúc.

“Ờ... tớ có làm gì đâu.” – Với gương mặt hiền lành giả tạo, Liên cười xun xoe.

Buông mạnh cánh tay của Liên ra như ném đi một thứ dơ bẩn, Hy lạnh lùng nói: “Từ nay còn kiếm chuyện với Ân nữa thì đừng có trách.”

“Tớ đâu có kiếm chuyện gì đâu.” – Liên nhìn Hy bằng đôi mắt oan ức.

“Còn không mau đi chỗ khác.” – Đáp lại vẻ mặt thuần khiết của Liên là sự lạnh lùng đến run người, Hy nói như đang đe dọa.

Mặt Liên hơi tái, giọng điệu của cậu nói cô vừa nghe quá đáng sợ. Vội vã bỏ đi nhưng không quên lén lườm Ân một cái, Liên thầm nguyện rửa.

“Nếu muốn gieo cho tôi một thùng lời nguyền thì trước hết giữ lại ỉnh một cái đi!” – Bất gặp ánh mắt của Liên, Ân nói giọng đều đều.

Không ngờ cái lườm kín đáo của mình bị phát hiện, Liên sợ hãi co chân chạy một mạch không dám quay đầu lại. Cô dám chắc nếu cô còn đứng lại thì Hy sẽ lột da cô.

Ân nhếch môi cười, nhìn theo bóng hồng đang hốt hoảng bỏ chạy. Nhưng ngay lập tức lại nhìn Hy bằng đôi mắt lạnh lùng.

“Tôi chưa nói với cậu là đừng xen vào chuyện của tôi à?”

“Nói rồi. Nhưng tôi đâu có nói là sẽ làm theo.” – Hy nhún vai.

“Tùy cậu vậy.” – Ân thờ ơ quay mặt bỏ đi.

Còn chưa bước đủ ba bước, cô thấy tay mình bị kéo mạnh trở lại.

“Tại sao lại là Thiện?” – Hy trừng mắt phẫn nộ, giọng hỏi không hề nhỏ.

“Bỏ tay ra!” – Không trả lời câu hỏi của Hy, Ân lạnh lùng ra lệnh.

Hy rõ ràng nghe thấy lời Ân nhưng thay vì buông tay lại kéo sát cô về phía mình hơn: “Tôi hỏi cậu tại sao lại là Thiện?”

Tiếng quát của Hy làm Ân hơi giật mình.

“Tại sao lại không thể là cậu ta?” – Lấy lại bình tĩnh, cô nhướn mày.

“Là ai cũng không được.” – Hy gần giọng.

“Cậu nói không được thì là không được sao?” – Ân nghiêng đầu, điệu bộ thách thức.

Hy im lặng, cậu biết mình đang nổi giận vô lí. Nếu còn vô lí hơn nữa, cậu sợ rằng mình sẽ bị Ân ghét mất.

Cầm thấy bàn tay đang siết cổ tay mình lỏng dần, Ân giật tay ra, nét giận dữ không che giấu trên gương mặt.

“Phản ứng của cậu là gì?” – Ân hỏi.

Ngẩng đầu nhìn Ân rồi lại cúi đầu nhìn xuống đất, Hy im lặng.

“Cậu thích tôi sao?” – Câu hỏi mang đậm sắc thái mỉa mai, Ân nhướn mày chờ đợi câu trả lời.

Hy thấy lòng mình rối bời.

“Cậu nghe cho rõ! Nếu muốn sở hữu tôi như một chiến lợi phẩm, tôi sẽ giết cậu.” – Nét mỉa mai, sự bông đùa hoàn toàn biến mất, gương mặt Ân lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm, đôi mắt tối đen nhìn xoáy vào Hy.

Dù không nhìn vào mắt Ân nhưng Hy có thể cảm nhận được cái nhìn lạnh lẽo của cô quét lên người mình. Ý muốn rùng mình càng lúc càng mạnh.

Đôi giày thể thao đen giây xám rời đi, càng lúc càng xa.

Thở hắt ra một tiếng, Hy như vừa thoát khỏi cơn bóng đè. Bây giờ cậu mới có thể ngẩng đầu nhìn theo bóng Ân.

“Tại sao khi đối diện với người con gái ấy lại không dám nói dối?”

“Vật sở hữu? Chiến lợi phẩm?”

“Có lẽ đúng là ý này.”

Hy cười nhạt, khẽ gật gù. Xem ra Ân còn nhìn rõ cậu hơn cậu rõ chính mình. Sở thích chiếm hữu đã làm cậu không còn biết đâu là yêu, đâu là ham muốn.

Phía sau Hy, gương mặt Thiện lạnh lẽo đến đáng sợ, quai hàm bạnh ra kìm nén sự tức giận. Anh họ của cậu rốt cuộc muốn làm gì? Và cậu rốt cuộc đang bị gì mà khó chịu thế này?

16. Chương 17 : Bão Về

Một buổi sáng se lạnh và không có nắng, bầu trời ảm ướt trực chờ sập xuống đầu người. Gió thổi như muốn cuốn bay mọi thứ cho thỏa cơn cuồng nộ. Bão về, đàn chim cũng không muốn rời khỏi tổ hướng gì cất tiếng hót. Trời mới sang thu mà tưởng chừng như đông đã đến.

Thời tiết như thế này, khó trách khi không thấy những chiếc áo đồng phục của Lộ Thiên mà thay vào đó là những chiếc áo lông ấm áp và đắt tiền của các cô cậu ấm. Thế đấy, mùa bão – mùa khoe đồ.

Lững thững đi vào cổng trường trong màn chào đón nẩy lửa, không khó để Ân đoán ra nguyên nhân của những cái lườm nguyệt kia.

Ân thật sự cảm thấy đám nữ sinh này vô vị, còn chẳng đáng để cô cười khẩy.

Đi lên sân thượng thôi!

Đứng thẳng người như thách thức những cơn gió lồng lộng kia, Ân khoác lên mình một lớp khi lạnh lùng khó tả. Mái tóc dài cứ thế tung bay trong gió, như muốn rời bỏ da đầu tiến thẳng lên trời cao.

Thở mạnh ra một làn khói mờ, đôi mắt cô bị che phủ bởi một màn sương mờ ảo khó xuyên thấu. Làn da vì lạnh mà ửng hồng nhưng gương mặt vẫn vô cùng thiếu sức sống.

“Biết ngay là chị sẽ lên đây mà.” – Từ phía cửa, Đan hùng hổ đi vào.

Ân mệt mỏi đến mức chẳng thèm liếc mắt.

Đứng khá xa chị gái mình, Đan ném tờ báo xuống mặt đất, phẫn nộ quát: “Giải thích đi!”

Ân liếc qua mặt báo, môi mỉm cười nhưng lòng chua chát. Trang nhất hôm nay đăng tin “Vương thiếu gia – người thừa kế tập đoàn Vương Thị – đưa bạn gái đi chọn siêu xe”.

Hình chụp cũng nét thật! Ân thấy mình đứng chễm chệ giữa cửa hàng bán siêu xe, Thiện đứng ngay phía sau hai tay bỏ túi quần, bên cạnh là chiếc BMW láng bóng.

Chẳng phải tự nhiên mà hai người họ có mặt ở đó, cũng không phải tự nhiên mà Ân đứng sát tấm cửa kính, quay mặt ra ngoài như vậy.

Đối diện cửa hàng đó là một tòa nhà bảy tầng. Tầng thứ ba là một tòa soạn báo, tầng một là nhà hàng. Đám nhà báo thường xuyên dùng bữa ở đây.

Thiện đưa Ân đến đây chính xác là để đám nhà báo có tin in báo.

“Mày muốn tao giải thích gì? Rằng người trong hình không phải là tao hay tao và Thiện không đến đó để mua xe?” – Nhếch miệng cười, Ân nhìn Đan vẻ giễu cợt.

“Chị... chị đúng là đồ đê tiện!” – Đan hét lên.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Ân nhìn Đan chán nản.

“Chị... trả Thiện cho tôi!”

“Tao cướp của mày sao? Là mày ngu ngốc bỏ rơi cậu ta trước mà.”

“Tôi... tôi... sẽ không để yên cho chị.”

“Cứ làm những gì mày muốn.” – Ân nhún vai, điệu bộ bất cần. Lần nào tức giận với cô Đan cũng nói câu này, nhưng đến cuối cùng không để yên thì cũng có làm được gì đâu.

Tức giận rời khỏi sân thượng, trước khi đi Đan không quên lườm Ân thật sắc.

Nổi giận thật rồi! Hối hận thật rồi! Những gì Thiện muốn dùng Ân để gây ra cho Đan đã thành công rồi.

Ân nhếch môi cười chua chát. Tiền cũng đã nhận rồi, lòng tự trọng không muốn bán đi cũng đành nhắm mắt ra giá thôi.

Khách không mời thứ nhất vừa đi, chỗ còn chưa kịp lạnh thì khách không mời thứ hai đã tới, đứng dựa người ở cánh cửa.

Ân vừa nhìn thấy đã lập tức nghe trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo nguy hiểm.

“Em... thật sự yêu Thiện à?” – Không che giấu sự buồn rầu trong giọng nói, Kiệt hỏi.

“Tôi có nghĩa vụ phải trả lời anh à?” – Đeo vào chiếc mặt nạ ngây ngô, Ân tròn mắt nhìn Kiệt.

“Cậu ta yêu em chứ?” – Biết là Ân sẽ không trả lời, Kiệt chuyển câu hỏi.

“Tìm cậu ta mà hỏi.” – Ân nhún vai.

Dù biết rất khó có thể nghe được một câu dễ nghe từ Ân, Kiệt đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn thất vọng.

“Em... hận anh lắm à?” – Nói ra điều mà bản thân sợ nhất, Kiệt như muốn nổ tung trong nỗi đau.

“Không! Tôi chẳng phí chút tình cảm nào cho anh.”

Đau! Không phải chỉ là một cái nhói nhưng là vô vàn cái nhói tập kích trái tim Kiệt một lúc. Anh rất sợ Ân nói hận mình, nhưng câu trả lời này còn đáng sợ hơn. Như thế có nghĩa trong lòng cô, anh đã không còn một vị trí nào.

“Anh phải làm gì em mới đối xử với anh như trước đây?” – Nước mắt không ngăn ngại mà tuôn rơi, Kiệt nhìn Ân tuyệt vọng.

Một mũi dao cắm thẳng vào tim, Ân gồng người để không dao động trước gương mặt đang quặn lại vì đau khổ của Kiệt.

“Anh muốn quay lại sao?” – Rõ ràng trong lòng đang rất đau, Ân vẫn tỉnh bơ cười khẩy.

“Phải.” – Kiệt trả lời ngay lập tức.

“Nhưng rất tiếc, điều tôi muốn là anh biến mất mãi mãi, không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.” – Một nụ cười lạnh như băng nở ra rồi nhanh chóng tắt đi, Ân đi vụt qua Kiệt để lại anh chết đứng với nỗi đau.

Ân có thể nghe thấy tiếng “phịch” do Kiệt khụy xuống sàn.

Cô muốn quay đầu lại, muốn nhìn anh, thậm trí muốn chạy đến chỗ anh. Nhưng ý muốn ấy là điều cấm kị. Nếu làm như vậy, cô biết mình sẽ không còn đường thoát. Nỗi đau sẽ chỉ có thể tăng thêm chứ không cách nào bớt đi. Vậy thì thà có một đoạn kết đau khổ còn hơn một nỗi đau không có đoạn kết.

Đà Lạt hôm nay trời có bão!

Dự báo thời tiết các đài đều nói hôm nay bão sẽ đổ bộ lên đất liền, vì thế sẽ có mưa lớn. Thế mà trời tuyệt nhiên không mưa. Bầu trời cứ xụ mặt như giận dữ, ôm khư khư nước trong những đám mây và mặc kệ cho gió lộng hành.

Không chút nương tay, gió hung hãn lay mạnh hàng cây nghiêng ngả. Những chiếc lá va chạm vào nhau tạo nên những tiếng xào xạc như than trách. Cây đầu hiểu rằng có than trách thế này hay hơn nữa thì gió cũng không quan tâm, đơn giản vì gió vô tình.

Không ít lá vàng bị gió hung hãn tước đoạt khỏi cây. Tưởng rằng thế là bình yên ôm đất mẹ nhưng lại chẳng thế. Bay lên rồi bị ném xuống, gió bạc bẽo cứ thế chơi đùa đến lúc chán. Một số rác rến bị gió thổi từ đâu về làm con đường trông không còn sạch sẽ như trước.

Đi dưới bầu trời u ám, xuyên qua những cơn gió, Ân bước chậm rãi để lắng nghe những tiếng vù vù vọng khắp không gian. Mái tóc được giấu trong áo khoác và được giữ gọn bởi chiếc khăn quàng cổ.

Lơ đãng quét mắt qua con đường bên cạnh, cô nhanh chóng thu ánh nhìn về rồi lại dướm bước về phía trước.

Chẳng có gì đáng để cô phải để tâm, mọi điều vẫn diễn ra như nó phải thế. Con đường kia phải đông xe, những bà nội chợ phải đi siêu thị, học sinh phải đi học, người lớn phải đi làm, dù thời tiết có như thế nào đi nữa.

Căn bản mà nói, ngày mai có tận thế thì hôm nay cuộc sống vẫn sẽ tiếp diễn. Bản thân mỗi người đều có những lúc muốn chết đi cho nhẹ nhàng, nhưng suy cho cùng thì không ít thời gian họ dùng để phấn đấu cho cuộc sống trở nên tốt hơn.

Những kẻ phí phạm thời gian cũng đã biết mình làm chuyện thừa thãi. Sau những ngày phục kích trước cổng trường, ngoài hành lang, trước cửa lớp để lườm, để rửa, để mĩa mai, các nữ sinh cuối cùng cũng từ bỏ cái trò tự chuốc bực tức vào thân. Giờ chỉ vô tình thấy Ân ở đâu thì mắng nhiếc ở đó.

Không biết bản thân đang trốn tránh điều gì, có điều hai tuần này Ân không lên sân thượng mà đi thẳng đến lớp.

Hai tuần nay Kiệt cũng không đến trường.

Chuông reo vào lớp, đã quá quen với việc tự quản, Thủy – lớp trưởng đang định lên chia bảng rồi gọi một vài bạn học tốt sửa bài tập thì một giáo viên bất ngờ đi vô trong sự ngỡ ngàng của đám học trò. Có đứa còn tưởng cô giáo này đi nhầm lớp.

Đương nhiên sẽ không có chuyện các cô cậu ả này đứng lên chào giáo viên.

“Chào các em, cô là Mai Hạnh, cô phụ trách bộ môn Vật Lý và từ hôm nay sẽ là giáo viên chủ nhiệm của các em” – Cô Hạnh đứng trước bục, đồng đặc giới thiệu. Xem ra cô cũng chẳng mong chờ lời chào “tổn thọ” của đám công tử, tiểu thư.

Đám nữ sinh nghe xong thì nhao nhao lên ngay lập tức. Đầu tiên là hotboy Đình Hy cùng bố đi công tác nước ngoài, tiếp theo thầy hóa học biệt tăm biệt tích mất hai tuần làm cả đám mất hết hứng thú đi học.

Ác mộng! Quả đúng là ác mộng.

Giờ thì hay rồi! Đổi giáo viên chủ nhiệm? Ác mộng gấp đôi!

Mí mắt đang che đi đôi đồng tử lạnh lẽo không màng thế sự khê nâng lên, Ân nhìn một lượt từ đầu đến chân cô giáo trẻ đang đứng trên bục giảng. Ngoài cái dáng nhỏ con ra thì không có gì nổi bật.

“Thầy Kiệt đâu?” – Bằng giọng không mấy thiện chí, một nữ sinh hỏi cộc lốc.

“Thầy Kiệt đã lên máy bay đi Anh đêm qua để tu nghiệp thạc sỹ.” -Nuốt cục tức đang hình thành trong lồng ngực nhỏ bé, cô Hạnh mỉm cười để che đi cảm giác bị xúc phạm khi học sinh hỏi mình với thái độ như đang nói chuyện với người làm.

Giữa một công việc có mức lương cao ngất và thái độ tôn sư trọng đạo của học trò, giáo viên trường này chỉ được trọn một trong hai.

Đám nữ sinh trong lớp vừa nghe xong hét ầm lên, có đứa ngồi thẩn ra, đứa ôm mặt khóc. Thầy của chúng đã không từ mà biệt.

Trái ngược với sự đau khổ của đám nữ sinh, đám nam sinh vui sướng đến mức thiếu điều chưa hết lên. Từ khi thầy hóa học về trường, bọn chúng đã bị coi như không tồn tại. Đến sức nóng của hai công tử Vương – Vũ còn giảm xuống chỉ là những kẻ chỉ “nhìn được không ỏi” chứ chẳng thể nói là đẹp trai.

Kể khóc người cười, không ai để ý nơi cuối lớp, một nữ sinh sắc mặt chuyển dần sang trắng bệch, hai mắt trợn lớn, gân cổ như muốn phá tung lớp da mỏng mà lộ ra ngoài.

Thế là điều Ân mong muốn đã thành sự thật, Kiệt sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa. Đáng ra nên vui mới phải, thế mà một nụ cười cũng chẳng thể nở trên môi. So với điều vừa nghe, sét đánh ngang tai còn dễ chịu hơn.

Nhìn thấy cũng đau khổ, không nhìn thấy cũng đau khổ. Thật không biết cách nào vỗ về trái tim đang làm mình làm mẩy trong lồng ngực. Thật là một thứ khó chiều!

Ngồi bên dãy bàn bên kia, chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt nhưng Thiện phần nào nhận ra sự thay đổi trên gương mặt Ân. Nó đang mất dần sức sống và còn lạnh hơn cả nước đá.

Suốt cả buổi học, Ân không cách nào nhét vào đầu mình được lấy một từ. Tất cả âm thanh nghe được đều là một mớ vô nghĩa, chui vào tai bên này và lọt sang tai bên kia.

Thỉnh thoảng đôi vai gầy lại khẽ run lên, gương mặt càng lộ rõ vẻ chịu đựng. Cô không còn đủ nhạy bén để nhận ra rằng suốt một buổi học hôm đó, có một người thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô dò xét sau đó lại nhìn vào lòng mình mà dò xét bản thân.

Bất lực trong việc tìm ra lí do vì sao mình lại cảm thấy lo lắng, Thiện lại lên nhìn Ân một lần nữa.

Chuông ra chơi vang lên, trước khi ra khỏi cửa, Thiện ngoái lại nhìn Ân. Biết cô sẽ chẳng đứng lên đi xuống nhà ăn, cậu thở dài rồi đi ra ngoài.

Một hộp sữa và một ổ bánh mì chà bông xuất hiện trước mặt, Ân bất đắc dĩ đưa đôi mắt nặng nề nhìn lên.

“Ăn đi!” – Nhận được cái nhìn của Ân, Thiện cười hiền.

“Không đói.” – Ân vừa nói vừa lắc đầu, chẳng còn sức lực mà che giấu cảm xúc.

“Một chút thôi cũng được.” – Vừa nói, Thiện vừa ngồi vào chỗ của Hy, mở gói bánh và cầm ống hút vào hộp sữa.

Nhìn Thiện rồi lại nhìn vào đồ ăn trên bàn, Ân gần như quên luôn cách đưa tay ra cầm đồ như thế nào. Cô đang suy sụp, cái cảm giác này giống y như khi cô và Kiệt chia tay. Đau đến mức quên luôn mình là ai.

Trái với sự nóng nảy và hấp tấp hằng ngày, Thiện kiên nhẫn nhìn Ân. Cậu hiểu rõ cô không phải là người dễ biểu lộ tình cảm, bộ dạng trở nên thế này chứng tỏ trong lòng đang chịu đựng một điều rất lớn.

Một cảm giác khó chịu len lỏi trong lòng, nếu cậu nhớ không lầm thì Ân chỉ mới trở nên thế này sau khi nghe tin thầy hóa học đi Anh.

“Không lẽ cậu ta yêu thầy giáo?”

Suy nghĩ vừa hình thành đã bị gạt đi, theo Thiện nhớ thì cậu chưa bao giờ thấy Ân nhìn thầy hóa học hay đến gần bất chuyện lần nào.

Bẻ một mẩu bánh nhỏ, cậu đưa lại gần đôi môi khô khốc của Ân.

Giật mình, Ân mở miệng định nói gì nhưng Thiện đã nhanh tay đẩy miếng bánh vào trong.

Ân nhẩn mặt.

“Nhai rồi nuốt khó lắm à?” – Đọc được ý định nhả miếng bánh ra của Ân, Thiện nói vội.

Miến cưỡng, Ân đành nuốt miếng bánh.

Thấy Ân ngoan ngoãn, Thiện cười hiền rồi ấn gói bánh cùng hộp sữa vào hai bàn tay đang để tro vơ trên bàn của cô.

“Sao tay lạnh vậy?” -Thiện cảm giác như vừa đụng vào cục đá trong tủ lạnh.

Thở một hơi dài chậm rãi, Ân im lặng không trả lời mà hút nhẹ một ngụm sữa.

Càng chắc chắn hơn rằng Ân đang rất bất ổn khi thấy cô không cãi lại mình, Thiện cảm thấy lo lắng.

“Tối nay đi chơi nhé!” – Câu nói thốt ra khỏi miệng có phần gượng gạo, Thiện xoa đầu.

“Có chuyện gì à?” – Vẻ mặt Ân đã lạnh lẽo lại càng nhợt nhạt hơn.

“Ừ, có.” – Trả lời lớn tiếng để che đi sự bối rối, Thiện không hiểu sao mình lại khẩn trương thế này.

“Ừ.” – Ân nói qua hơi thở, ánh mắt chán nản nhìn ra ngoài bầu trời xám xịt.

Nhìn theo ánh mắt của Ân rồi lại quay sang nhìn khổ chủ của đôi mắt buồn, Thiện cũng cảm thấy một nỗi buồn đang vây hãm bản thân.

“Thì ra sự buồn bã có thể lây qua đường không khí”.

17. Chương 18 : Bão Chưa Qua

Có thể nói, tốc độ là kẻ thù của stress. Khi ra đến cổng cô nhi viện, Ân còn không hiểu vì sao bình thường Thiện đi ô tô mà nay lại một mình lái mô tô đến đứng đợi cô bên ngoài. Nhưng giờ thì cô đã hiểu.

Cởi mũ bảo hiểm ra để gió quạt thật mạnh vào mặt, thổi tung mái tóc và cũng cuốn đi luôn tâm trạng nặng nề. Ân đã cảm thấy thoải mái hơn được phần nào.

Đưa mắt nhìn qua hai bên đường, mọi thứ đều quá mờ ảo và chạy ngược về phía sau rất nhanh. Đây cũng chính là một trong những lí do Ân không thích đi xe. Vì khi chạy xe, cô có cảm giác như mọi thứ đi qua mình chứ không phải mình đi qua mọi thứ. Còn khi đi bộ, rõ ràng cô là người bỏ lại tất cả phía sau.

Nhưng hôm nay sẽ khác, cô sẽ không tính toán chuyện ai bước qua ai nữa. Tập trung nhìn về phía trước, gửi vào gió những gì không vui.

Chiếc xe lúc này bắt đầu tiến vào đường lớn, Thiện bắt đầu giảm tốc độ.

“Muốn đi đâu thì nói nhé!” – Hơi ngả người ra sau, Thiện nói với Ân.

Từ lúc hai người bắt đầu đi, đây là câu đối thoại đầu tiên.

“Ừ!” – Ân trả lời lơ đãng, hai mắt nhìn băng quơ vào những cửa hàng hai bên đường.

Cả hai lại im lặng.

Cho đến khi đi qua một quán bar nhỏ: “Vào đây một chút đi!” – Ân chỉ tay vào tấm bảng hiệu bên kia đường.

“Ừ!” – Thiện lái xe qua đường.

Vừa bước qua lớp cửa cuối cùng, tiếng nhạc ồn ào dội thẳng vào hai người trong khi trước khi đi qua cánh cửa này, cả hai chẳng nghe thấy tiếng gì.

Có vẻ như đây là một quán bar mới mở. Vì còn chưa nổi nên khách khá ít, có điều trong tương lai chắc chắn sẽ trở thành một quán bar hàng đầu. Đây chính là dự đoán của Thiện. Nhìn vào cách bố trí đèn, hệ thống cách âm và dàn loa, không quá khó để dự đoán điều này.

Đi về phía bộ sofa đặt trong góc tường, Ân ngồi xuống, dựa người ra lưng ghế, nhắm mắt để âm thanh dồn dập xua tan mọi bận tâm trong lòng. Cô chẳng quan tâm Thiên sẽ chọn đồ uống gì cho cả hai.

Thiên đi theo Ân, ngồi xuống bên cạnh nhưng cách cô một khoảng đủ ột người ngồi, hai khủy tay tì đầu gối.

Không lâu sau thì tiếp thị rượu đến chỗ hai người.

Nhìn vào catalo các loại rượu, Thiên chọn đại một loại. Suy cho cùng thì rượu nào mà chẳng vừa cay vừa đắng.

Rượu nhanh chóng được mang ra.

Không bày tỏ cảm xúc gì, Ân lặng lẽ nâng li rượu kê lên môi và dốc cạn một hơi trong cái nhẩn mặt của Thiên.

Khách trong bar dần trở nên đông đúc hơn, từ chỗ hai người ngồi có thể nhìn thấy toàn bộ sàn nhảy và tất nhiên có thể nhìn trọn vẹn những con người đang lắc lư trên đó. Trong không gian như thế này thì mọi thứ đều trở nên điên cuồng là điều dễ hiểu.

Càng về khuya nhạc lên càng gắt, khi đã đến cao trào thì chai rượu cũng xuống quá nửa, mà đa số là Ân uống còn Thiên chỉ nhâm nhi.

Ban đầu, nhìn Ân hết li này đến li khác, Thiên cũng muốn cản nhưng rồi lại thôi. Dù không biết cô buồn chuyện gì, nhưng có lẽ phải đau lòng lắm thì mới uống như thế. Thôi thì cứ để cô nổi loạn một ngày.

Chất rượu cay nồng cứ thế trôi qua cổ họng rồi nằm gọn trong bao tử, Ân có thể cảm thấy mình đang say dần. Mọi thứ trước mắt trở nên nhòe nhoẹt, âm thanh càng lúc càng lùnh bùng không cách nào nghe rõ. Nỗi đau dần biến mất nhưng thay vào đó là cảm giác buồn vô hạn.

Thường thì rượu là giải pháp tối ưu được con người sử dụng mỗi khi gặp phải chuyện đau lòng. Nó giúp tê liệt cảm giác đau đớn tuy nhiên lại khơi gợi nỗi buồn da diết. Nhưng có lẽ buồn thì dễ chịu hơn là đau.

Thở dài một tiếng, chốc chốc Thiên lại quay sang nhìn như đang trông chừng Ân. Càng lúc gương mặt cô càng mất đi sự tỉnh táo, mi mắt trực chờ sụp xuống, dáng ngồi cũng không còn vững vàng nữa.

Nhìn cô bây giờ, cậu có thể tưởng tượng hình ảnh của mình những ngày trước. Cũng say như thế này, cảm giác vô cùng dễ chịu khi trái tim không nhói lên từng chập.

Đứng lên đi vào toilet không lâu, Thiên trở ra đã phát hoảng khi mà chai rượu đã cạn sạch còn Ân thì ngửa đầu ra ghế ngủ say.

Thiên lặng lẽ lắc đầu. Cậu gọi người thanh toán rồi gọi cho tài xế riêng đến. Trong khi chờ đợi, cậu ngồi vào ghế đối diện và quan sát Ân.

Đèn chớp light đánh lên giúp cậu nhìn thấy những hạt trong suốt vương trên mặt cô. Hơi ngờ ngàng, cậu đến ngồi cạnh cô và nhanh chóng đưa tay lau nó đi. Nhưng dòng nước mắt nóng hổi kia lại không có ý định dừng lại. Nó cứ chảy ra trong vô thức mặc dù Ân đã chìm vào giấc ngủ say.

Một lần đưa tay lên gạt đi những hạt nước kia là một lần xót xa. Thiên không nghĩ nhiều về cảm giác đang dâng lên trong lòng mà chỉ đang suy nghĩ về Ân.

Ân mạnh mẽ đến nỗi có khi cậu tưởng cô được luyện ra từ gang thép chứ không phải sinh ra từ trong bụng mẹ. Đã từng có lúc nhìn thấy sự quật cường của cô, cậu thầm khâm phục và tự nhủ bản thân cũng phải mạnh mẽ như thế.

Nhưng lúc này, cậu nhận ra Thiên Ân mà cậu tiếp xúc hằng ngày cũng chỉ là một con người bằng xương bằng thịt. Có cảm xúc và có nước mắt.

Đôi mắt Thiên phảng phất bi thương, nhìn Ân lúc này không còn là cô gái mà cậu chỉ mới tiếp xúc không lâu đã cảm thấy nể phục. Cái dáng vẻ tự tin pha thêm sự ngạo mạn làm cậu liên tưởng đến đại bàng – loài chim cô đơn và kiêu hãnh – giờ hoàn toàn biết mất.

Nhìn cái dáng vẻ mệt mỏi nhưng nhất định không chịu gục đầu xuống của Ân, Thiện cảm thấy nhói đau trong lòng.

Nhẹ nhàng kéo người cô dựa vào vai mình, cậu quàng tay qua vai cô vỗ nhẹ như đang dỗ dành.

Từ trong vô thức, sự mệt mỏi dần tan đi. Ân có cảm giác như đang được che chở. Trên vai cô là nhịp điệu đều đều làm cô cảm thấy bình yên.

Dù đã qua một cơn mưa rào rích cả đêm nhưng bầu trời vẫn còn sũng nước và xám xịt. Gió mang theo hơi nước lạnh lẽo quét ngang không trung, con đường vốn đã không sạch sẽ nay lại thêm ướt át.

Trời đất ảm đạm thế này, mặt trời còn bị ảnh hưởng hưởng chi là con người. Vì thế nên những người qua lại trên đường vô hình chung cùng mang một tâm trạng nặng nề, một nỗi buồn vô cớ.

Thận trọng bước từng bước để nước không bắn lên người, điều này làm Ân tới trường muộn hơn mọi ngày.

Đang trên đường tiến về lớp, cô gặp Nhật đi từ hướng ngược lại với những bước khấn trương, đầu ngó ngang ngó dọc như tìm ai đó.

Nhìn thấy Ân, cậu chạy đến ngay lập tức.

“Cậu có gặp Thiện không?”

“Không.” – Vừa nói Ân vừa lắc đầu.

“Ừ!” – Không hỏi thêm nữa, Nhật đi vụt qua, Ân tiếp tục tiến về lớp.

“À phải rồi, cậu lên phòng giáo viên đi! Loa thông báo này giờ.” – Bước qua Ân vài bước, Nhật quay lại nói.

“Ừ!” – Trả lời Nhật rồi quay mặt đi, Ân không hề thắc mắc chút nào. Dù không biết là chuyện gì nhưng chỉ cần lên đó thì sẽ rõ. Cô nghĩ không cần thiết phải thắc mắc.

Nếu ai nhìn thấy Ân lúc đi vô thì sẽ thấy sắc mặt của cô khi đi ra khác hẳn. Nó nhợt nhạt đến mức gần như hòa vào làm một với sắc trời.

Đôi mắt trống rỗng của Ân nhìn xuống cái thùng giấy trong tay rồi lại ngẩng lên nhìn về phía trước, thầy hiệu trưởng gọi cô lên chỉ để trao cho cô cái thùng này và nói: “Thầy Kiệt gửi cho em”.

Đặt trên cùng, ở cái vị trí vừa nhìn vào đã thấy là đĩa CD. Ân thật sự không biết bên trong chiếc đĩa ấy là gì nhưng chỉ cần liên qua đến Kiệt thì nó thừa khả năng làm cô đau lòng.

Trong trạng thái lơ lửng, đôi chân Ân không hiểu sao lại đi đến phòng máy chiếu mới xây. Nơi này không phải học sinh muốn vào là được vào, có điều chìa khóa đang được cấm ngay ở ổ như nói “muốn vào cứ vào”.

Đứng bần thần bên ngoài khá lâu, Ân đưa tay lên gần nắm cửa rồi lại hạ xuống. Sự phân vân không hiện lên gương mặt nhưng rõ ràng là đang diễn ra trong lòng.

Cô không phải là một người tò mò, nhưng lần này cô cố giải thích rằng mình vì tò mò nên mới mở chiếc đĩa ra xem.

Tìm được một lí do để biện minh nếu chẳng may có lúc tự cô sẽ kết án chính mình, Ân yên tâm phần nào mà mở cửa đi vào.

Bên trong hoàn toàn tối, ánh nắng không thể chiếu xuyên qua lớp cửa đặc biệt cách nắng. Vì không thể nhìn rõ mọi thứ nên Ân đứng bất động tại chỗ một lúc để mắt quen với bóng tối.

Cho đến khi có thể nhìn thấy mọi thứ tuy không rõ nhưng đảm bảo không vấp té, Ân tiến vào trong.

Bên ngoài tuy không nắng nhưng ít nhất còn có dấu hiệu của ban ngày, trong này thì vừa tối, vừa yên tĩnh. Giống như một cái hộp tách biệt với thế giới bên ngoài. Ân thấy đây là một nơi thích hợp để ẩn nấp nhưng còn thích hợp hơn để giam giữ ai đó.

Bỏ chiếc đĩa vào ổ đĩa của máy tính vừa khởi động xong, Ân cầm điều khiển của máy chiếu rồi tiến lại một chỗ chính giữa phòng, ấn nút on.

Tấm vải trắng lập tức hiện lên hình ảnh của Kiệt trên đó, gương mặt hốc hác và nụ cười gượng gạo, đôi mắt bi thương của anh như nhìn xoáy vào cô.

“Tiểu Ân của anh, cho anh gọi em như thế một lần nữa nhé!” – Giọng nói êm mượt như nhung cất lên, sự mê hoặc không lẫn đi đâu được.

Lời vừa lọt tai, Ân bất giác đưa tay ôm ngực. Trái tim cô như đang nhảy trên một bàn chông, mỗi lần nhảy lên rồi hạ xuống là một cái nhói đau. Một phần nào đó trong cô dần cảm thấy sợ hãi, ngón tay bắt đầu di chuyển trên cái điều khiển để đến nút off.

“Tiểu Ân này, từ lúc nào em trở nên nhút nhát như thế? Thiên Ân một tay che trời đâu rồi? Mới có nhiều đó mà đã muốn tắt đi sao?” – Khuôn mặt đang đối diện với cô trên màn hình kia cố nở ra một nụ cười, Kiệt nói cứ như đang đứng ngay trước mặt Ân và quan sát mọi thứ.

Rời tay khỏi nút off, khóe môi Ân kéo lên tạo thành một nụ cười nửa miệng.

“Anh nghĩ là anh hiểu tôi lắm sao? Đừng có nói như biết rõ về tôi.” – Ân nói như cô và Kiệt đang đối thoại trực tiếp với nhau.

“Còn chưa tắt đi à? Vậy thì anh nói tiếp.”

“Hm... anh... sẽ không nói xin lỗi em.” – Sau một hồi im lặng, Kiệt mở lời khó khăn.

Lại im lặng.

Ngồi trên ghế, Ân nghiêng đầu kiên nhẫn chờ đợi.

“Làm sai rồi xin lỗi thì có ích gì chứ.” – Ân lên tiếng sau khi Kiệt im lặng quá lâu.

“Anh sẽ không xin lỗi, vì anh không biết mình đã gây lỗi chưa. Tiểu Ân, em... thật quá khó nắm bắt. Anh thật không biết anh đã làm tổn thương em chưa, cũng không biết em có từng yêu anh không.” – Cứ như có thể nghe được câu nói của Ân, hình ảnh Kiệt trên màn hình tiếp lời.

“Không! Không yêu! Chưa có tổn thương gì cả.” – Ân trả lời dù biết Kiệt chẳng thể nghe được những gì cô nói.

“Anh thật rất hy vọng mình đã làm tổn thương em. Tốt nhất là một vết thương thật sâu. Vì... hm... anh muốn em... mãi mãi không bao giờ quên anh. Là ghét cũng được, là hận càng tốt, anh muốn ở trong trái tim em, dù... đó là vị trí nào chẳng nữa... anh cũng muốn.”

“Đồ tàn nhẫn!” – Ân thề thào, bàn tay đang ôm ngực bất giác siết lại chặt hơn.

“Có thể em sẽ nói anh xấu xa, nhưng em còn xấu xa hơn đấy nhóc ạ!”

“Ai làm gì chứ?”

“Cô nhóc tồi tệ! Tại sao em ra đi lại chỉ mang theo trái tim anh còn mọi thứ thì để lại chứ? Kỷ niệm, nỗi đau, sự mong nhớ, sao lại để lại cho anh những thứ đó?” – Kiệt cười buồn, giọng nói trở nên nghẹn ngào.

“Những thứ đó tôi cũng ôm một bụng rồi, mang theo phần của anh làm gì?”

“Trả lại cho em tất cả này! Giày trượt patin, hộp kẹo valentine, chiếc khăn quàng cổ giáng sinh, chiếc áo sơmi em tặng hôm sinh nhật, album ảnh của hai đứa, chiếc khuyên tai cặp. Trả lại cả kỷ niệm lẫn nỗi nhớ.” – Vừa nói Kiệt vừa bỏ từng thứ vào cái thùng giấy.

Những thứ Kiệt bỏ vào trong thùng và kỷ niệm gắn liền với chúng, Ân sớm đã bắt bản thân mình quên đi. Những tưởng sẽ không bao giờ nghĩ lại, nhưng trong giây phút này nó lại tràn ngập trong đầu cô.

Trong tích tắc, kỷ niệm ủa về như cơn lũ quét, trái tim quặn lại không cách nào trốn đỡ. Một cách vô thức, Ân rơi vào cái bẫy hồi ức.

“Tôi lấy những cái đó làm gì chứ?” – Ân nói khẽ, như sợ một cử động mạnh sẽ làm trái tim trở đau đến mức không thể chịu đựng nổi.

“Đổi lại, trả trái tim đây cho anh!” – Kiệt nghiêm giọng nhưng đôi mắt thì thật buồn.

“Anh phải trả cho tôi mới đúng.” – Ân cười chua chát. Trái tim cô, chẳng phải đang để ở chỗ anh sao?

“Này nhóc, đừng có nói vừa xem vừa khóc đấy nhé.” – Đột nhiên giọng nói của Kiệt trở nên cao vút, tỏ vẻ bông đùa.

“Ai khóc hồi nào?” – Ân phản kháng ngay lập tức.

“Anh không muốn em khóc đâu. Em đã nói nước mắt của em ngoài việc để rửa nhãn cầu thì sẽ chẳng rơi vì điều gì mà.” – Kiệt nheo mắt, cười ranh mãnh.

“Đương nhiên.” – Ân nói cứng.

“Nói được làm được nhé, đừng có thất hứa như anh. Anh đã hứa với em rất nhiều đúng không? Thế mà... chính anh lại không thể nhớ được những gì mình đã nói.” – Giọng Kiệt dần nghẹn ngào hơn, khóe mi ướt át và đôi mắt chìm ngập trong nước.

“Dù sao... tôi cũng đâu có tin.” – Ân siết chặt lồng ngực, những chiếc gân cổ nổi lên rõ rệt.

“Tiểu Ân này, anh... hy vọng... sẽ không có ai... làm em... tổn thương nữa. Cuộc đời em... gặp một thằng tôi như anh... là quá đủ rồi.” – Nước mắt lăn dài trên gương mặt đẹp đến tuyệt mỹ, bờ vai Kiệt khẽ run lên.

“Cộp.” – Cái điện khiển bị Ân thả rơi xuống đất, bàn tay vừa cầm nó đưa vội lên miệng. Hàm răng nghiến chặt mu bàn tay như sợ bật lên tiếng. Hai mắt Ân trợn lớn để nước mắt không rơi ra đồng thời nắm tay trước ngực dấn vào vị trí tim liên tục.

“Anh... rất muốn... là bờ vai... cho em dựa vào. Nhưng... anh biết... anh không đủ... tư cách. Đừng có tỏ ra... cứng cổ nữa... khi mệt mỏi... hãy dựa vào vai... một ai đó... em nhé!” – Hai tay ôm mặt, Kiệt nói một cách khổ sở.

“Hi, anh nói dài dòng quá phải không? Haizzz! Thế là không được nhìn thấy em nữa rồi. Ừ thì không nhìn thấy nữa, dù sao hình ảnh em cũng nằm ở đây.” – Chỉ vào vị trí tim: “Anh sẽ mãi yêu em, vì em tồn tại trong trái tim anh. Sau này dù có yêu một người con gái khác thì anh cũng sẽ nhớ về em.” – Cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì, Kiệt gượng cười.

“Thế nhé cô nhóc! Tạm biệt em!” – Đưa tay mi gió, Kiệt vẫy tay rồi cười híp mắt, để một giọt nước mắt còn đọng lại chảy ra. Một nụ cười đầy đau thương!

“Đồ xấu xa! Ai cho phép anh nói tạm biệt trước chứ?” – Ân lẩm bẩm.

Căn phòng trở lại yên tĩnh như ban đầu, ánh sáng màn hình đã ngừng chuyển động. Trên tấm vải trắng, nụ cười đau đớn của Kiệt vẫn còn được giữ nguyên.

Cố gắng nâng mình khỏi ghế ngồi, Ân chậm rãi tiến về phía màn hình như đang đề phòng một điều gì đó. Mỗi khi đối diện với Kiệt cô đều sợ trái tim sẽ khiến cô làm ra điều gì ngu ngốc. Nhưng bây giờ, anh đã cách cô một quãng đường không hề ngắn, vậy tại sao cô vẫn thấy sợ?

Từng bước thận trọng tiến lại gần hơn, bàn tay Ân không kiểm soát được mà sờ nhẹ lên tấm vải trắng còn chiếu hình Kiệt. Bàn chân vô thức tiến sát lại hơn. Cô úp trán vào đó, hai mắt nhắm chặt để dòng nước mắt không chảy ra.

“Tạm biệt!” – Tiếng nói thoát ra theo hơi thở, yếu ớt và nhỏ nhoi như không hề có.

Bất ngờ, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai, xoay mạnh Ân lại. Còn chưa định thần cô đã tấn công bởi một vòng tay. Phản xạ đẩy người đang ôm mình ra vừa hình thành đã bị xóa đi. Sau lưng cô, một bàn tay đang vỗ đều đều như dỗ dành.

Ân nhận ra mùi hương này... là của Thiện.

Một cách vô thức, cơ thể mệt mỏi của cô dựa hẳn vào khuôn ngực vững chãi của cậu, để bàn tay kia xoa dịu nỗi đau trong lòng. Hơi ấm lan tỏa và cảm giác dễ chịu dâng lên. Hai mắt cô nhắm lại để cảm nhận sự bình yên hiếm hoi.

Gió lạnh chẳng thể quật ngã Ân, thế mà một hơi ấm mỏng manh lại làm cô khuất phục.

18. Chương 19 : Rung Động

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng, đám trẻ trong cô nhi viện buồn bã nhìn ra ngoài bầu trời xám xịt.

Trời có bão, chúng không thể ra ngoài chơi như dự định.

Đột nhiên một chiếc xe con dừng lại trước cổng làm tắt cả ánh mắt ngây ngô của đám trẻ hướng về đó. Từ trong xe, người con trai phong thái ung dung đỉnh đạc bước ra.

Chẳng phải người lạ, chúng đã từng thấy người này đến tìm mẹ Thiên Ân mấy lần.

Thiện được Phụng mời vào nhà sau đó một mình đi lên phòng tìm Ân.

Cửa phòng không khóa, vừa nhìn vào đã thấy Ân đang ngồi thu mình bên cạnh cửa sổ, cằm đặt trên gối, đôi mắt nhìn xa xăm vô định.

Vây quanh cô lúc này là một bầu không khí bí ẩn và lạnh lẽo. Nó không phải đang bảo vệ cô khỏi thế giới bên ngoài mà đang giam giữ cô trong cái u ám của mình. Thân hình nhỏ bé đơn độc, đôi mắt đượm buồn cô đơn khiến ai nhìn vào cũng không khỏi xót xa.

Bất gặp hình ảnh này, trái tim Thiện đột nhiên tê buốt.

Cậu nhẹ nhàng đi vào bên trong, cúi người chống tay vào đầu gối, quan sát gương mặt nhìn nghiêng của Ân.

Đang trong trạng thái xuất thần, Ân bị làm cho giật mình ngửa người ra phía sau mới nhớ ra sau lưng mình không có chỗ dựa. Cô có thói quen kê ngang ghế, cái lưng ghế bây giờ đang nằm ép sát vào bức tường bên tay phải của cô.

“Này, cẩn thận!” – Thiện lập tức chồm người đỡ lấy Ân.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên mờ ám khi Ân đang ngồi gọn lỏn trong lòng Thiện, vòng tay cậu cũng vừa vặn ôm ngang eo cô. Trông cả hai rất giống một cặp tình nhân đang đùa giỡn.

Chẳng ai hện ai, cả hai cùng đỏ mặt ngại ngùng.

Mất một lúc lâu Ân mới đứng phắt dậy, ngồi xuống ghế, vắt chân chữ ngũ, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ vô cùng bình thản như một giây trước người đỏ mặt là ai chứ không phải cô.

“Cậu không thấy xót à? Sao có thể ngồi bình thản như thế?” – Đứng dậy vịn vẹo người, Thiện cầu nhàu.

“Không.”

“Sao cậu tàn nhẫn vậy? Tôi vừa giúp cậu mà.” – Thiện nhìn Ân như nhìn quái vật, trên mặt hiện rõ bốn chữ “không thể tin được”.

“Tôi bắt cậu giúp tôi à?” – Lạnh lùng đến tàn nhẫn, Ân vẫn không có chút biểu hiện gì trước khuôn mặt thị uy của Thiện.

“Chắc phải nhúng cậu vào nước sôi thì cậu mới bớt lạnh.”

“Nếu thấy khó chịu thì đi ra ngoài đi! Mới sáng sớm đến đây làm gì?”

“Đi chơi.” – Thiện tỉnh bơ.

Do ảnh hưởng của cơn bão vừa đi qua, thời tiết vẫn còn mang vẻ u buồn mờ mịt, ánh nắng khó khăn chạm đến mặt đất vô cùng mờ nhạt.

Thiện sau khi cãi không lại Ân, bị cô đuổi xuống nhà chơi với đám trẻ.

Cậu ngồi trên ghế sofa, tỉ mỉ quan sát đám trẻ ngồi chơi xếp hình dưới sàn.

Ân từng nói với cậu rằng chúng đáng để yêu, cậu công nhận điều đó. Dưới sự yêu thương của Ân, Linh và Phụng, đôi mắt chúng luôn sáng ngời niềm vui.

Ân lúc này đi từ trên lầu xuống, gương mặt có phần dịu dàng nhìn về phía đám trẻ.

Thiện từ lâu đã công nhận Ân rất đẹp. Nhưng vẻ đẹp này của cô thì hôm nay cậu mới được thấy. Nét dịu dàng e ấp kia có phần mỏng lung không thật, làm cậu vô thức ngẩn ngơ.

Đúng lúc đám trẻ ngẩng lên nhìn về phía Ân, cô lập tức mỉm cười thật hiền. Nụ cười tỏa nắng làm ai kia hồn đã sớm bay khỏi xác giờ xác cũng muốn bay luôn.

Sớm không bằng đúng lúc, Ân từ lúc đi xuống đến giờ không thèm nhìn Thiện một cái bất ngờ ngó qua, không ngờ lại bắt gặp cái nhìn say đắm của cậu dành ỉnh.

Cô chẳng hiểu tại sao mình lại thấy bối rối, chỉ biết rằng vào giây phút đó, cô đã quay mặt đi thật nhanh.

Để che đi sự bối rối, Ân đến ngồi cạnh đám trẻ, cùng chúng xếp hình.

Thiện lúc này thấy Ân thật ra đáng một người mẹ. Đôi mắt nhìn những đứa con mình đang đầy yêu thương.

Nghĩ đến việc Ân bằng tuổi mình mà có thể lo lắng, gồng gánh cả một cô nhi viện, Thiện thấy mình kém cỏi. Đến giờ phút này, cậu vẫn chưa làm được điều gì có ý nghĩa. Ngoài việc xài tiền ra, cậu chẳng biết làm gì cả.

Tiền? Thiện bây giờ mới thấy thắc mắc không biết Ân đào đâu ra tiền lo cho đám nhỏ khi mà cô chỉ là học sinh cấp ba. Để nuôi một đứa nhỏ tốn không hề ít tiền, huống hồ là đến tận tám đứa.

Sau một lát suy nghĩ, Thiện thấy mình thức tỉnh.

“Ra ngoài một chút nhé!” – Thiện đề nghị, giọng điệu không còn cái kiêu ra lệnh như trước đây.

Ân thấy lạ nhưng vẫn gật đầu.

Bên ngoài cổng, tài xế riêng của Thiện vẫn đang đợi trong xe, nhưng cậu lại muốn đi bộ.

Ân cũng chẳng phản đối.

“Chuyện lần trước ở cửa hàng ô tô... tôi xin lỗi...” – Trong tiếng bước chân nhè nhẹ, Thiện nói mà không nhìn Ân.

Cậu không nhắc lại thì cô cũng đã quên.

“Tôi được trả tiền để làm những việc đó mà.” – Ân nhún vai.

Thái độ bất cần của Ân không nằm ngoài dự đoán của Thiện.

“Tôi cũng xin lỗi vì đã nghĩ sai về cậu.”

“Không sao! Tôi không quan tâm cậu nghĩ gì về tôi.” – Ân cười khẩy, nhưng đôi mắt vô cùng mệt mỏi.

“Cậu có thể thôi nói chuyện với tôi như thế không?” – Thiện đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Ân.

“Tôi không nghĩ mình có cách nói chuyện thứ hai.” – Ân không né tránh, nhìn xoáy lại cậu.

“Chẳng phải cậu rất dịu dàng với những đứa bé kia sao?” – Một cảm giác vô lí nhưng có thật dâng lên trong lòng, Thiện đang ghen tức với những đứa trẻ.

“Cậu muốn được tôi đối xử như con à?” – Nghiêng đầu nhìn Thiện, Ân cười nhạt.

Một lần rồi lại thêm một lần, Ân luôn thành công trong việc chọc tức người khác. Thiện thật sự muốn hét lên, nhưng cậu lại không tìm ra lí lẽ nào để bắt bẻ cô.

“Dù không muốn thì giữa hai chúng ta cũng đã có một mối quan hệ, vì vậy nếu có thể nói chuyện đàng hoàng với nhau thì tôi nghĩ điều đó sẽ tốt cho cả hai chúng ta.” – Thiện hiểu rằng có gào lên với Ân thì cũng vô ích, đành phải xuống giọng thuyết phục.

Để làm được điều này, cậu đã phải nỗ lực một cách phi thường. Dù không phải là một người nóng tính, khi nói chuyện với Ân còn muốn phát điên chứ đừng nói đến Thiện – cậu thiếu gia có tính cách không khác cái lò lửa mấy phần.

“Điều đó thật sự cần thiết sao?” – Ân tròn mắt nhìn Thiện. Dù không phải là người đa nhân cách nhưng cô có rất nhiều mặt nạ.

“Tôi không hiểu sao cậu luôn như thế nhưng cậu càng như vậy tôi càng thấy cậu đáng thương.” – Thiện đủ thông minh để hiểu điểm mạnh và cũng là điểm yếu lớn nhất của Ân đó là kiêu ngạo. Nếu cứ đánh vào đây, thế nào cũng tìm được đường thắng cô.

“Đáng thương?” – Sắc mặt Ân đánh lại, đôi mắt lạnh lẽo chiếu về phía Thiện.

“Phải! Tôi không nghĩ ra cái lí do gì khiến cậu luôn xây một bức tường giữa mình và những người xung quanh ngoài cái lí do là cậu sợ hãi.” – Thiện nhận ra cách này có hiệu quả, đương nhiên sẽ tiếp tục duy trì.

Nét mặt Ân chuyển sang trắng bệch, vô cùng lạnh lẽo.

“Đừng bao giờ nói về tôi như thế? Tôi không muốn cởi mở với người khác là vì tôi không thích chứ không phải tôi sợ.” – Ân gần giọng.

Qua biểu hiện của Ân, Thiện càng chắc chắn hơn là mình nói đúng.

“Vậy thì chứng minh đi! Hãy thôi cái kiểu nói chuyện như tát nước đó đi!” – Thiện nghiêng đầu thách thức.

“Tại sao tôi lại phải chứng minh với cậu? Cậu là gì của tôi?” – Ân cười khẩy, cô biết Thiện đang dùng kế khích tướng với mình.

“Vậy tôi sẽ làm cậu thành gì đó của tôi, như thế cậu có thể chứng minh với tôi rồi chứ.”

Trong con đường vắng, Thiện mang theo nét mặt gian tà, từ từ tiến lại chỗ Ân.

“Xem nào... biến cậu thành mẹ của các con tôi nhé!”

Thiện vừa hoàn thành xong câu nói đã thấy bàn chân mình bị Ân đạp một cái không thương tiếc.

Nhìn nét mặt chịu đau của Thiện, Ân hài lòng mỉm cười, lạnh lùng bỏ đi trước.

Thiện ở phía sau cả nhắc đi theo, dù chân đau nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vui.

Nếu thật sự như vậy thì sao nhỉ? Nếu Ân trở thành mẹ của các con cậu thì sẽ thế nào nhỉ?

Đi thêm một đoạn, Thiện giật mình với chính suy nghĩ của mình.

19. Chương 20 : Kẻ Đáng Sợ

Bình minh vỡ vụn thành trăm ngàn giọt nắng chảy xuống mặt đất. Cây cối ướt sũng sương đêm lấp lánh lên trong ánh vàng. Gió dịu dàng mang mùi thơm của cây hoa sứ mới nở trong sân trường hòa vào không trung. Mọi thứ đều trở nên ngọt ngào hơn.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, Ân thở ra một cách thoải mái.

Đôi gò má thoảng hồng nên trong nắng, cô khép mắt tận hưởng sự ấm áp. Mới tháng trước thôi, ánh nắng bị mây đen nuốt trọn, tưởng chừng như sẽ chẳng bao giờ xuất hiện được nữa thế mà nay đã mạnh mẽ xuyên tầng mây chiếu xuống mặt đất.

Nhìn vào bầu trời rồi nhìn lại lòng mình, cô hài lòng với bản thân. Cũng tháng trước, chỉ một đoạn video ngắn đã nhấn chìm cô. Cũng như bầu trời khi đó, cô hoàn toàn chìm trong một chiếc hộp đen trật trệ không lối thoát, những tưởng sẽ chẳng thể thoát ra như nắng chẳng thể xuyên mây đen. Nhưng giờ đây cô đã đứng dậy, nắng cũng đã chiếu xuống mặt đất.

Sự thật thì con người ai cũng có thể quên và sẽ chẳng ai nhớ ai cả đời.

“Lâu quá không gặp.” – Giọng nói chột vang lên làm Ân buột lòng thoát khỏi những ý nghĩ đang chạy qua đầu. Quay sang bên trái, cô thoảng chau mày nhìn người đang đứng cạnh.

“Ánh mắt đó là sao? Mới có hơn một tháng không gặp mà đã không nhận ra tôi rồi à?” – Hy bông đùa dù đôi mắt không hề cười.

Không trả lời cậu, Ân dán mắt vào sân trường đang đông dần. Những chiếc ô tô láng bóng rờn rần lên mây nối đuôi nhau đi vào rồi lại nối đuôi nhau đi ra. May mà cổng trường Lộ Thiên đủ rộng cho hai lượt xe ra

vào cùng một lúc nếu không thì thể nào cũng tắc đường. Mà những lúc phân chia lợi ích như thế thì sự phân biệt đẳng cấp sẽ được đưa ra để giải quyết xem xe nào được đi trước.

Nhìn vào đám cô cậu ầm bước ra từ trong xe, ánh mắt Ân ánh lên sự khinh thường. Được đưa đi đón về và có kẻ hầu người hạ với cô chẳng có gì đáng để tự hào. Nhiều lúc xem phim cổ trang, thấy các vua chúa ngày xưa làm gì cũng sai bảo người khác, cô thấy họ rất tầm thường. Cũng có hai tay hai chân như mọi người mà không tự mình làm được việc gì thì chẳng khác gì phế nhân.

“Trông cậu có vẻ vui.” – Hy một lần nữa làm những suy nghĩ trong đầu Ân tan đi.

“Tôi lúc nào chẳng vui.” – Ân khinh khỉnh đáp.

“Thiện có thể làm cậu hạnh phúc đến thế sao?” – Không tiếp tục chủ đề, Hy lại chuyển hướng.

Ân lúc này mới giật mình. Hạnh phúc hay không, cô nhất thời không hiểu rõ, chỉ biết là lúc ở cạnh cậu, cảm thấy rất vui.

Thời gian này Thiện không đem cô ra làm công cụ chọc tức Đan, cũng không nói chuyện với cô bằng ánh mắt mỉa mai. Hơn nữa còn thường xuyên đến thăm cô, chơi cùng bọn trẻ.

Ân đương nhiên không kể lại những chuyện này với Hy, cô đâu cần phải chứng minh điều gì với người cô không quan tâm.

“Một thời gian không gặp, cậu có nhớ tôi không?” – Không để Ân im lặng quá lâu, Hy tiếp tục hỏi.

“Tôi cần phải nhớ cậu sao?” – Lạnh lùng trả lời, Ân không quan tâm đối phương có bị tổn thương hay không. Cô thậm chí còn chẳng để ý đến chuyện Hy vắng mặt.

“Đúng là không có lí do gì để cậu nhớ tôi.” – Giọng nói có phần thất vọng nhưng trong lòng không ngạc nhiên gì, Hy thừa biết Ân nói chuyện khó nghe và vô tâm có tiếng.

“Sao cậu không hỏi tôi thời gian qua tôi đi đâu?” – Sau một hồi im lặng, Hy lại hỏi.

“Tôi không muốn biết những điều không cần thiết.” – Trả lời không một chút do dự, Ân quay lưng bỏ đi. Ở trên này cũng chẳng thể tiếp tục hưởng thụ tiết trời đẹp dễ.

“Sau giờ học, hãy đến một nơi với tôi được không?” – Nói với theo Ân, giọng Hy không có lấy một chút hy vọng.

“Không.” – Không quay người lại, Ân trả lời dứt khoát.

“Cậu sợ tôi à?” – Không năn nỉ, Hy quyết định sẽ dùng chiêu khích tướng.

Nhếch môi cười, Ân quay người lại nhìn Hy thách thức, vẻ kiêu ngạo được trưng ra không giấu diếm: “Cậu là ai mà tôi phải sợ?”

“Nếu không sợ tại sao lại luôn đề phòng tôi?” – Nắm được thế mạnh và cũng là điểm yếu của Ân là quá kiêu ngạo, Hy công kích.

“Muốn dùng kế khích tướng sao? Thôi được, sau giờ học tôi sẽ đi với cậu.” – Đoán ra được Hy đang tính toán gì nhưng vẫn muốn chứng minh rằng mình chẳng sợ gì, Ân đồng ý.

Không để Hy nói thêm gì, cô quay lưng bỏ đi. Nói quá nhiều thì sẽ để lộ điểm yếu, cô không muốn Hy nắm bắt được một suy nghĩ nào của mình.

Hy vẫn đứng tại chỗ, môi khẽ mỉm cười.

“Vẫn cứng đầu như vậy.”

Nhìn xuống sân trường như đang theo dõi một điều gì đó, thật tình Hy chẳng hề chú ý bất kỳ con người hay sự việc gì dưới đó. Nét mặt cậu thay đổi liên tục chứng tỏ tâm tình đang rối loạn.

Thật lòng mà nói, trong thời gian cùng ba qua Nhật ký hợp đồng, cậu không nhớ Ân lắm. Chỉ là thỉnh thoảng nghĩ đến nhưng rồi cũng nhanh chóng quên đi. Thế nhưng khi về đến, vừa nhìn thấy cô thì mong muốn chiếm hữu lại trở dậy. Cô càng lạnh nhạt thì cái mong muốn đó lại càng mạnh mẽ thêm. Cậu thật

sự không hiểu con tim đang nhảy điệu gì. Là yêu hay không yêu? Thích hay không thích? Cái phạm trù mang tên tình cảm quá khó lí giải!

Người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích là kẻ đáng sợ. Người làm mọi chuyện mà không biết mục đích của mình là gì lại là kẻ đáng thương. Ở trên nóc nhà kho, kẻ đáng sợ đã nghe toàn bộ câu chuyện giữa kẻ đáng thương và kẻ cứng đầu. Một nụ cười nham hiểm hiện ra cũng là lúc một kế hoạch ra đời. Tuy là một kế hoạch đơn giản, nhưng vốn là người nắm bắt mọi sơ hở dù nhỏ nhoi để hạ gục đối thủ, kẻ đáng sợ đặc ý với điều mình vừa nghĩ.

Thời gian thong thả trôi vì nó hiểu rằng hoàn toàn không có thứ gì có thể bắt kịp mình. Kim đồng hồ chậm rãi giạt từng cái cùng tiếng kêu tích tắc nho nhỏ. Mặt trời sau một hồi trần chừ cuối cùng cũng nhích dần về tây, nắng nhạt màu cùng lúc hoàng hôn mở ra.

Đứng trên bục giảng, giáo viên Giáo Dục Công Dân vẫn chăm chú giảng bài trong khi hơn nửa lớp đang hướng mắt ra ngoài cửa sổ, sổ còn lại đang gật gù với mặt bàn.

Không vô lí khi khung cửa sổ lại thu hút nhiều sự chú ý như thế. Hoàng hôn hôm nay rất đẹp, những tia nắng cuối ngày như không chấp nhận việc bị màn đêm dành đất nên tiếc nuối bung mình thành những dải màu sắc in vào nền trời như một hình xăm. Một khoảng trời tím đậm ở đường chân trời rồi nhạt dần về xa. Đượm buồn mà cũng thật lãng mạng!

Tiếng “tách, tách” thì nhau vang lên từ những chiếc điện thoại. Những cô cậu ăm đầu óc nông cạn hôm nay cũng biết rung động trước mỹ cảnh đất trời đủ biết sức hút của cảnh vật lúc này thế nào.

Những bức hình được chụp từ nhiều góc độ liên tục lưu vào thẻ nhớ, mọi người háng say chụp hình mà không quan tâm giáo viên trên kia mặt đã đỏ hơn mặt trời.

Ngồi sát cửa sổ cuối lớp, Ân hoàn toàn có thể chiêm ngưỡng toàn cảnh đất trời chuyển mình, ngày đêm giao nhau này. Một cánh cửa sổ đang hé mở chuyển gió vào lay nhẹ tóc cô. Ánh tà dương nhuộm màu mái tóc, in lên nét mặt, ghi dấu trong ánh mắt. Trông cô như đang hòa dần vào cái sắc tím đượm buồn kia. Trước khung cảnh hùng vĩ ấy, Thiên Ân bên khung cửa sổ kia chỉ là một cái chấm nhỏ. Sự mong manh và đáng vẻ cô độc in vào khoảng không nhưng nét quật cường tuyệt đối không bị đánh mất.

Cũng như những học sinh trong lớp, Thiện tranh thủ chụp lại khoảnh khắc ngày tàn nhưng trong bức hình của cậu chẳng phải là cảnh hoàng hôn.

Nhìn lại một lần những tấm hình mình chụp được, bất giác cậu mỉm cười thật hiền rồi miết nhẹ ngón tay lên màn hình điện thoại.

Những học sinh đang ngủ gật bị đánh thức bởi lời xì xào và những tiếng “tách, tách”, cả lớp học bây giờ đều trở thành nhiếp ảnh gia. Duy chỉ có cô gái cuối lớp là lặng lẽ ngắm nhìn chứ không lưu lại hình ảnh nào.

Ân không phủ nhận nét đẹp của thời khắc này, trái lại còn khẳng định nó rất đẹp. Nhưng lúc này với cô chưa phải là lúc cần nhìn ngắm những cảnh như thế này. Một ngày nào đó của vài chục năm nữa, cô sẽ trầm lắng cùng hoàng hôn và lưu lại nó trong một khung ảnh. Nhưng bây giờ, những thời khắc làm con người chìm vào suy tư như thế này chưa đến lúc cần đi vào cuộc sống của cô. Cô của hiện tại thuộc về bầu trời trong xanh đầy nắng ấm. Thuộc về những điều giúp cô mạnh mẽ tiến về phía trước.

“Reennngggg!!!!” – Tiếng chuông tuy trối tai nhưng được mong đợi cuối cùng cũng vang lên. Hồi chuông cuối của ngày báo hiệu đã đến giờ ra về.

Đám học sinh không thu dọn đồ đạc ngay mà còn lưu luyến sắc trời chạng vạng. Riêng Ân, cô đi ra khỏi lớp ngay khi giáo viên ra ngoài. Hành động của cô buộc một người phải ngừng việc chiêm ngưỡng cảnh đẹp mà vội đi theo.

“Muốn trốn à?” – Kéo tay Ân lại, Hy buộc tội.

“Tôi tưởng cậu còn muốn ngắm hoàng hôn.” – Ân không buồn tỏ ra là đang cố giải thích, lạnh lùng rút tay mình ra.

“Chúng ta đi thôi.”

Cả hai lặng lẽ đi ra cổng trường. Người đi trước, kẻ theo sau, nhìn chẳng có vẻ gì là chuẩn bị đi cùng nhau.

Phía bên ngoài cổng trường, xe của Hy đã đợi sẵn bên đường.

Nhanh nhẹn chạy đến mở cửa cho Ân nhưng chỉ nhận được cái nhìn lạnh nhạt đi kèm câu nói “tôi có tay mà”, Hy cười khổ nhìn cô đi vòng qua xe và tự mở cánh cửa phía bên kia ình.

Chiếc xe từ từ lăn bánh khi hai con người ngồi bằng ghế sau đã sẵn sàng.

Ở phía sau, một chiếc taxi đã đợi sẵn từ từ chuyển bánh chạy theo. Kẻ đáng sợ đã ngồi trong xe từ trưa đến giờ để đợi đến lúc hiện kế hoạch. Dù mệt mỏi nhưng nụ cười thâm hiểm vẫn không ngần ngại mà nở ra.

Hai chiếc xe từ từ tiến vào đường lớn, đi cùng hướng với nhau như một sự tình cờ. Ánh hoàng hôn in lên mui xe làm nó sáng lên màu buồn bã.

Ngồi bên trong chiếc xe đi trước, hai con người không ai nói với ai câu nào. Thỉnh thoảng Hy quay sang nhìn Ân nhưng chẳng dò xét được gì khi cô đã dựa hẳn đầu về phía sau và khép hờ mi mắt.

“Sao cậu không hỏi tôi chúng ta sẽ đi đâu?” – Không thể chịu nổi sự im lặng, Hy lên tiếng.

“Đằng nào chút nữa chẳng biết.” – Không mở mắt ra, đôi môi mỏng khẽ mấp máy câu trả lời.

“Chắc không phải vì tin tưởng tôi nên mới có thể thoải mái vậy chứ?” – Cố tình ám chỉ sự bình tĩnh đến khác thường của Ân, Hy nhìn cô mong đợi một nét thay đổi trên gương mặt.

“Thế cậu mong tôi đề phòng cậu à?” – Vẫn không mở mắt ra, Ân hỏi xoáy lại Hy.

Cười khổ, Hy nén tiếng thở dài. Cậu bắt đầu cảm thấy bất lực trước Ân. Cô quá khôn khéo trong từng câu nói và cũng không để bản thân sơ hở qua nét mặt. Không cách nào có thể nắm bắt cô đang nghĩ gì. Đôi khi đã nghe cô nói nhưng cậu vẫn không dám chắc chắn rằng cô đang nói điều cô nghĩ.

Chiếc xe lại tiếp tục chuyển động trong im lặng, thỉnh thoảng tiếng còi xe bên ngoài lọt vào trong xe nhưng cũng chỉ là âm thanh nho nhỏ.

Ở phía sau, chiếc taxi cẩn thận đi cách mục tiêu một khoảng an toàn. Xem ra kĩ năng theo dõi của kẻ trong xe khá tốt.

Thấy đèn sau xe Hy đỏ lên, xi nhan nháy bên phải, kẻ đáng sợ yêu cầu dừng xe để đảm bảo không bị phát hiện. Kiên nhẫn dõi mắt về phía chiếc xe phía trước, ánh nhìn không che giấu sự tính toán.

Không phải đợi lâu để thấy Hy xuống xe và Ân cũng xuất hiện nơi cửa, kẻ đáng sợ lại một lần nữa mỉm cười âm hiểm. Trong nụ cười giờ đây còn ánh lên chút tự mãn và đắc thắng. Khẽ siết nhẹ máy ảnh trong tay, đôi mắt vẫn dán về hành động của hai người phía trước.

Hoàn toàn không hề hay biết mình bị theo dõi, Hy nhanh chóng mở cốp xe và lấy ra một cây đàn guitar được để trong bọc cẩn thận. Trong khi đó, Ân đang mãi nhìn về con đường dành cho người đi bộ ở bên kia đường.

“Đi thôi.” – Kim nén sự hồi hộp đang lớn dần trong lòng, Hy đá mắt về phía con đường Ân đang nhìn.

Không nói gì, Ân lạnh lùng đi trước để Hy theo sau.

Lại thêm một lần nữa trong vô số lần, Hy nhìn Ân từ phía sau. Luôn luôn là cái cảm giác không cách nào nắm bắt. Rõ ràng cô đang ở ngay trước cậu nhưng không cách nào chạm tay vào.

Ánh hoàng hôn hôm nay tiếp tay thêm trong việc làm bóng lưng nhỏ của Ân trở nên mờ ảo hơn trong mắt Hy.

Không quan tâm người con trai phía sau mình đang nghĩ gì, đôi chân Ân vẫn đều đều tiến về phía trước. Một cái ngoái đầu hay bước chân chậm lại cũng không có. Chỉ đến khi đứng trước cây cột đèn hai năm trước cô từng dựa thì sự chuyển động mới thôi tiếp tục.

Nhìn hành động của Ân, Hy biết rằng cô đã đoán ra cậu định làm gì. Không có ý tạo bất ngờ nhưng khi bị đoán đúng suy nghĩ thế này, sự hụt hẫng vẫn không thể không đến.

“Con nhỏ không hiểu chuyện này! Cậu không thể giả bộ như không biết được à? Một chút cảm giác tích cực cũng không cho người ta.”

Nén tiếng thở dài, Hy ngồi vào đúng vị trí của mình hai năm trước. Lúc này có lẽ trông cậu đã không còn lãng tử và nghệ sỹ bằng hồi đó nhưng cậu tin tưởng vào giọng ca và tài nghệ của mình.

Sự hợp tác nho nhỏ xuất hiện từ phía Ân khi cô đứng dựa lưng vào cột đèn. Dáng đứng vẫn như xưa, có chăng sự thay đổi chỉ là cô đã cao lên.

Bầu không khí bí ẩn xung quanh cô vẫn không chút giảm bớt. Trái lại, trong ánh nắng tím hiu hắt này, nó càng tăng thêm và pha chút tâm sự.

Nhìn Ân lần nữa và bắt đầu hồi tưởng lại ngày đầu gặp cô, Hy bắt đầu bài hát của mình.

Có thể cậu đã thất bại trong việc đi vào trái tim Ân. Nhưng cậu chưa bao giờ thất bại khi mở ra trong đầu cô một làng quê thanh bình. Bằng chứng rõ nhất là nét mặt cô thả lỏng ra nhiều.

Không phạm phải sai lầm của hai năm trước khi chỉ chăm chú hát đến nỗi không biết Ân rời đi khi nào, lần này Hy nhìn cô một cách chăm chú như sợ chớp mắt thì mọi thứ sẽ tan đi như ảo giác.

Trong ánh sáng đang nhạt dần và trở nên buồn bã hơn, tiếng guitar trầm mặc cứ thế vang lên rồi bám vào gió mà bật ra không trung. Sự trầm lắng như một trái bóng lớn dần, bao phủ Hy rồi lan đến cây cột đèn nơi Ân đang đứng. Không dừng lại ở đó, nó tiếp tục lớn lên bao trùm cả con đường. Những du khách balô đi ngang cũng lặng người lắng nghe.

Cả con đường chìm vào cổ tích. Quá hoàn hảo khi một bài nhạc nhẹ nhàng được tấu lên bằng guitar trong một buổi chiều hoàng hôn thật đẹp và buồn.

Thời gian dừng bước, không gian nín thở, tất cả cùng tan chảy theo giai điệu.

Một cái gạch trong vô vàn giấu chầm, một phút thư giãn trong vô vàn ngày tháng mệt mỏi. Không cần ai hướng dẫn, con người vẫn luôn ý thức được rằng cần chân trọng những phút giây như thế này vì họ hiểu nó thật sự quý giá.

Vàng được quý không phải vì nó đắt mà là vì nó hiếm.

20. Chương 21 : Người Nhà

Chiếc ô tô đen bóng với nội thất sang trọng chầm chậm chạy trên con đường đã chấp choạng tối. Ngồi trong xe, Thiện vừa nhìn hai bên đường vừa huýt sáo. Trông cậu có vẻ rất vui, chốc chốc lại cúi nhìn gì đó trong điện thoại rồi mỉm cười.

Người tài xế không ít lần liếc nhìn cậu chủ của mình qua kính chiếu hậu. Đã lâu ông không thấy cậu vui như vậy. Từ sau khi cô tiểu thư họ Lã không đến, ông thường xuyên phải đến các quán bar đưa cậu về trong tình trạng say khướt. Gần đây tâm tình cậu có vẻ khá hơn, nhìn cậu thế này ông cũng thấy an lòng.

Không chỉ là tài xế, ông còn là người chăm sóc cậu từ khi cậu còn nhỏ. Hơn ai hết, ông vô cùng xót xa mỗi khi nhìn cậu trầm lắng một mình ở đâu đó, dáng ngồi tuy phong độ nhưng vẫn lẫn khuất sự cô đơn.

Giờ thì sự cô đơn ấy cứ từng ngày một nhạt dần, cũng không còn nghe cậu thở dài như trước. Vui thì rất vui, có điều hiện tại ông thật sự muốn biết khi nào thì cái trạng thái đi vòng vòng này chấm dứt. Nãy giờ họ đã chạy ba vòng thành phố mà Thiện vẫn còn muốn đi tiếp.

“Chú à, dừng ở đây giùm cháu!” – Bất ngờ lên tiếng, Thiện làm người tài xế giật mình.

Xe từ từ tấp vào lề đường, cửa xe bật mở ngay lập tức. Thiện nhanh nhẹn đi ra, xăm xăm tiến vào tiệm chụp hình bên đường.

“Chú ở trong xe đợi cháu một chút!” – Thiện vừa đi vừa ngoái lại nói với tài xế.

Từ trong tiệm chụp hình đi ra, một cô gái vừa đi vừa nhìn những tấm hình trong phong bì màu vàng, miệng cười đắc thắng.

“Ui da!” – Hệ quả của hai kẻ đi ngược hướng trên cùng một đường thẳng mà đều không nhìn đường là một cú va chạm.

“Xin lỗi!” – Cả hai cùng đồng thanh nói.

Nghe giọng nói quen, cả hai cùng không hện mà ngược lên nhìn nhau.

“Anh Thiện?” – Cô gái ngạc nhiên nhưng ngay sau đó vội giấu cái phong bì ra sau lưng.

“Đan?” – Thiện cũng không hề bình thản.

Ngại ngần nhìn nhau, cuối cùng Thiện là người dứt áo đi trước. Cậu đi vụt qua Đan, bước chân có chút do dự nhưng không hề có ý dừng lại.

“Anh Thiện!” – Quay phắt lại nhìn theo lưng Thiện, Đan gọi khẽ.

Thiện dừng lại nhưng không quay lại nhìn.

“Anh... yêu chị em à?” – Sự mỉa mai được che đậy bằng vẻ rụt rè, Đan hỏi.

“Ừ.” – Trả lời ngay mà không cần suy nghĩ, sự hả hê tìm đến trong Thiện. Cậu không biết bản thân cảm thấy thế này vì câu trả lời của mình hay vì câu trả lời của mình có thể làm đối phương hối hận.

“Dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng vẫn yêu chứ.” – Khẽ nhướn mày, Đan cười mỉa mai nhưng giọng nói vẫn muôn phần nhẹ nhàng.

“Sẽ như vậy.” – Thiện nhún vai sau đó lạnh lùng bỏ đi. Bên cạnh cảm giác hả hê, sự xót xa cũng đồng thời dâng lên trong lòng. Người con gái đó trước đây thường hỏi cậu rằng “anh yêu em chứ?”, thế mà giờ đây mọi thứ đã thay đổi, câu hỏi cũng đã thay đổi.

Thiện rửa xong hình thì trời cũng đã tối, đèn đường bật lên thưa thớt, mập mờ nhòe nhoẹt.

Đứng dựa người vào bức tường của tiệm chụp hình, cậu lặng lẽ nhìn từng dòng xe qua lại, trong lòng trống rỗng không cảm xúc. Việc bất ngờ chạm mặt Đan làm tâm trạng cậu ít nhiều trùng xuống.

Từ trong làn xe chảy như dòng nước, chiếc ô tô đen bóng từ từ tách ra, tấp vào lề đường gần chỗ cậu.

Thiện rời khỏi chỗ đứng ngay lập tức, bước chân có chút vội vã, cánh tay mở cửa xe cũng mạnh hơn bình thường.

Ấn ở đó, ngay sau cánh cửa xe, gương mặt bình thản nhìn cậu không chớp mắt. Trước sự lạnh lùng cố hữu của cô, cậu lại cảm thấy bình yên vô cùng, tâm trạng bất an phức tạp đã tan biến không tàn tích.

Ngồi trong xe, Ấn rõ ràng cảm thấy ánh mắt Thiện nhìn mình có phần kỳ lạ nhưng tất nhiên cô sẽ không lên tiếng hỏi.

“Ấn mặc phong phanh kiểu đó à?” – Thiện vào xe, lau bầu nói, ánh mắt nhìn Ấn có phần bực bội.

“Nóng.” – Vô cùng tiết kiệm lời, Ấn nói trong khi mắt nhìn xuống bộ đồ mình đang mặc. Áo sơ mi xanh đen bên trong áo ghi – lê.

Sự thật là ngay khi Thiện gọi điện báo là tài xế xe đến đón, Ấn chẳng nghĩ gì mà lập tức chạy ra ngoài.

“Cậu từ trên trời rơi xuống à? Trời lạnh chết đi được mà kêu nóng.” – Thiện chau mày, nhanh chóng cởi áo khoác đưa cho Ấn.

“Còn chưa về nhà đúng không?” – Dùng hai ngón tay cầm áo khoác đồng phục của Thiện lên, Ấn nheo mắt nhìn cậu.

“Có sao đâu.” – Thiện bình thản nhún vai, điệu bộ rất giống kiểu của Ấn.

“Tức là chưa tắm luôn chứ gì? Đồ ở dơ!” – Không biết từ lúc nào Ấn lại biết trêu chọc người khác.

“Chú ơi, ghé về nhà cho cháu tắm đi ạ!” – Lườm Ân một cái, Thiện gọi với lên chú tài xế.

“Thôi được rồi!” – Ân bật cười.

“Được gì mà được, không tắm mắt công có người che ở dơ.” – Thiện vòng tay trước ngực, giọng nói vô cùng “thái độ”.

Ánh sáng vàng từ những chiếc đèn đường xẹt qua kính xe tạo thành một dải ánh sáng mờ ảo. Từ các ngã đường, những chấm đèn đang di chuyển hòa vào con đường lớn như các nhánh sông đổ ra biển. Cuộc sống về đêm ở Đà Lạt còn sôi động hơn ban ngày.

Biệt thự nhà Thiện nằm gần ngoại ô thành phố, tách biệt với sự ồn ào, khói bụi, là một nơi khá lý tưởng để tĩnh dưỡng.

“Vào tắm đi! Tôi đợi ngoài này.” – Ân nói khi xe vừa dừng trước cánh cổng àu đen.

“Cùng vào đi! Đợi gì mà đợi.” – Thiện chau mày phản đối, nói rồi lập tức mở cửa xe kéo Ân ra ngoài, nắm tay cô lăm lăm đi vào trong nhà.

Vừa đi qua cửa chính, hai người gặp một người đàn ông đứng tuổi tóc muối tiêu, gương mặt đầy nếp nhăn.

“Cậu chủ về rồi ạ?” – Vừa thấy Thiện, người đàn ông đã niềm nở đi đến.

“Vâng, cháu lên phòng luôn đây.” – Mỉm cười với ông, Thiện tiếp tục tiến về phía cầu thang.

Trước khi bị Thiện kéo đi, Ân còn khẽ gật đầu với người đàn ông. Dù gì cũng nên biết đạo lý một chút, đến nhà người ta ít nhiều cũng phải chào một tiếng.

Vẫn nắm tay Ân, Thiện đi trước để cô theo sau. Hai người đi qua hai đoạn cầu thang uốn lượn và đoạn hành lang trải thảm đỏ thì đến trước một căn phòng có cánh cửa lớn bằng gỗ.

Đẩy nhẹ cửa, Thiện lại kéo Ân đi vào, không có ý định đóng cửa.

Không hiểu sao cậu không muốn người trong nhà nghĩ về hai người theo hướng mờ ám. Chẳng phải cậu sợ sự dị nghị nhưng cậu không muốn Ân bị nói đến theo kiểu đó.

“Ngồi đây nhé! Tôi đi tắm.” – Ân Ân ngồi xuống bộ sofa trong phòng, Thiện nói.

“Ừ.” – Ân vừa nói vừa gạt đầu.

“Đừng có táy máy cái gì đấy.” – Đi được vài bước, Thiện quay lại nhắc nhở.

“Tôi là con nít à?”

Gật gù cái đầu, Thiện quay người đi về phía phòng tắm.

Chẳng quan tâm gì đến những thứ kì lạ trong phòng, Ân ngã người vào thành ghế, khép hờ mắt. Lúc này trong phòng tắm bắt đầu vang lên tiếng nước chảy.

Ra khỏi phòng tắm với chiếc áo choàng tắm màu nâu trên người, Thiện thầm nguyện rửa bản thân khi ban nãy quên mang đồ vào. Cậu đã không nghĩ ra một chân lí đó là có Ân ở trong phòng thì cậu không thể như mọi khi – Khóa thân ra khỏi phòng tắm sau đó mới mặc đồ.

Ân lúc này vẫn ngồi trên ghế sofa, hai mắt lim dim, hơi thở đều đều.

Rõ ràng đang ở trong nhà mình nhưng Thiện lại mang tâm lí của một kẻ trộm. Rón rén tiến lại gần, cậu định bụng sẽ hù cô một phen.

Dự định là như thế nhưng khi đứng gần cô, cậu lại đánh rơi mất ý định, linh hồn cũng bị hút mất lúc nào không hay.

Cứ như thế, cậu khom dần người xuống, tì tay vào đầu gối để nhìn rõ cô hơn. Ánh mắt quét dọc gương mặt cô từ cái trán cao cho đến cánh mũi nhỏ nhắn và dừng lại ở đôi môi đỏ mọng như mời gọi. Như bị thôi miên, ánh mắt cậu dán chặt vào đó và một ý nghĩ kì cục hiện ra trong đầu. Cho đến khi...

“Cậu chủ, cậu có muốn dùng bữa tối ở nhà không ạ?” – Từ ngoài cánh cửa phòng không đóng, ông quản gia nói vọng vào.

Không chỉ có Thiện giật mình, Ân đang thiu thiu ngủ cũng mở mắt ra, bắt gặp gương mặt Thiện còn cách mặt mình khoảng một gang tay.

Bối rối, mặt Thiện chuyển đỏ ngay lập tức. Cậu đứng vụt dậy, đằng hắng rồi quay đi để tránh ánh mắt Ân.

Ra sức che đậy sự lúng túng, Thiện nói với ông quản gia rằng cậu sẽ ra ngoài nên không ăn tối ở nhà, sau đó thì nhanh tay đóng cửa. Bây giờ mới thấy hối hận khi để nó mở tự do như thế.

Sau khi đã khóa luôn chốt cửa lại, cậu không nhìn Ân lấy một lần mà lao thẳng để tủ để đồ, một chiếc tủ khá lớn được thiết kế đặc biệt để người thay đồ có thể thay luôn trong đó.

Nhốt sự bối rối bên trong tủ đồ, cậu tự hỏi không biết mình có bị bệnh lạ gì không khi muốn cắn người, mà còn muốn cắn vào... môi.

Trái tim trong lồng ngực vẫn còn đập như đang chạy đua, cậu đưa tay lên ấn vào nó mà không biết rằng bên ngoài kia, có một người cũng đang làm như thế.

Khá lâu sau, khi Thiện trở ra, Ân đã không còn trong phòng.

Thiện khẩn trương đi xuống nhà, bắt gặp Ân đang đứng bên cạnh tủ lạnh trong bếp.

“Làm gì mà bỏ xuống dưới này?” – Vẫn còn ngại chuyện hồi nãy nên giọng nói Thiện có chút không tự nhiên.

“Khát nước.” – Vừa nói, Ân vừa giơ cái ly nước đang cầm trong tay ra trước mặt.

Đáp lại câu trả lời Ân là cái nheo mắt nghi hoặc của Thiện. Trong phòng cậu cũng có nước, có tủ lạnh, tại sao cô lại phải xuống dưới này. Chẳng lẽ... cái tủ lạnh nhỏ đến mức cô không nhìn thấy?

“Uống lẹ rồi đi!” – Vẫn không hiểu ra được lý do Ân không uống nước trên phòng, Thiện hiểu rằng có hỏi cô cũng không nói nên chuyển chủ đề.

“Xong rồi.” – Đặt cái ly vào khay, Ân nhún vai.

“Vậy thì đi!” – Một cách cố tình, Thiện kéo tay Ân ra xe trong khi cô hoàn toàn có thể tự đi. Thế nhưng... cô đã không giằng tay lại.

Cả hai cứ thế im lặng, người đi trước thì đưa bàn tay về phía sau, người đi sau lại hướng cánh tay về phía trước. Cái nắm tay nối hai con người trên đoạn đường tiến ra chiếc xe đen đậu bên ngoài.

Xe từ từ chuyển bánh khi cả hai đã ngồi vào chỗ, động cơ xe rì rì êm ái trở thành âm thanh duy nhất tồn tại. Hai gương mặt, hai hướng nhìn, hai cái đầu, cùng một suy nghĩ... về chuyện xảy ra trong phòng.

Quán ăn gia đình Vĩnh Hưng.

Trong khi chờ đợi chủ quán chế biến thức ăn, Thiện quay đầu ngó quanh trong khi Ân đang xếp một con vịt bằng giấy ăn.

“Quán này vẫn như xưa.” – Thu lại ánh mắt, Thiện vừa gật gật đầu vừa nói một cách triết lí.

“Gi?” – Ân hơi nghiêng đầu, nếu cô nhớ không nhầm thì quán chỉ mới bắt đầu bán lại sau ba tháng xây lại, làm gì có chuyện vẫn như xưa.

“À, làm đồ ăn rất lâu.” – Thiện giải thích.

Sau câu nói của Thiện, gương mặt Ân thoáng nét cười. Cô công nhận là quán chế biến thức ăn rất lâu vì họ rất tỉ mỉ và kĩ lưỡng. Đồ ăn hợp khẩu vị và sạch sẽ.

Sau khoảng thời gian chờ đợi khiến cả hai càng lúc càng cảm thấy đói bụng, bà chủ quán niềm nở bưng mâm đồ ăn ra.

Chẳng mấy chốc, trước mặt cả hai là tô canh chua bốc khói nghi ngút, thịt kho tàu, rau muống xào tỏi và cá chiên xù. Mùi thơm và màu sắc đẹp mắt từ thức ăn càng làm cho bao tử bị kích thích.

“Trông ngon quá! Ăn nhiều vào nhé!” – Thiện nhanh tay gấp một miếng thịt kho bỏ vào chén Ân.

“Này, tôi có...”

“Tôi biết cậu có tay.” – Không để Ân nói hết, Thiện hốt lời.

“Mỗi khi đến quán ăn này, tôi chỉ đi có một mình. Tôi rất muốn biết cảm giác gấp thức ăn cho người khác là như thế nào. Hôm nay có cậu đi cùng, tôi phải tranh thủ làm thử chứ.” – Đáp lại cái chau mày của Ân, Thiện cười tươi.

Đôi mày liễu từ từ dần ra, Ân im lặng không nói gì nữa. Cô gấp miếng thịt của Thiện vừa bỏ vô chén mình rồi từ từ đưa lên miệng, nhai từ tốn, nuốt nhẹ nhàng. Hành động của cô làm người đối diện cười rất tươi.

“Tôi cũng muốn được người khác gấp thức ăn cho.” – Chia chén cơm trắng đang bốc khói ra, Thiện nhìn Ân như đang năn nỉ.

Đôi đũa mộc ngượng nghịu tách đôi thân cá, chọn phần nhiều thịt nhất, Ân gấp bỏ vô chén Thiện. Trước sự ân cần một cách lúng túng của cô, cậu cười tươi rồi gấp miếng cá bỏ miệng. Trông cái cách cậu ăn hết sức ngon lành.

“À phải rồi, tôi quyết định sắc phong cho cậu thành người nhà của tôi.” – Đột nhiên Thiện đứng bật dậy nói to.

“Điên rồi đúng không?” – Nhướn mày nhìn Thiện, Ân thở hắt ra.

Nhận ra hành động quá khích của mình, Thiện cười trừ gỡ thẹn rồi nhẹ nhàng ngồi xuống trong khi những người có mặt trong quán vẫn đang nhìn cậu không chớp mắt.

“Này, cậu làm người nhà của tôi nhé, tôi sẽ làm người nhà của cậu.” – Lần này thì có vẻ thận trọng hơn, Thiện nói nhỏ nhẹ.

“Người nhà?” – Ân chau mày với cái khái niệm mới của Thiện.

“Ừ, người nhà.” – Thiện gật đầu, nhìn cậu rất nghiêm túc.

“Tùy cậu.” – Ân nhún vai.

“Này, thái độ đó là gì? Cậu phải tỏ ra phấn khởi chứ?” – Thiện bắt bẻ.

“Thế tôi có cần chạy qua ôm cậu không?” – Ân hất hất mặt về phía Thiện.

“Cậu có cái răng giả nào không thế?” – Thiện đột nhiên hỏi một câu không ăn nhập vào đâu.

“Tôi chưa bị ai đánh gãy cái răng nào hết.” – Ân tỉnh bơ.

“Sao thế nhỉ? Nói chuyện kiểu như cậu đáng ra phải bị ăn đòn mấy lần rồi chứ.” – Thiện ra chiều ngăm ngăm.

“Để gì. Tôi là Lã Thiên Ân mà.” – Diệu bộ cao ngạo hiện rõ hơn trên gương mặt Ân.

Thiện chỉ biết lắc đầu chịu thua. Cậu hiểu máu kiêu ngạo của Ân đã ăn sâu vào xương tủy của cô, không cách nào thay đổi.

Đột nhiên nhớ ra điều gì, cậu nhanh nhẹn lấy điện thoại trong túi ra rồi ấn ấn trên bàn phím sau đó giơ màn hình ra trước mặt Ân.

“Cậu là số điện thoại duy nhất trong danh bạ tôi đấy.” – Thiện cười tươi.

Nheo mắt nhìn số điện thoại của mình được lưu với cái nick name “người nhà” và quả thật trong danh bạ hoàn toàn trống trơn, tự nhiên Ân thấy vui trong lòng. Khóe môi cô giật giật rồi giãn ra một cách kín đáo.

“Cậu cũng phải lưu số tôi như thế đấy.” – Thiện nheo mắt.

“Biết rồi. Ăn đi.” – Ân lảng tránh rồi nhanh tay gấp thức ăn cho Thiện. Đến khi thu đĩa về mới sững sờ vì hành động vô cùng tự nhiên của mình.

Bữa ăn tối diễn ra rất vui vẻ, ít nhất cũng vui hơn những bữa ăn trước của Ân và Thiện trong quán này. Hai con người luôn ngồi một mình nay đã ngồi chung một bàn, hai kẻ cô đơn nay trở thành người nhà của nhau.

Sau khi ăn xong, Thiện nói muốn đi dạo rồi kéo tay Ân đi bộ trên vỉa hè trong khi xe của cậu chạy chậm chậm phía sau.

Hai người cứ thế bước đi trong im lặng, không ai có ý muốn phá tan bầu không khí lúc này. Hai đôi mắt không nhìn nhau mà cùng chiếu về con đường phía trước, hai trái tim đang từ từ chuyển về cùng một nhịp đập, hai nút thắt vừa được họ cột vào lòng nhau và ở giữa hai người lúc này là hai bàn tay đang đan vào nhau.

Có những điều chưa kịp nói ra thì đối phương đã nghe thấy và có những điều giữ lại trong lòng để bản thân luôn nghĩ về đối phương.

Bầu không khí yên tĩnh giữa hai người có lẽ vẫn sẽ được tiếp tục duy trì nếu như không có tiếng hét vang lên trong con hẻm tối gần đó. Cả hai đều nhận ra tiếng hét đó.

Ân và Thiện trao nhau một cái nhìn lo lắng rồi đồng loạt chạy đến nơi vừa phát ra tiếng động, bàn tay đang đan vào nhau cũng vì thế mà bị buông ra.

21. Chương 22 : Thất Tình

Đập vào mắt cả hai là cảnh Đan bị vây giữa đám côn đồ. Ánh sáng bạc từ mặt trăng chiếu xuống làm dòng nước mắt của cô rõ hơn.

Không suy nghĩ nhiều, Ân và Thiện lao ngay vào chần giữa Đan và đám côn đồ.

“Thằng này ở đâu chui ra vậy? Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?” – Thằng côn đồ đứng gần nhất trừng mắt nhìn Thiện, nghiêng răng đe dọa.

Thiện chẳng thèm nói gì, thẳng tay cho hắn một cú đấm thật mạnh, ngã hắn vào hai thằng đứng sau.

Thấy bạn mình bị đánh, đám còn lại lập tức nhảy vào. Không lâu sau bị Thiện ột trận nằm bẹp dưới đất.

“Mày làm gì mà giờ này lại ở đây?” – Đến khi không gian trở lên yên tĩnh, Ân quay lại quát Đan.

Đan không nói gì mà càng lúc càng run lên dữ dội, sau một hồi thì nằm vật xuống đất, cơ thể chuyển sang co giật.

“Không được rồi, mỗi khi sợ hãi Đan sẽ lên cơn co giật.” – Ân nói một cách khẩn trương.

“Đỡ Đan lên vai tôi đi! Phải đến bệnh viện ngay.” – Thiện cũng khẩn trương không kém, cậu vội khom người xuống.

Ân làm theo, sau đó họ mau chóng chạy ra đường lớn, vừa hay xe của Thiện đang đứng đợi sẵn. Ân ngồi vào ghế trước trong khi Thiện và Đan cũng vừa yên vị ở băng ghế sau. Chiếc xe vội vã lao về phía bệnh viện gần nhất.

Dù không phải lần đầu tiên thấy Đan lên cơn co giật nhưng Ân vẫn không khỏi lo lắng. Trong lòng Thiện, sự lo lắng cũng hiện hữu. Bầu không khí căng thẳng cứ thế duy trì cho đến khi vị bác sĩ nói với hai người tình trạng của Đan đã ổn, không còn gì đáng lo.

Bác sĩ đi khỏi, cả hai trao nhau ánh mắt thanh thản rồi cùng nhau tiến vào căn phòng nơi Đan đã ngủ say do tác dụng của thuốc an thần.

Ngồi xuống băng ghế sofa, Ân dựa người ra sau và khoanh tay trước ngực. Có vẻ như đêm nay cô sẽ ngủ lại trong bệnh viện.

Thấy vậy, Thiện không nói gì mà đến ngồi cạnh cô.

Căn phòng nhanh chóng chìm vào im lặng, tiếng thở đều đều của ba con người khẽ vang lên trong không gian nhưng chỉ có một trong số đó là thật sự đang ngủ.

Nhắm mắt dưỡng thần nhưng đầu óc vô cùng tỉnh táo, Ân chợt thấy bên vai mình nặng trĩu bởi mái đầu của Thiện. Không có vẻ muốn đẩy ra, cô vẫn ngồi im, hai tay giữ khư khư trước ngực. Cảm giác dễ chịu ập đến một cách vô lí khi mùi hương của Thiện bay vào mũi cô.

Không thấy đầu mình bị đẩy ra, Thiện đoán rằng Ân đã ngủ, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vui. Cả hai người đã giữ nguyên tư thế như vậy cho đến khi ngủ thiếp đi.

Trời càng về khuya, gió càng lạnh. Khung cửa sổ để ngỏ tiếp tay cho những cơn gió thổi vào trong phòng. Nằm trong chăn ấm, Đan không hề bị cái lạnh quấy rầy trong khi hai con người ngủ trên sofa đang từ từ tiến lại gần nhau hơn để tìm hơi ấm một cách vô thức.

Bình minh cuối cùng cũng xuất hiện sau đêm tối, ánh sáng nhàn nhạt từ từ xuyên màn sương chiếu vào hai con người đang ôm nhau ngủ trên ghế.

Từ từ mở mắt ra, Thiện cảm nhận một hơi ấm đang tỏa ra mạnh mẽ trong lồng ngực mình. Cúi đầu nhìn xuống, cậu thấy mình đang ôm chặt Ân trong lòng, cô cũng đang ôm cậu.

Trống ngực đập liên hồi, gương mặt cậu nhanh chóng chuyển sắc đỏ và nóng bừng mặc dù buổi sáng ở Đà Lạt tương đối lạnh.

Bối rối một hồi lâu, Thiện quyết định nhắm mắt giả vờ ngủ.

Không lâu sau khi Thiện nhắm mắt lại, Ân khẽ tựa người thức giấc. Điều đầu tiên cô cảm thấy là cơ thể mình đang bị khóa chặt trong một gọng kìm rắn chắc.

Định thần lại, Ân xác định gọng kìm đó là cánh tay của Thiện. Cậu đang ôm cô rất chặt và đầu cô không thể cưỡng lại mà ép chặt trong lồng ngực cậu. Cũng vì thế mà cô vô tình nghe được trái tim đang chạy đua trong lồng ngực kia và cô đoán ra được rằng cậu đã thức.

Dù sao bây giờ hai người đối diện cũng chỉ làm cho nhau thêm khó xử, Ân thấy Thiện làm bộ thì cũng làm bộ theo. Cô cẩn thận tháo tay cậu ra khỏi người mình như sợ làm cậu thức giấc rồi nhẹ nhàng đứng lên khỏi băng ghế.

“Hôm qua... sao chị lại cứu tôi?” – Vừa đi đến cửa phòng thì Ân nghe thấy tiếng Đan vang đến từ phía sau.

“Vì mày là con của ba.” – Không quay lưng lại, Ân lạnh nhạt trả lời rồi nhanh chóng bỏ ra khỏi phòng.

Ân rời khỏi bệnh viện ngay sau đó và bỏ lại Thiện tiếp tục giả vờ ngủ trên ghế.

“Chị em về rồi, anh mở mắt ra được rồi đấy.” – Hướng ánh nhìn về phía Thiện, Đan nói.

Thiện bối rối mở mắt ra, bàn tay không biết để đâu nên đưa lên xoa rối đầu của mình.

“Em dậy rồi à? Để anh đi kiểm thứ gì đó cho em ăn nhé!” – Không biết đối mặt với Đan thế nào, Thiện lúng túng tìm cách ra khỏi phòng.

“Không cần đâu, đưa em về nhà nhé!”

“Trông em còn mệt lắm, nằm lại hôm nay đi.” – Thiện nói rồi nhanh chóng tiến về phía cửa.

“Thiện này, anh có thể... quay về với em không?” – Một thoáng ngập ngừng, Đan nói khi Thiện đang quay lưng lại với cô.

Bàn tay đang đặt trên tay nắm cửa của Thiện có chút cứng đờ.

“Anh nghĩ là... anh thích chị của em.” – Sau một hồi im lặng, Thiện nói mà không quay lưng lại.

“Vậy tức là không thể quay lại sao?”

Không lên tiếng, Thiện khẽ gật đầu rồi đi ra ngoài. Rời khỏi phòng, điều đầu tiên cậu muốn làm là đi tìm Ân. Có vẻ như trái tim đang có điều gì muốn nói nên đôi chân cứ thế bước một cách khẩn trương.

Cuối cùng Thiện cũng nhìn thấy bóng Ân trong dòng người đang tấp nập qua lại. Thật nhanh, cậu chạy đến giữ tay cô lại.

“Sao không ở bệnh viện với Đan?” – Quay người lại, Ân chau mày nhìn Thiện.

“Tôi... tôi có chuyện muốn nói với cậu.” – Tim Thiện đột nhiên đập liên hồi.

Nhướn mày nhìn Thiện, Ân im lặng chờ đợi điều cần nghe.

“Tôi thích cậu.” – Một cách khấn trương như sợ nếu không nói ra thì sẽ không còn cơ hội, Thiện nói nhanh ba chữ mà với cậu rất quan trọng.

“Rồi sao?” – Ân ngỡ ngàng nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản đến thờ ơ.

Nhìn biểu hiện của Ân, Thiện càng hồi hộp. Bàn tay cậu đang nắm lấy bàn tay Ân trở nên ướt dần vì mồ hôi.

“Cậu... có thích... tôi không?” – Thiện hỏi một cách khó khăn.

“Không.” – Ân đáp ngay mà không cần suy nghĩ.

Tiếng “không” của Ân như một phát súng nổ trong đầu Thiện. Trái tim đang đập liên hồi gần như chết đứng, bàn tay đang nắm lấy tay cô cũng đột ngột buông thõng.

Thiện đứng sững người, gần như không còn hít thở, mắt nhìn vô định vào khoảng không trong khi Ân lạnh lùng quay đầu bước đi. Bóng Ân càng lúc càng xa dần. Cô bước thêm một bước là thêm một lần Thiện thấy hụt hẫng. Cuối cùng, cái bóng nhỏ hoàn toàn biến mất, mang theo một mảnh ghép của cuộc đời cậu.

Dòng người bên đường đột ngột trở nên vun vút đi qua như vô tình, sự chuyển động của thời gian cũng không giống như cũ. Thiện cảm tưởng như mọi thứ xung quanh đều không giống như trước. Rõ ràng đã thiếu đi một điều gì đó vô cùng quan trọng.

22. Chương 23 : Đã Không Còn Nữa

Bắt đầu vào giờ cao điểm, mọi thứ đều trở nên sôi động hẳn. Đường phố dần đông đúc hơn, xe cộ tấp nập mang theo tiếng ồn hòa vào không gian. Duy chỉ có chiếc xe đen đang chậm chậm lăn bánh trên đường là khác biệt, nó giống như đang ở một thế giới khác, hoàn toàn yên tĩnh và có phần nặng nề.

Ngồi trong xe, Thiện nhắm nghiền hai mắt, dáng vẻ mệt mỏi trong khi Đan chỉ im lặng không nói gì. Cả hai không ai có ý phá vỡ sự im lặng của đôi phương.

Cứ như thế, chẳng mấy chốc, chiếc xe dừng lại trước cổng nhà Đan. Cô lặng lẽ bước xuống rồi quay vào nhìn Thiện cười buồn sau đó thì đi vào bên trong.

Chuyện xảy ra tối qua phần nào làm Đan cảm thấy sợ hãi, nếu không có Ân và Thiện đến thì không biết sẽ thế nào. Nghĩ thôi cô cũng còn thấy rùng mình.

Lương tâm trong lòng cô thật sự muốn buông tha cho hai người.

Vặn tay nắm cửa, Đan lặng lẽ đi vào trong nhà nhưng bà Mai đã xuất hiện ngay sau cánh cửa làm cô giật mình.

“Tại sao tối qua không về nhà? Đạo này hư lắm rồi có biết không? Càng lúc càng thường xuyên qua đêm ở ngoài.” – Vừa thấy con mình, bà Mai quát lên.

“Tối qua con bị lên cơn co giật nên phải nằm ở bệnh viện.” – Đan lí nhí, chột cảm thấy tủi thân vô cùng.

“Cái gì? Rồi có sao không con?” – Bà Mai lập tức thay đổi thái độ.

“Giờ không sao nữa rồi.”

“Thế ai đưa con tới bệnh viện? Sao không gọi ẹ để mẹ đến đó với con.” – Ôm lấy Đan, bà Mai vuốt nhẹ mái tóc của con gái mình.

“Là anh Thiện đưa con đến bệnh viện.” – Không muốn mẹ mắng nên Đan giấu nhem sự xuất hiện của Ân.

“Con và Thiện quay lại rồi hả? Thế thì tốt quá rồi!” – Bà Mai vội đẩy vai Đan ra và nhìn cô bằng ánh mắt kỳ vọng.

“Dạ không.” – Đan lí nhí.

“Không sao? Nó đưa con đến bệnh viện là còn quan tâm đến con, nhân cơ hội này khiến nó quay lại đi!” – Bà Mai nhìn con mình bằng đôi mắt khích lệ.

“Mẹ à, buông tha cho anh ấy đi được không?” – Không dám nhìn thẳng vào mẹ mình, Đan cúi đầu nhìn xuống chân, thỉnh thoảng mắt lại liếc ra phía sau.

“Con vừa nói cái gì vậy? Buông tha?” – Giọng bà Mai cao vút thể hiện sự ngạc nhiên cao độ.

“Chúng ta có thể dừng sống thế này nữa, được không mẹ? Tại sao cứ phải dựa vào đàn ông? Đợi hết năm nay chẳng phải tài sản sẽ được chia sao? Khi đó mẹ con mình có thể dùng số tiền đó để kinh doanh gì đó.” – Thu hết can đảm, Đan nhìn thẳng vào mắt mẹ mình mà nói như van nài.

“Con có hiểu mình đang nói gì không Đan? Không có tiền, con có thể học ở ngôi trường hàng đầu đó không? Một ngày con có thể không mua sắm được không?” – Bà Mai nhìn con mình như nhìn người ngoài hành tinh.

“Không học ở Lộ Thiên nữa thì thôi, con sẽ học ở trường khác, con sẽ tập dần để giảm thói quen mua sắm.”

“Nhưng mẹ thì không? Tiền là tất cả những gì mẹ cần, không có nó, mẹ sẽ chết. Con đừng có suy nghĩ lệch lạc nữa, hãy tìm cách để Thiện quay lại đi! Còn tài sản của ba con, mẹ nhất định phải có được phần của con Ân.” – Bà Mai dứt khoát.

“Dừng lại đi mẹ!” – Đan quỳ sụp xuống trước mặt mẹ mình, nước mắt chảy ướt hai gò má.

“Con đang làm cái trò gì thế hả?” – Bà Mai bắt đầu bực mình.

Đan tuyệt vọng đến mức không thể lên tiếng.

“Công ty sắp phá sản rồi. Con hãy tìm cách làm Thiện quay lại và thuyết phục nó đầu tư vốn đi! Nếu không... mẹ sẽ phải vào tù, nhà cũng không có mà ở đâu.” – Giọng bà Mai run lên nhè nhẹ.

Đang cúi đầu, Đan ngược cao đôi mắt ướt sũng nhìn mẹ mình. Gương mặt mẹ cô lúc này rất nghiêm túc và cô biết bà không phải đang nói dối.

Không nói thêm gì nữa, Đan lặng lẽ đứng dậy rồi lên phòng. Cảm giác chán nản và bất lực xâm chiếm cơ thể khiến từng bước chân của cô đều nặng trĩu tâm tư.

Khóa cửa phòng lại, Đan đến bên ngăn bàn lấy ra cái phong bì màu vàng, trong đó chứa những tấm hình mà hôm qua cô còn chưa kịp gửi đi. Đứng ngẩn ra suy nghĩ một hồi, cô ra khỏi nhà cùng với cái phong bì, nhanh tay bắt một chiếc taxi sau đó đi về phía tòa soạn báo lớn nhất thành phố.

Nhận được xấp hình đó, khối nói cũng biết tổng biên tập vui như thế nào. Độc giả chắc chắn còn chưa quên mặt cô gái xuất hiện cùng thiếu gia nhà họ Vương trên mặt báo vài tháng trước, nay lại xuất hiện cùng thiếu gia nhà họ Vũ. Điều đó khẳng định một trăm phần trăm báo ngày mai bán ra sẽ không sót tờ nào.

Và thế là nhanh thật nhanh, ông đưa xấp hình ột phóng viên có ngòi bút khá nhất toà soạn. Bài báo nhanh chóng được gõ ra trên máy tính và được duyệt kĩ càng, sau đó nó được đưa đi in để đảm bảo đúng sáng hôm sau sẽ có mặt trên các sạp báo.

Quả đúng như tổng biên tập dự đoán, số báo mới in ra đến gần bảy giờ sáng đã bán hết sạch. Sáng nay, số lượng người đi lùng báo đông đến đáng sợ. Vì là tin độc quyền nên ngoài báo của ông ra, không còn báo nào đăng cái tin sốt dẻo ấy.

Ngồi trên ghế văn phòng, tổng biên tập cười hả hê với doanh thu và tỉ lệ đánh giá trên mạng của người đọc. Còn chuyện bài báo đó gây ra những chuyện gì thì ông ta không cần quan tâm.

Trong khi đó, ở Lộ Thiên, bài báo vô tội vạ kia đang gây nên một trận bão táp. Nữ sinh trong trường toàn bộ đều đổ xô hết ra trước cổng để đợi kẻ được bài báo nhắc đến với chức danh “kẻ bắt cá hai tay”. Nam sinh vì muốn xem náo nhiệt nên cũng ra cổng trường đứng đợi nhưng không đến quá gần.

Không phải nói cũng biết, sức nóng đang lan ra từ đám nữ sinh lớn đến thế nào. Ai cũng hùng hùng hổ hổ, mặt mày đỏ bừng giận dữ, ở trong tư thế sẵn sàng xé xác “kẻ bắt cá hai tay” kia ra.

Bầu không khí đã ồn ào những tiếng mắng nhiếc rửa xa, nay thêm những tiếng hét khi chiếc xe hàng ngày chở Thiện đi học vừa dừng lại trước cổng.

Thiện vừa ra khỏi xe, còn chưa kịp đóng cửa lại thì đã bị đám nữ sinh ủa tới vây quanh. Cánh cửa xe bị đẩy vào người khiến cậu đau điếng.

“Các người điên à? Có biến ra không?” – Tiếng quát át luôn tất cả mọi tiếng ồn.

Bị giật mình, đám nữ sinh đứng gần Thiện vội vàng lùi lại và hiển nhiên là đạp vào chân người phía sau.

Và cuối cùng, sau khi những gót giày nhọn đến mức có thể giết người ung dung đạp vào chân người phía sau, điều gì đến cũng đến. Theo hiệu ứng domino, đám nữ sinh lần lượt mất thăng bằng và ngã đổ lên nhau tạo thành một đám hỗn độn, người đè người.

Nhìn vào cái cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, Thiện vừa cau có lại vừa buồn cười nhưng cơn đau do bị cửa xe đạp vào làm cậu nhanh chóng không thể cười được.

Vội thoát khỏi cánh cửa, Thiện đứng hai tay xỏ túi quần đợi đám nữ sinh đứng lên để xử tội.

Thiện thì chưa bao giờ kiên nhẫn trong khi để đám hỗn độn trước mặt ổn định thì phải mất rất nhiều thời gian. Không thể chờ đợi, cậu đành đóng vai ác, nạt ngang luôn khi đám nữ sinh còn đang nằm khóc dưới đất.

“Mới sáng sớm mà các người làm cái trò gì thế hả?”

Không có ai trả lời vì tất cả đều đang vô cùng đau đớn và cố gắng gượng thoát ra khỏi đám hỗn độn. Nữ sinh mang giày đỏ nằm dưới đất gần chỗ Thiện nhất rưng rưng nước mắt đưa tờ báo về phía cậu.

Thiện giật lấy tờ báo, lướt mắt đọc qua nội dung, gương mặt dần trở nên lạnh lẽo.

Nhìn thấy thế, đám nữ sinh vừa hả hê lại vừa thấy sợ. Biết đâu chàng thiếu gia nóng tính này lại trút lên đầu họ trước thì sao?

“Trong vòng một phút, các người rút hết khỏi cổng trường và đem đốt hết báo đi ngay! Nếu không ngày mai khỏi đến đây học nữa.” – Giận cá chém thớt thật rồi, Thiện quát lên. Sau tiếng quát của cậu, đám nữ sinh bán sống bán chết thoát khỏi mớ hỗn độn và chạy bắn vào trường.

“Mới sáng sớm cậu làm cái trò gì thế?” – Vừa hay giọng nói của người đang được mong đợi vang lên sau lưng Thiện.

Quay mặt lại nhìn Ân với đôi mắt đỏ ngầu, Thiện hằm hằm nói: “Cậu đến đúng lúc đấy.”

Gương mặt Ân còn đang có phần khó hiểu thì đã bị Thiện kéo tay đi vào trong trường. Mọi người nhìn thấy cảnh đó dù rất muốn lên đi theo xem thế nào nhưng không dám.

Ân để Thiện kéo đi về phía sau phòng học trong khi cổ tay bắt đầu thấy nhức.

Đến nơi, Thiện kéo mạnh tay Ân về phía trước để cô đối diện với mình.

Ân suýt chút mất thăng bằng.

“Cậu điên à?” – Giấu cánh tay đau ra phía sau, Ân trừng mắt hỏi Thiện.

“Cậu không thích tôi có phải vì đã có người khác không?” – Thiện trừng mắt, giọng nói đầy phẫn nộ.

“Không.” – Ân dứt khoát.

“Vậy cậu nói xem chuyện này là thế nào?” – Đưa tờ báo ra trước mặt Ân, Thiện đã rất kìm chế để không ném nó vào cô.

Đón tờ báo bằng một tay, đôi mắt Ân lướt một lượt từ trên xuống dưới rồi khẽ chau mày.

“Giải thích đi! Chuyện này là thế nào?” – Thiện quát lên, ghì chặt lấy vai Ân. Cảm giác ghen tức làm cậu muốn nổ tung.

“Cậu muốn tôi giải thích gì?” – Hất tay Thiện ra khỏi vai mình, gương mặt Ân trở nên lạnh lùng.

“Có đúng là sau lưng tôi, cậu bắt cá hai tay không?” – Nhướn mắt nhìn Ân qua hai hàng mi, Thiện thật sự mong cô trả lời là không.

“Không.” – Ân nhún vai, nhìn cô chẳng có vẻ gì là muốn thanh minh.

“Thế tại sao lại có những bức ảnh này?” – Trong lòng nhẹ nhõm đi được phần nào, Thiện vẫn gắng hỏi.

“Có người chụp lén.” – Ân trả lời tỉnh bơ.

“Thế tại sao cậu lại đi cùng anh họ tôi?”

“Tại sao tôi lại không thể đi cùng anh họ cậu? Vì đó là anh của cậu nên tôi không được phép đi cùng à?”

“Là ai cũng không được.” – Thiện gắt.

“Đừng có nói với tôi là cậu đang ghen.”

“Không! Dù sao cậu cũng là người tôi bỏ một số tiền lớn để thuê về. Trong thời gian tôi còn thuê cậu, cậu không được phép qua lại, gặp gỡ hay nói chuyện với bất cứ người con trai nào.” – Bị thái độ của Ân làm cho tức phát điên, Thiện quát.

Những lời nói của Thiện như một nhát dao cắm phập vào tim. Bất giác Ân lùi lại một bước nhỏ, gương mặt vụt lên nét chua xót nhưng rồi thật nhanh lại trở về vẻ bất cần.

“Tôi... xin lỗi. Tôi nói hơi quá.” – Sắc mặt trắng bệch của Ân làm Thiện khựng lại.

“Không có gì. Cậu nói đúng mà. Tôi là do cậu thuê về vì thế tôi nên ngoan ngoãn để có thể nhận được tiền.” – Ân nhún vai.

“Cậu biết không phải là tôi có ý đó mà.” – Thiện dịu giọng.

“Thôi, cậu đi dẹp loạn đi! Nếu không đám fan của cậu lột da tôi mất.” – Ân vừa nói vừa quay mặt bỏ đi.

Ân đã tỏ thái độ không muốn tiếp tục nói chuyện, Thiện cũng đành miễn cưỡng rời khỏi. Rõ ràng người phải tức giận là cậu, thế mà đến cuối cùng lại phải nhượng bộ cô.

“Tất cả là thật chứ?” – Đầu óc Ân còn chưa kịp thoải mái thì một giọng nói vang lên phía sau lưng.

Không trả lời, Ân không nghĩ mình có nghĩa vụ phải giải thích với bất cứ ai.

“Nếu tôi trả số tiền lớn hơn thì cậu sẽ là của tôi chứ?” – Người phía sau không nản lòng trước thái độ của Ân mà tiếp lời, trong giọng nói có chút hào hứng.

Quay người lại nhìn Hy, gương mặt Ân có thể nói là lạnh đến mức đóng băng mọi thứ.

“Cậu muốn gì ở tôi? Muốn tôi hay muốn trái tim tôi?”

“Trái tim cậu.” – Hy trả lời qua loa mà không cần suy nghĩ.

“Nói dối hợp lí một chút đi! Cậu muốn có một người yêu được mua bằng tiền sao?” – Ân cười khẩy, ánh mắt nhìn Hy đầy coi thường.

“Tôi...”

“Xem ra sở thích của cậu đặc biệt đấy.”

“Là gì cũng được. Tôi muốn có cậu.” – Hy nói chắc nịch.

“Đừng làm những chuyện khiến tôi coi thường cậu.” – Ân nói rồi lạnh lùng bỏ đi.

“Tại sao Thiện được mà tôi lại không được?”

“Lòng tự trọng của tôi chỉ có một và tôi đã bán cho Thiện rồi. Đã không còn nữa!”

Lời vừa dứt, Hy nghe thấy tiếng bước chân của Ân xa dần. Đột nhiên cậu cảm thấy giận bản thân mình. Câu nói cuối cùng của Ân, dù ngữ điệu đều đều nhưng cậu nghe ra bên trong đó có cái gì vô cùng xót xa.

Bỏ hai tay vào túi quần, Hy ngẩng mặt nhìn lên trời, thở hắt ra một tiếng dài. Trên đầu cậu, bầu trời vẫn trong xanh và cao vút, những đám mây lơ lửng trôi. Từ trên đó, ông trời hé mắt thích thú nhìn xuống thế gian đang mù quáng và vô tư làm tổn thương lẫn nhau.

23. Chương 24 : Tự Tử

Trời về chiều, nhiệt độ dần hạ xuống, cái lạnh lớn vốn xâm chiếm những tâm hồn lạc lối và nhấn chìm nó trong sự cô đơn.

Ngồi bên bờ sông, mái đầu cô gái không ngừng gật gù qua lại. Men rượu văng vắt trong người làm cô không cách nào ngồi thẳng.

Dốc nốt số bia trong chai vào miệng, cô khẽ nhắm mắt khi chất lỏng đắng ngắt đi qua cổ họng.

Đưa tay lên lau miệng, chợt cô cảm thấy mình muốn cười. Và cô cười, cứ thế cười như điên như dại, cười đến mức hai tay phải chống ra sau để không ngã ra đất. Cô lúc này mới thật đáng cười làm sao. Cười cho chính mình, cười cho người mẹ của mình, cười cho tất cả những gì đang diễn ra.

Chợt tiếng cười im bật một cách đột ngột, đột ngột như khi nó bắt đầu. Đưa bàn tay dính đất áp lên bên má, nơi hai tiếng trước nhận trọn một cái tát từ mẹ mình, cô bật khóc.

Nước mắt cứ thế chảy ra. Cô lúc này cũng thật đáng khóc. Khóc cho những điều mình muốn nhưng không thể thực hiện, khóc cho những đoạn đường mình đã bước sai, khóc cho những thứ bỏ ra để đánh đổi những điều không đáng.

Càng suy nghĩ, cô càng khóc lớn hơn, khóc lớn đến nỗi át luôn cả tiếng bước chân dồn dập đang tiến lại phía mình.

Một bàn tay bất ngờ đặt lên vai cô và kéo cô lại thật mạnh.

“Đan, mày điên à? Làm cái trò gì ở đây thế hả?” – Người vừa đến đang cố kìm chế để không quát lên.

“Chị có biết tôi đợi chị lâu lắm rồi không?” – Gương mặt vẫn còn đầm nước mắt, Đan nhìn chị mình bằng đôi mắt đã khép một nửa, giọng nói lè nhè.

“Đứng lên và đi về ngay! Sao mày có thể ra đây uống bia thế này hả?” – Lắc đầu ngao ngán, Ân nheo mắt nhìn em mình.

“Về đâu? Mẹ đuổi tôi đi rồi.” – Hất cánh tay đang cố kéo mình đứng dậy ra, Đan tiếp tục nói bằng giọng điệu say khướt.

“Mẹ con mày lại làm cái trò gì nữa vậy?” – Không tiếp tục đỡ Đan dậy, Ân đứng thẳng người lên, hai tay chống hông.

“Mẹ muốn tiền đầu tư, là tiền đầu tư, mà chị có hiểu tiền đầu tư là cái gì không?” – Chệch choạng đứng dậy, Đan đập đập tay vào vai Ân.

Không nói gì, Ân đứng im lắng nghe rượu trong người Đan nói.

“Công ty của mẹ và dựng cần có vốn đầu tư. Nếu không có, tôi sẽ phải vào tù còn mẹ thì nhà cũng không có mà ở, chị có biết không?” – Đập đập tay vào ngực mình, Đan nói.

Ân ngoài lắc đầu ra thì không biết nên làm gì.

___Nó có biết mình đang nói gì không nhỉ?___

“Mà nói đến tiền thì phải nói đến Thiện, là Vương thiếu gia, là người yêu của chị đấy.” – Chỉ vào vai Ân, Đan tiếp lời.

“Nói tới đây là tao hiểu rồi, mày im đi.” – Gạt ngón tay Đan ra khỏi vai mình, giọng Ân trở nên lạnh lẽo.

“Chị thì hiểu cái quái gì? Thật ra chị chẳng hiểu cái gì hết. Đầu óc chị ngoài mấy cái suy nghĩ ngược ngạo không ai hiểu được thì chẳng có gì hết.” – Đan bắt ngờ quát lên.

“Lúc nào chị cũng tỏ ra mình biết mọi thứ, mình hiểu tất cả... nhưng đó chỉ là chị tỏ ra mà thôi. Thực tình thì chỉ số thông minh của chị chỉ bằng của ruồi muỗi.”

Ân im lặng, cô không nghĩ mình đủ rảnh rỗi để đôi co với người say rượu.

“Im à? Không cãi à? Chị lại định phô cái mặt khinh người ra chứ gì. Chẳng qua chị không biết nói gì nên mới bày đặt như thế. Chị đừng có giả vờ nữa.” – Nắm lấy cổ áo Ân bằng đôi tay gần hết sức, Đan lay thật mạnh.

“Đừng làm nhàu áo tao!” – Gạt nhẹ hai tay Đan ra, Ân cầu nhàu.

“Đây đây đây đây.” – Gõ gõ vào trán Ân, Đan tiếp lời: “Chính là cái bộ dạng đáng ghét này đây. Chị cho là mình biết mọi thứ, vậy chị có biết vì chị mà mẹ tát tôi không? Từ bé đến lớn mẹ không bao giờ đánh tôi nhưng chỉ vì chuyện chị cặp với Thiện mà mẹ tát tôi. Chị cho rằng mình hiểu mọi chuyện, vậy chị có hiểu cảm giác của tôi không? Tôi đâu có muốn sống thế này, tôi đâu muốn trở thành đứa yêu tiền thế này.” – Càng lúc Đan càng lớn tiếng.

“Được rồi! Tao không biết, tao cũng không hiểu. Giờ thì đi về! – Ân có vẻ bực mình. Cô nắm lấy cổ tay em gái mình mà kéo đi.

“Bỏ ra! Tôi không về, tôi không về đó. Tôi ở đây với ba.” – Giằng mạnh tay ra khỏi tay Ân, Đan gào lên rồi ngồi bệt xuống đất.

“Mày có điên không? Ba làm gì có ở đây.” – Vòng hai tay trước ngực, Ân nheo mắt nhìn Đan.

“Tro của ba còn nằm dưới kia. Ba ở đây, tôi ở đây.” – Chỉ tay vào dòng nước đang chậm chậm chảy rồi vỗ tay vào ngực mình, Đan nói chắc nịch.

“Tùy mày! Vậy thì ngồi đây luôn đi nhé! Sông này tương đối nhiều tro người đấy, tới đến mà có thấy cái gì thì đừng có khóc.” – Ân nói rồi quay người bỏ đi.

Nhưng chưa đi được bao lâu thì tiếng thủy tinh vỡ làm cô khựng người lại. Bất giác, đôi chân quay ngược lại và chạy thật nhanh đến chỗ Đan.

“Đan, mày điên à?” – Ân quát lên, bỏ nhào đến chỗ em mình.

“Sống thế này mệt mỏi lắm, mẹ thì không cho tôi về nhà nếu không làm Thiện quay lại. Còn anh Thiện thì nói rằng thích chị nên không thể quay lại. Tôi đến với ba còn thoải mái hơn.” – Đan cười như điên dại, cô cầm mảnh vỏ chai bia toan rạch thêm một đường nữa trên cổ tay vừa bị cắt của mình.

Không nói gì, Ân nhanh tay chop lấy miếng vỏ chai trong tay Đan và nắm chặt lấy nó, máu từ những kẽ tay của cô và Đan bắt đầu chảy ra, nhỏ xuống đất.

“Thả miếng mảnh chai ra!” – Ân ra lệnh, đồng thời siết chặt hơn cái nắm tay.

Nhìn vào những giọt máu đỏ thẫm đang chảy ra từ kẽ tay mình và nhìn gương mặt Ân lúc này, Đan ngoan ngoãn nghe lời.

Không vội vứt miếng vỏ chai đi, Ân dùng nó để rạch một miếng vải trên chiếc áo sơ mi của mình và cột nó vào vết thương đang không ngừng chảy máu trên cổ tay Đan.

Nhanh chóng ngồi xoay lưng lại với Đan, một lần nữa Ân cất giọng ra lệnh: “Lên nhanh đi!”

Không hiểu sao, Đan lại một lần nữa ngoan ngoãn nghe lời.

Không hoàn toàn tỉnh táo nhưng Đan vẫn có thể thấy mọi thứ một cách lơ mơ. Có thể nhận ra rằng mình đang được chị công, có thể cảm nhận được những bước chân khẩn trương của Ân. Chợt cô muốn gục đầu vào vai chị mình và cô đã làm như thế.

Phần Ân, cô đi như chạy ra đường lớn. Một tay giữ lấy Đan, một tay vẫy taxi.

Một chiếc taxi dừng lại nhưng tài xế nhìn thấy bàn tay đầy máu của Ân và cái dải băng đang nhỏ từng giọt máu trên cổ tay Đan thì lập tức chạy đi.

Những chiếc taxi sau cũng như thế.

Vẫn tiến về phía trước trong khi tay cô gọi taxi, Ân dần mất bình tĩnh khi trời càng lúc càng chập choạng và những chiếc taxi kia vì sợ phiền phức nên đều tránh đi.

Không suy nghĩ được gì nhiều, Ân vội vã đặt Đan ngồi dựa vào một gốc cây và rời đi nhưng chưa kịp đứng lên thì đã thấy vạt áo mình bị giữ lại.

“Chị... dừng... bỏ... em... lại..” – Giọng Đan yếu ớt, hai hàng nước mắt cũng yếu ớt chảy ra từ hốc mắt.

“Đợi chị!” – Ân nói chắc nịch rồi gỡ tay em gái mình ra.

Lao vụt ra đường, Ân chặn ngang một chiếc taxi. Tiếng thắng gấp ớn lạnh vang lên, chiếc xe dừng lại khi cách cô đúng một đốt ngón tay.

“Con kia! Điên hả mày?” – Thò đầu ra cửa kính xe, tài xế taxi lớn giọng quát.

Không chậm chễ, Ân chạy vụt đến nắm lấy cổ áo ông ta.

“Đưa em tới bệnh viện, nếu không tôi sẽ giết ông.” – Ân gằn giọng, đôi mắt cô dù trong ánh sáng yếu ớt chập choạng vẫn có thể nhìn thấy những tia máu đỏ ngầu.

“Có... có gì từ từ nói! Em... em cháu đâu? Chú chở đi.” – Nhìn bộ dáng lạnh lẽo như quỷ hút máu của Ân, tài xế phát hoảng.

“Xuống xe!” – Mở cửa xe, Ân lôi mạnh cổ áo người tài xế ra ngoài rồi lôi đến chỗ Đan.

“Để tôi giúp cho!” – Thấy Ân có vẻ khó nhọc khi bế Đan lên, người tài xế thấy tội nên lên ngỏ lời giúp đỡ.

“Ai cho ông đụng vào em tôi? Mở cửa xe!” – Đáp lại lòng tốt của người tài xế là đôi mắt sắc như dao.

Tài xế có chút bực mình nhưng rồi cũng nhanh chóng chạy vụt lên trước để mở cửa xe.

Bảy giờ tối, chiếc xe nhanh chóng chuyển bánh về phía bệnh viện gần nhất.

“Đan! Không được ngủ! Mở mắt ra đi em.” – Vỗ nhẹ má Đan, Ân nói vào tai cô.

“Chị... em lạnh...” – Phần nào ý thức còn tồn tại của Đan giúp cô lên tiếng.

Siết chặt vòng tay, Ân kéo người Đan dựa sát hơn vào mình.

“Sắp đến chỗ ám áp rồi! Ráng lên em! Một chút nữa thôi, chút nữa thôi.”

Vừa trấn an Đan, mắt Ân vừa dáo dác nhìn ra ngoài đường. Cuối cùng, cánh cổng bệnh viện cũng hiện ra trước mắt. Chiếc taxi chạy nhanh vào bên trong.

Xe vừa dừng lại, Ân lao ra ngay lập tức và chạy thẳng vào bên trong.

“Bác sĩ! Cứu người!” – Vừa hét lên, Ân vừa kéo cái băng ca trống đang nằm trước cửa ra chỗ taxi.

“Đây cô kia, đó là băng ca chuẩn bị sẵn cho con trai phó chủ tịch thành phố mà.” – Từ đâu, một y tá chạy đến giữ Ân lại.

“Câm miệng!” – Trùng mắt nhìn người y tá, Ân quát rồi tiếp tục kéo cái băng ca ra ngoài cửa.

Thấy vậy, đoàn y tá và bác sĩ đang đứng đợi cậu con trai phó chủ tịch thành phố vừa được báo sẽ đến kiểm tra vì vừa bị ngã xe vội chạy theo Ân.

Ra đến cửa, họ thấy cái băng ca đã có người nằm. Cô gái trên đó trông vô cùng nhợt nhạt.

“Bác sĩ cái kiểu gì thế? Thấy người bị thương còn không mau đưa đi cấp cứu, các người mù hay không có lương tâm.” – Thấy đám người mặc áo trắng đang đứng ngăn ra, Ân giận dữ quát.

Bị tiếng quát và gương mặt sẵn sàng giết người của Ân làm hoảng, đoàn bác sĩ và y tá quên luôn cậu con trai của phó chủ tịch. Tất cả đồng loạt chạy đến đẩy băng ca vào trong.

Chẳng mấy chốc, chiếc băng ca bị cánh cửa phòng cấp cứu che mất, Ân đứng ngoài chôn chân chờ đợi.

Cô đã không ngồi xuống ghế, cũng không cử động một chút nào mà chỉ đứng im tại nơi cô bị y tá cản lại mà chờ đợi cho đến khi đèn phòng cấp cứu vụt tắt, cánh cửa đã khép nửa tiếng kia bật mở.

“Đã qua cơn nguy hiểm, không còn gì phải lo lắng nữa.” – Vẫn còn ám ảnh gương mặt giận dữ của Ân ban nãy, vị bác sĩ không đợi cô hỏi mà nói luôn.

“Cố gắng... đừng để lại sẹo!” – Giọng nói và cả gương mặt của Ân đã dịu xuống ngay sau khi nghe vị bác sĩ nói.

“Cô yên tâm, chúng tôi sẽ xóa sạch vết sẹo.” – Vị bác sĩ gạt đầu rồi bỏ đi luôn mà không cần đợi cảm ơn, dù sao ông cũng không dám đứng lại thêm chút nào. Trông Ân vẫn vô cùng đáng sợ.

Đoàn bác sĩ và y tá đi khỏi, Ân nhẹ nhàng mở cửa phòng cấp cứu và đi vào. Cô không tiến sâu vào trong mà chỉ bước thêm hai bước rồi đứng lại. Nhìn thấy Đan nằm trên giường, hơi thở tuy còn yếu nhưng đã khá đều đặn, cô quay người bỏ ra ngoài.

Lấy điện thoại từ trong túi ra, cô tìm số “người nhà”.

“Đến bệnh viện đi!” – Ân nói ngắn gọn rồi cúp máy ngay lập tức.

Lại tiếp tục đứng bất động, Ân quay mặt về phía hành lang và chờ đợi.

Thời gian cứ thế nặng nề trôi qua, nửa tiếng rồi một tiếng, “người nhà” vẫn chưa tới. Ân vẫn kiên nhẫn đợi tiếp.

Thêm mười lăm phút nữa, người vẫn không thấy tới nhưng điện thoại Ân đổ chuông.

“Sao còn chưa đến?” – Bắt máy, Ân hỏi bằng giọng khá thấp.

“...”

Ân cúp máy, sắc mặt trở nên lạnh lẽo và đanh thép.

Cô rời khỏi chỗ đứng, đi về phía hành lang. Một bước, hai bước, đôi chân cô vụt chạy.

24. Chương 25 : Tiếp Máu

Trước cửa phòng cấp cứu, ông quản gia của nhà họ Vương liên tục đi qua đi lại, guồng chân nhanh chậm thất thường thể hiện đầu óc đang vô cùng rối. Từ lúc nghe Ân báo Thiện bị tai nạn, hôn phách ông lia xác đến giờ còn chưa về.

Trong khi đó, Ân chỉ ngồi bất động trên băng ghế chờ, nét mặt không chút biểu cảm nhưng hai tay đang để trong túi áo khoác siết chặt đến bật máu.

“Cậu chủ đừng xảy ra chuyện gì! Lạy Chúa, xin ngài đừng mang thằng bé đáng thương ấy đi!” – Gần như mất kiểm soát, ông quản gia liên tục lẩm bẩm trong miệng.

“Bác ngồi xuống đi! Đi đi lại lại như thế thì giải quyết được gì.” – Ân khuyên.

“Làm sao mà ngồi yên được chứ. Nếu cậu chủ có mệnh hệ gì thì lão sẽ chết chung với cậu.” – Ông quản gia bật khóc.

“Bác có vẻ rất thương Thiện.” – Để làm dịu tình hình, Ân gợi chuyện.

“Nó là một thằng bé đáng thương.” – Đôi mắt ông quản gia nhìn Ân đượm buồn.

“Mẹ mất sớm, có bố cũng như không. Thằng bé đã cô đơn đến mức mắc phải chứng trầm cảm. Năm mười lăm tuổi, thằng bé bị một cái khối u nhưng may mắn là lành tính. Từ khi phát hiện cho đến ngày thằng bé lên bàn mổ, ông chủ đang ở nước ngoài để giao dịch làm ăn. Cũng may khi đó có cậu Minh và cậu Nhật nếu không có lẽ thằng bé sẽ chết vì sợ hãi chứ không phải vì ca mổ.” – Ông quản gia ngồi thụp xuống mà khóc.

Đôi mắt Ân cũng cay xè. Một đứa trẻ mười lăm tuổi lên bàn mổ khi không có gia đình ở bên, cảm giác sẽ rất đáng sợ.

“Thiện à, cậu cố lên! Lần này cậu không một mình đâu. Có tôi đây, tôi là người nhà cậu đây.”

Đúng lúc Ân đang suy nghĩ thì cánh cửa phòng cấp cứu bật mở.

“Cậu chủ thể nào rồi?” – Ông quản gia đứng ngay dậy mà vồ lấy cô y tá vừa đi ra.

“Anh ta bị mất máu nhiều. Tủ lạnh ngân hàng máu bị hỏng từ hôm qua nhưng thợ chưa đến sửa, máu dự trữ... không dùng được nữa.” – Cô y tá nói vội nhưng càng về cuối, câu lại càng tỏ ra ngập ngừng.

“Các người làm ăn kiểu gì thế? Một bệnh viện lớn thế này mà không có máu dự trữ. Thế giờ phải làm sao đây?” – Ông quản gia hoảng quá hóa giận.

“Tôi thuộc nhóm máu O, lấy máu của tôi đi!” – Ân đứng lên khỏi ghế, đi đến gần cô y tá, bình thản nói.

“Nhưng... cần rất nhiều máu.” – Cô y tá có vẻ lo lắng.

“Tôi cũng thuộc nhóm máu O, dùng thêm của tôi nữa nè.” – Hy bất ngờ xuất hiện như một vị cứu tinh.

“Vậy thì nhanh lên!” – Ân nói rồi chạy đến chỗ ông quản gia mà thì thầm gì đó vào tai ông. Gương mặt ông đang lo lắng lại thoáng ẩn nét nghi hoặc khó hiểu nhưng rồi ông gật đầu.

Hy và Ân đã đi được nửa tiếng mà cánh cửa phòng cấp cứu vẫn im lìm, chiếc đèn ở trên chưa hề có ý muốn tắt đi. Ông quản gia ở lại một mình tiếp tục đi qua đi lại lo lắng.

Bất cứ chuyện gì cũng phải có hồi kết của nó, chiếc đèn kia sẽ chẳng thể sáng mãi cũng như cánh cửa kia cũng không thể vĩnh viễn khép chặt. Cuối cùng, đoàn bác sĩ cũng ở bên trong đi ra, theo sau đó là Ân và Hy.

“Cậu chủ thể nào rồi?” – Ông quản gia gấp gấp hỏi.

“Đã qua cơn nguy hiểm rồi nhưng cần phải ở lại bệnh viện để theo dõi.” – Bác sĩ trả lời bằng giọng mệt mỏi nhưng không thiếu phần vui mừng.

“Vậy thì tốt quá! Cảm ơn trời đất!” – Ông quản gia mừng đến bật khóc.

Đoàn bác sĩ đi khỏi, ông chạy ngay vào phòng cấp cứu và ngồi yên nắm chặt đôi bàn tay Thiện. Gương mặt lo lắng đã phần nào giãn ra nhưng vẫn dè dặt sự xót xa.

Thiện nằm trên giường, băng bó khắp người, hơi thở yếu ớt, sắc mặt xanh xao.

Hồi chiều thấy cậu chủ mình nghe điện thoại rồi khẩn trương chạy đi, ông còn gọi với theo nói cậu đi chậm thôi. Kết quả là không lâu sau đã thấy Ân gọi điện đến báo Thiện bị tai nạn.

Ở bên ngoài phòng cấp cứu, Ân và Hy ngồi trên băng ghế chờ, gương mặt thanh thản. Cuối cùng họ đã chiến thắng tử thần trong lần giằng co này.

“Vào phòng nằm nghỉ chút đi!” – Nhìn gương mặt tái nhợt của Ân, Hy tỏ ra lo lắng.

“Không cần đâu, tôi phải về.” – Ân từ chối rồi đứng lên đi vội.

Không trở về cô nhi viện, cô đến bệnh viện mà Đan đang nằm.

Vừa bước đến cửa phòng, tiếng hét bên trong làm Ân giật mình vội vã chạy vào xem có chuyện gì.

“Chị đã ở đâu vậy? Sao lại bỏ em một mình trong bệnh viện?” – Vừa thấy Ân, Đan òa khóc như đứa trẻ đang dỗ với mẹ.

“Im ngay! Xuất viện thôi.” – Không một lời an ủi hay dỗ dành, Ân lạnh giọng ra lệnh.

“Chị an ủi em một lần thì chết sao?” – Đan bực bội quát to.

“Không chết nhưng mà không thích.” – Ân vẫn giữ cái thái độ dửng dưng.

“Chị về đi! Tôi ở đây! Khi nào muốn tôi sẽ xuất viện.” – Đan giận dữ.

“Không được! Xuất viện ngay đi! Có một nơi mà mày phải đến ngay bây giờ.” – Một cách dứt khoát, Ân nói rồi nhanh chóng tiến đến gần Đan mà kéo tay cô ra khỏi phòng bệnh.

“Chị làm gì thế? Muốn giết người à? Thế thì khi này chị còn cứu tôi làm gì?” – Giằng tay lại nhưng không thể, Đan bực bội vừa đi theo Ân vừa hét.

Như vệt nghe sấm, tiếng hét của Đan lọt vào tai Ân trở thành tiếng gió. Gương mặt lạnh kẻo kia Ân không chút biểu cảm, bàn tay đang nắm lấy cổ tay Đan cũng không có ý rời lỏng ra.

Làm thủ tục xuất viện xong, Ân lại xăm xăm kéo Đan đi ra ngoài rồi lôi mạnh cô vào trong một chiếc taxi.

“Đến bệnh viện Vương Thị!”

Đan đang gào thét giãy giụa thì đột nhiên ngồi im hẳn. Gương mặt hơi ngơ ngác rồi lập tức nhìn Ân dò xét.

“Đến bệnh viện Vương Thị làm gì?”

“Thiện bị đụng xe, mới cấp cứu xong.” – Ân bình thản dựa người ra lưng ghế mà nói.

“Chị muốn tôi đến thăm anh ấy sao? Người anh ấy muốn ở bên là chị mà.” – Đan nghi hoặc.

“Thế mày có muốn ở bên cậu ta không? Có muốn quay về với cậu ta không?” – Vòng hai tay trước ngực, Ân khép hờ hai mắt, khẽ mấp máy đôi môi đẹp một cách bí ẩn.

“Tôi...”

“Nếu muốn thì hãy đến đó đợi cậu ta tỉnh dậy và nhận mình là người đã tiếp máu cho cậu ta.” – Vẫn nhắm mắt, Ân tiếp lời.

“Ý chị là... chị muốn tôi nói dối sao?” – Đan càng nghi hoặc hơn.

“Không phải mày nói nếu cậu ta không trở lại với mày thì dĩ sẽ đuổi mày ra khỏi nhà sao?” – Đôi mắt mệt mỏi vẫn không mở ra, Ân nói chuyện mà không nhìn người bên cạnh.

“Tại sao chị lại giúp tôi?” – Thái độ nghi ngờ của Đan tăng lên theo cấp số mũ.

“Tao không giúp mày.” – Giọng Ân trở nên lạnh lùng hơn.

Và đó là câu trả lời cuối cùng của Ân cho tất cả những câu hỏi của Đan. Sau đó cô im lặng nhắm hờ hai mắt như đang ngủ, mặc kệ cho Đan liên tục đặt câu hỏi.

Thái độ im lặng như không nghe thấy gì của Ân vẫn được duy trì cho đến khi cô dẫn Đan đến trước phòng của Thiện.

“Ở đây nhé! Tao về đây.” – Để Đan ngồi lại trên băng ghế chờ, Ân xoay người lặng lẽ bước đi.

“Khoan đã! Tại sao khi này chị lại cứu tôi?” – Đứng bật dậy, Đan hỏi với theo Ân.

“Vì mày là con của ba.” – Không quay người lại, Ân lạnh lùng trả lời rồi tiếp tục sải bước rời đi.

Lại là câu trả lời này.

Đứng nhìn theo bóng chị mình càng lúc càng xa, đột nhiên lòng Đan dâng lên một cảm giác khó tả. Từ bé đến lớn, phần lớn những cuộc đối thoại của cô với Ân đều bị kết thúc khi Ân “hết hứng nói chuyện” và bỏ đi. Và mỗi lần như thế, cô lại đứng nhìn theo bóng chị mình như lúc này đây. Nhưng đến tận bây giờ cô mới cảm thấy cái bóng lưng ấy thật quá nhỏ bé và cô đơn.

Đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên một bàn tay đặt lên vai Đan làm cô giật mình.

“Tiểu thư, cậu chủ vừa tỉnh lại!” – Ông quản gia thông báo một cách miễn cưỡng.

Đan ậm ừ rồi tiến đến mở cửa tiến vào phòng trong khi ông quản gia đang quét cái nhìn dò xét lên lưng cô.

Hơn một tiếng trước:

“Vậy thì nhanh lên!” – Ân nói rồi chạy đến chỗ ông quản gia mà thì thầm gì đó vào tai ông: “Cháu sẽ tiếp máu cho Thiện nhưng với một điều kiện. Sau khi cậu ấy tỉnh dậy, đừng nói với cậu ấy biết cháu đã đến.

Người con gái đầu tiên mà bác gặp khi ra khỏi phòng cấp cứu, hãy nói với Thiện đó là người tiếp máu cho cậu ấy.” – Ân nói nhanh rồi im lặng chờ đợi. Sau khi ông quản gia gật đầu một cách miễn cưỡng, cô nhanh chóng cùng Hy đi theo cô y tá.

Xuyên qua cửa sổ, rọi vào chấn song, mặt trăng lưỡi liềm đang vắt vẻo trên bầu trời chăm chú quan sát cô gái nhỏ nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt nhợt nhạt.

Khẽ trở mình, Ân từ từ mở mắt ra, nhìn nhanh một vòng quanh căn phòng.

“Cảm thấy khá hơn chưa?” – Ngồi gần đó, thấy Ân tỉnh lại, Hy mừng rỡ tiến lại gần, hỏi bằng giọng quan tâm.

“Sao cậu lại ở đây?” – Ân nhỏ nheo mắt đề phòng.

“Cậu bị ngã trên đường, tôi đưa cậu về nhà.” – Hy bình thản trả lời.

Đôi mắt đen láy đảo tròn một vòng, Ân đang cố lục tìm trong trí nhớ của mình hình ảnh cuối cùng trước khi bóng đêm ập đến. Khi đó, cô để lại em gái mình ở bệnh viện rồi ra về. Tâm trạng không mấy thoải mái nên cô quyết định đi bộ cho khuây khỏa nhưng đi được không lâu thì đột nhiên thấy mọi thứ trước mắt chao đảo rồi một tấm màn đen chụp xuống.

“Tình cờ vậy sao?” – Thôi suy nghĩ, Ân quét cái nhìn dò xét lên người Hy.

“Ồ thì vì tôi đi theo cậu, thấy cậu ngã nên đưa cậu về nhà.” – Hy xấu hổ.

“Tôi đi đây.” – Không một lời cảm ơn, Ân ngồi bật dậy rồi đứng lên rời khỏi giường nhưng chưa tiến được một bước nào thì trước mắt cô, mọi thứ đều xanh lè và những chấm nhỏ màu đen cứ bay chập chờn trong không trung.

Mất thăng bằng, cô ngồi thụp xuống giường.

“Cậu mới tiếp khá nhiều máu nên chưa thể đi lại được đâu. Sẽ hoa mắt đấy.”

Không cãi lại, Ân ngồi im ôm đầu, hai mắt nhắm mở như để kiểm tra xem mình còn bị ảo giác hay không.

“Ngoan ngoan ngồi im đi! Đợi tôi một xíu!” – Nói rồi Hy đi ra khỏi phòng.

Ân dù không muốn nghe lời nhưng cũng chẳng thể đứng lên mà bỏ đi.

Không lâu sau, Hy trở lại với một cái chén nhỏ đang tỏa khói nhẹ trên tay. Gương mặt cậu có vẻ hài lòng khi thấy Ân vẫn ngồi yên vị trí cũ.

“Ăn cái này đi! Súp củ dền thịt bò. Bổ máu đấy!” – Đưa cái chén về phía Ân, một tay Hy để trong túi quần.

Ân đón chén súp, chậm chạp múc từng thìa đưa lên miệng.

Ngồi vào chiếc ghế bên cạnh bàn máy tính, Hy vòng hai tay trước ngực kiên nhẫn chờ đợi.

Ân ăn xong, Hy tiến về phía tủ lạnh lấy cho cô một ly nước.

Đón lấy ly nước, Ân uống cạn.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.” – Ngồi lại vào ghế, Hy tỏ ra nghiêm túc.

Không nói gì, Ân nghiêng đầu chờ đợi.

“Tôi muốn xin lỗi về những lời đã nói.”

“Không sao! Dù gì tôi cũng đâu quan tâm cậu nói gì.” – Ân nhún vai.

“Cậu nói đúng, tôi chỉ muốn sở hữu cậu như một chiến lợi phẩm.” – Không bực mình vì thái độ của Ân, Hy điềm tĩnh nói tiếp.

“Nhận ra rồi thì tốt.” – Ân gật gù.

“Nhưng tôi thật sự muốn làm bạn của cậu.” – Hy vừa nói vừa nhìn sâu vào mắt Ân.

“Lý do?” – Không tránh ánh mắt ấy, Ân xoáy sâu đôi mắt mình vào cái nhìn của đối phương.

“Vì cậu đã cứu em tôi. Cậu là người tốt!” – Hy vẫn không rời mắt khỏi mắt Ân.

“Nếu là vì chuyện đó thì không cần đâu. Nếu muốn trả ơn tôi, cậu hãy làm cho tôi một việc.”

“Là gì?”

“Đừng nói với Thiện chuyện tôi và cậu tiếp máu cho cậu ta.” – Chớp nhẹ đôi mắt làm hàng mi dày khẽ hấp háy, Ân dùng cái nhìn đầy uy quyền của mình chụp lên người Hy.

“Được.” – Không hỏi lý do, Hy đồng ý gần như ngay lập tức. Một phần vì cậu biết có hỏi Ân cũng chẳng nói, phần còn lại là ngay từ đầu cậu cũng không định nói ra chuyện mình tiếp máu cho Thiện.

“Tốt! Tôi về!” – Ân đứng lên rồi đi ra khỏi phòng. Những bước chân của cô vẫn còn khá liêu xiêu nhưng vẫn cao ngạo.

“Để tôi đưa cậu về.” – Hy đứng dậy đi theo.

“Không cần, tôi có chân.” – Ân lạnh nhạt từ chối.

“Khuya rồi, cậu lại đang mệt, đi một mình nguy hiểm lắm.” – Không chấp nhận lời từ chối của Ân, Hy kiên quyết.

“Cậu để tôi yên chút đi! Tôi muốn đi bộ và suy nghĩ một số chuyện.” – Ân đứng khựng lại và nhìn Hy bằng đôi mắt khó chịu.

Thấy Hy không nói thêm lời nào, Ân rời bước đi.

Ra khỏi biệt thự nhà họ Vũ, một cơn gió lạnh ập đến vây hãm lấy Ân làm cơ thể mỏng manh hơi lao đao. Vòng tay ôm lấy mình, cô bước vào màn đêm.

Lặng lẽ đi trong đêm tối, xuyên qua cái giá lạnh, Ân không còn ý thức được nhiệt độ lúc này. Cô cứ đi như thế, đầu óc trống rỗng không một suy nghĩ cho đến khi tấm bảng cô nhi viện Mái Ấm hiện ra trước mắt.

25. Chương 26 : Tuyên Bố Chia Tay

Một khối không khí lạnh mới đổ xuống Đà Lạt. Từng cơn gió như những cây roi quật xuống da người. Cây cối xác xơ trong thời tiết giá buốt. Đường phố hiện ra mờ ảo qua màn sương dày đặc.

Những tưởng tiết trời lạnh lẽo thế này, mọi thứ đều sẽ bị đông cứng theo nhiệt độ, ấy thế mà trước cổng trường Lộ Thiên, đám nữ sinh tụ tập đông đến mức tắc luôn cả lối vào trường. Nhiệt độ tỏa ra từ đám đông đè bẹp luôn sự lạnh lẽo.

Từ phía xa, chiếc xe hơi đen bóng từ từ lăn bánh đến gần trong tiếng hét phấn khích của đám nữ sinh. Đến cả cái lạnh cũng bị xé toạc theo âm thanh.

Từ trong xe, Thiện lạnh lùng bước xuống. Bên cửa xe còn lại, Đan cũng từ đó đi ra.

Những tiếng hét đột nhiên im bật, mọi người đều trợn mắt ngạc nhiên.

“Mấy người có biết mình đang ngáng lối vào trường không?” – Xỏ hai tay túi quần, Thiện lạnh lùng nói với đám nữ sinh.

Không hẹn, tất cả cùng dạt ra hai bên để Thiện và Đan đi vào trường. Họ quắc mắt nhìn cảnh đôi trai gái khoác tay nhau đi, trong lòng vừa tức tối, vừa khó hiểu. Hoàng tử của họ sau hơn ba tháng biến mất nay trở về lại đi cùng một cô gái. Mà người con gái đó lại không phải Thiên Ân – Người được biết đến với danh nghĩa là bạn gái của Vương thiếu gia.

Cũng nhìn thấy mọi chuyện từ một nơi khác, Ân nhếch môi cười nhạt.

Tì tay vào lan can, cô ngửa đầu nhìn lên bầu trời nhạt nắng và lộng gió. Lớp sương mỏng dề lên đôi vai nhỏ làm nó trở nên nặng nề. Sự nặng nề kéo vào tận tim.

Một thử thách cho người con trai nói thích cô, một cơ hội cho em gái cô. Cuối cùng... cũng đã có kết quả.

Môi Ân thoáng nét cười nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo. Đã tự nói với lòng đừng nên ngu ngốc tin vào những điều không chắc chắn. Hơn nữa cũng đã sớm đoán được kết quả thế nhưng trong lòng vẫn có chút hụt hẫng.

“Biết ngay là sẽ tìm được cậu ở đây mà.” – Giọng nói buồn bã của Thiện vang lên sau lưng Ân.

“Cậu nói cứ như hiểu tôi lắm.” – Không quay người lại nhìn, Ân nói bằng giọng lạnh lùng.

Thiện hơi ngập ngừng nhưng rồi cũng mở lời: “Tôi... có chuyện muốn nói với cậu.”

“Nói điều gì mà tôi chưa biết ấy.” – Ân vẫn không quay lại nhìn Thiện. Đôi mắt không màng thế sự bây giờ mờ nhạt một màn sương lạnh lẽo.

“Vậy cậu đã biết được những gì?”

“Vừa đủ.” – Ân nhún vai.

“Thế cậu có biết hơn ba tháng nay tôi ở đâu, tôi xảy ra chuyện gì không?” – Thiện lớn tiếng rồi xoay mạnh vai Ân lại để cô đối diện với mình.

Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy mặt cô, tay cậu lập tức buông khỏi đôi vai gầy. Đôi mắt cô đang chiếu vào cậu làm cậu muốn rùng mình. Nó lạnh lẽo và đủ sức đóng băng mọi thứ.

“Tôi cần phải biết điều đó sao?” – Ân nói mà mặt không chút cảm xúc.

“Rốt cuộc trong lòng cậu, tôi không có chút vị trí nào sao?” – Thiện giận đến mức mắt đỏ ngầu. Hơn ba tháng qua, ngày nào cậu cũng gọi cho Ân chỉ để nghe câu nói lạnh lẽo “thuê bao quý khách...”. Cậu đã rất lo lắng cô xảy ra chuyện, cũng có lúc sợ rằng mình không đến trường, cô sẽ lo lắng nhưng xem ra cậu suy nghĩ thừa thãi rồi. Ân vẫn đang sống bình thường và chẳng hề lo lắng cho cậu chút nào. Chỉ có cậu ngốc nghếch, vừa nghe cô nói đến bệnh viện đã lo lắng lao ra khỏi nhà, kết quả là gặp tai nạn.

“Điều đó quan trọng lắm sao? Cậu chỉ cần quan tâm vị trí trong lòng em gái tôi thôi, suy nghĩ về vị trí của mình trong lòng chị nó làm gì.” – Trước thái độ giận dữ của Thiện, Ân vẫn bình thản nhún mày.

“Nói với cậu cũng như không. Tôi tìm cậu để nói rằng tôi và Đan đã quay lại với nhau. Chúng ta sẽ chấm dứt mối quan hệ mua bán.” – Sự lạnh lẽo hiện rõ qua giọng nói dứt khoát, Thiện vòng hai tay trước ngực, nhìn Ân như nhìn một thứ không đáng nhìn.

Dứt lời, cậu quay người bỏ đi.

“Cậu đứng lại đó!” – Tiếng gọi của Ân làm Thiện khựng lại ngay lập tức.

“Tôi sẽ là người đi trước.” – Thấy Thiện đứng lại, Ân lạnh lùng nói rồi sải bước lướt qua.

Bóng cô gái nhỏ dần khuất sau cánh cửa sân thượng, người con trai ở lại dõi mắt nhìn theo mà lòng đau như cắt. Ở giữa họ, màn sương mỏng manh ngăn cách hai con người, bao trùm hai trái tim, lấp đầy hai ánh mắt. Một ranh giới quá đỗi mong manh hoàn toàn có thể bị phá vỡ, thế nhưng chỉ vì lòng tự trọng không chịu bỏ đi, sự giận hờn không chịu tha thứ mà cái ranh giới ấy dù mỏng vẫn không thể xóa tan.

Một người bước đi không quay đầu.

Một người ở lại chẳng với theo.

Bước thêm một bước... chúng ta càng xa rời nhau.

Tôi đã khóc không thành tiếng... và đã cười trong vô cảm.

Theo yêu cầu của Đan, để đánh dấu sự kiện cô và Thiện trở lại với nhau, Thiện tổ chức một bữa tiệc vô cùng lớn, mời toàn bộ học sinh trong trường đến dự.

Thiệp mời được phát đi trước bữa tiệc một hôm, lập tức như viên đá ném xuống mặt hồ, tạo thành một làn sóng dư luận. Vấn đề được đặt ra là “Thiên Ân – Bạn gái cũ của Vương thiếu gia có đến tham gia bữa tiệc hay không?”

Trên forum của trường, không chỉ một mà vô số topic được lập ra để dự đoán về vấn đề này, một số còn đoán thử xem Ân nếu đến sẽ làm gì. Có người cho rằng sẽ xảy ra một vụ đánh ghen. Kể lại nói Ân sẽ không đến – Đa số ủng hộ ý kiến này.

Ân đương nhiên chẳng hay biết gì về cái trò “ăn no rừng mỡ” của đám nữ sinh. Có thiệp mời dự tiệc thì tất nhiên sẽ đến thôi.

Tám giờ tối, Ân mặc một chiếc váy trắng đơn giản nhưng vô cùng tinh tế, gương mặt không trang điểm đã đẹp mặn mà, lạnh lùng tiến vào hội trường trong những ánh mắt phức tạp của đám nữ sinh và say đắm của đám nam sinh.

Đan và Thiện đang đi chào mọi người gần đó, vừa hay cả hai đều nhìn thấy sự xuất hiện của Ân.

Thiện còn đang bối rối, không biết nên quay mặt đi hay tiến về đó chào hỏi thì Đan đã buông tay cậu ra mà tiến về phía Ân.

Cả hội trường không hện mà cùng nín thở. Đám nữ sinh đang thầm cầu nguyện cho cả hai đánh nhau.

Chúa dạy yêu tha nhân như thể anh em, đương nhiên không nhận lời cầu xin của đám nữ sinh này. Vì vậy mà Đan đang mỉm cười với Ân rồi nắm tay cô kéo vào trung tâm của hội trường, đặt dấu chấm cho những tưởng tượng phong phú trong đầu đám nữ sinh.

Ân cũng không có ý giằng tay ra, để cho Đan kéo mình đi tự do cho đến khi Hy xuất hiện.

Hy hôm nay mặc một bộ ble xám rất lịch lãm. Cậu mỉm cười ôn hòa rồi từ tốn đề nghị Đan inh “mượn” Ân một xíu. Đan đương nhiên đồng ý, lập tức trở về vị trí đứng cạnh Thiện.

“Cảm giác thế nào? Có phải đến để đánh ghen không?” – Hy nửa đùa nửa thật, ra chiều nhìn Ân dè chừng.

“Cậu nghĩ ai cũng như cậu sao?” – Ân khoanh tay, nhướn mày đầy cao ngạo.

“Không phải mình tớ nghĩ vậy đâu, rất nhiều nữ sinh trong trường cũng nghĩ như thế.” – Hy vẫn không từ bỏ.

“Hóa ra cậu cũng giống bọn họ.” – Ân nheo mắt.

“Thế cậu thử nói xem cậu đến đây làm gì?” – Hy hậm hực.

“Ăn tiệc.” – Ân trả lời tỉnh bơ.

Hy lắc đầu chịu thua. Bắt đầu trở thành bạn của Ân từ hơn ba tháng trước mà đến bây giờ cậu vẫn không nắm bắt được cô rốt cuộc đang nghĩ gì.

Khách có vẻ đã đến đủ, MC long trọng thông báo sự kiện của bữa tiệc.

Mọi người sau khi vỗ tay thì bắt đầu nhập tiệc. Người này mời rượu người kia, cứ thế một ly rồi lại một ly nữa, đến giữa tiệc thì gần như say khướt.

Không ai để ý rằng hai nữ nhân vật đầu buổi tiệc đến giờ rất được chú ý đã biến mất.

Nhà hàng tổ chức sự kiện Thiên Lam nằm trong tòa nhà cao nhất thành phố. Ban ngày đứng từ sân thượng có thể nhìn ngắm bao quát gần như toàn bộ Đà Lạt, vào ban đêm lại mênh mông biển điện.

Khung cảnh đẹp lung linh này không ít lần níu chân người không muốn rời đi, chiêm ngưỡng thêm được giây phút nào thỏa mãn giây phút đó. Đương nhiên Ân đã bị chinh phục ngay khi vừa đặt chân lên đây, tiếc là người đi cùng cô lại không có tâm trạng cho những điều này.

“Chuyện đó... chị... sẽ không nói ra chứ?” – Sau khi quan sát kỹ sân thượng không người, Đan ngáp ngừng lên tiếng.

“Đang nói về chuyện gì vậy?” – Ân chau mày.

“Người thật sự tiếp máu cho Thiện.”

“Không.” – Ân trả lời gần như ngay lập tức.

Màn đêm nuốt chửng tiếng nói của Ân như chưa từng có, xung quanh nhanh chóng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vù vù bên tai.

Gió thổi hất ngược mái tóc che đi nửa gương mặt, ánh đèn phía xa không đủ chiếu sáng sân thượng tối tăm, chỉ có thể nổi lên một chấm nhỏ trong đôi mắt Ân. Tựa hồ như bóng mặt trăng lọt thỏm trong hồ nước đen sâu thẳm.

Bộ váy trắng bị gió thổi ôm sát vào cơ thể Ân, làm nổi bật sự mỏng manh dễ vỡ, mái tóc đen xõa tung trong gió, mông lung huyền ảo đến mê hoặc.

Đan đứng cách đó chưa đầy năm bước chân nhưng lại cảm thấy hình ảnh lúc này của Ân không hề có thật, mơ hồ, phiêu linh tựa như ảo ảnh. Chỉ cần chạm tay tới, lập tức sẽ tan biến.

“Chị hứa với em sẽ không nói ra, được không?” – Đan như người mộng du, vô thức nói ra điều mình đang nghĩ. Những tưởng lời nói của mình sẽ vô tình làm ảo giác kia giật mình mà tan biến, không ngờ ảo giác ấy lại quay ra nhìn cô, đôi mắt đen sâu khó lường làm cô bất giác giật mình lùi lại hai bước.

“Đừng lo lắng thừa thãi! Tao không nhàn rồi đến thế đâu.”

Lời Ân nói ra rất nhanh, lại nhỏ, bị gió nhanh chóng thổi đi khiến Đan vừa có cảm giác mình thật sự nghe thấy lại vừa nghĩ chỉ là tiếng gió thổi sinh ảo giác. Đan bán tín bán nghi nhưng chẳng dám làm tới cùng, sợ sẽ chọc cho Ân đổi ý, đành lặng lẽ cúi đầu rời khỏi.

Sân thượng còn lại Ân và gió.

26. Chương 27 : Đêm Ca Nhạc Từ Thiện

Đã mấy đêm liền Ân mất ngủ, trăn trở trong sự lo lắng không yên.

Ngày công bố di chúc đã gần đến, bên phía bà Mai vẫn không có động tĩnh gì. Đương nhiên cô không nghĩ bà ta từ bỏ một nửa tài sản. Chỉ sợ trước cơn bão trời luôn quang đãng.

“Mày có nghe thấy gì không Ân?” – Đột nhiên tiếng nói từ tầng giường của Linh bất ngờ vang lên trong không gian yên tĩnh làm Ân giật mình.

Ân lập tức lắng tai nghe. Bên ngoài hình như có tiếng khóc của trẻ em. Không chỉ có mình Ân mà Linh cũng nghe thấy.

Cả hai cùng đi ra khỏi nhà, linh cảm không yên nên chẳng ai còn tâm trí mặc thêm áo khoác.

Ở bên ngoài thế này nghe thấy tiếng khóc rõ hơn rất nhiều.

Ân và Linh trao nhau một cái nhìn rồi chạy nhanh ra cổng. Quả nhiên bên ngoài cổng là một đứa bé bị bỏ rơi đang khóc thảm thiết.

Linh cẩn thận bế đứa bé đang còn quần tã lên mà lòng tê buốt. Gương mặt Ân lúc này đã đánh hấn lại. Đứa bé còn quá nhỏ mà bố mẹ lại nhẫn tâm bỏ rơi, quả thật đáng giận!

Đèn bếp cô nhi viện đã tắt đi mấy tiếng trước giờ lại được bật lên. Dưới ánh đèn neon, Ân loay hoay pha sữa và ngâm bình cho nguội bớt trong khi Linh dỗ cho đứa bé nín khóc.

“Là một bé trai, đặt tên là gì đây?” – Vuốt nhẹ mấy sợi tóc con trên trán đứa bé, Linh khê khàng hỏi.

“Lã Thiên Phúc.” – Ân trả lời ngay. Thật ra này giờ cô đã nghĩ sẵn rồi, Linh hỏi nên nói ra thôi.

“Nghe hay đấy!” – Linh tán thành.

Bình sữa lúc này đã nguội bớt, Ân cẩn thận đưa cho Linh rồi ngồi vào ghế chăm chú nhìn Linh cho đứa bé uống sữa.

Ban đầu đứa bé uống rất ngon lành nhưng không hiểu sao đột nhiên ho sặc sụa, mặt mũi chuyển dần sang tím tái, cổ họng khô khè, khóc không thành tiếng.

Mặt Linh và Ân không hện mà cùng biến sắc.

Ân đứng bên ngoài, nhìn đứa bé đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, không nén nổi mà buông ra một tiếng thở dài.

Một đứa bé đáng yêu như thế, vừa đến với cuộc đời không bao lâu đã bị bỏ rơi, giờ thì lại bị hẹp van tim, có phải ông trời quá tàn nhẫn?

Linh sau khi đi gọi điện báo cho Phụng thì quay lại. Bất gặp gương mặt xót xa của Ân, nhẹ nhàng đến bên vỗ vai bạn mình.

“Sẽ có cách thôi mà.”

Ân không nói gì, tiếp tục im lặng trầm tư. Cô cũng muốn tin lời Linh lắm nhưng chẳng thể tìm ra một chút cơ sở nào để tin. Số tiền phẫu thuật không hề nhỏ, hiện tại tiền trong tay cô lại không đủ, số tiền còn thiếu đâu thể trên trời rơi xuống.

“Chúng ta có thể tổ chức cái gì đó để kêu gọi từ thiện không?” – Linh im lặng hồi lâu lại lên tiếng, giọng nói có chút hy vọng.

“Có thể.” – Ân như người tỉnh khỏi ác mộng, thanh thần ra mặt.

Linh còn đang ngơ ngác không biết Ân định làm gì thì đã thấy cô đi mất, ném lại câu nói: “Mày ở lại trông bé Phúc nhé! Tao đi một lát sẽ quay lại.”

Ra khỏi bệnh viện, Ân đi như chạy đến cổng, vội vã đến biệt thự nhà họ Vũ. Cô đã từng đến đây một lần hôm Thiện bị tai nạn, cũng còn nhớ đường mang máng. Vì hôm đó trời tối nên cô cũng chẳng kịp để ý kiến trúc, bây giờ đến mới giật mình tưởng mình đi sai đường. Biệt thự trước mặt cô giống hệt biệt thự của nhà Thiện. Cũng may Ân nhớ số nhà của Thiện, nếu không còn tưởng mình theo thói quen nên đi nhầm.

Sau vài hồi chuông cửa, Ân được người giúp việc ra đón vào phòng khách ngồi đợi. Trà mời khách được đưa ra không lâu thì Hy từ trên lầu đi xuống, nét mặt vừa vui mừng lại vừa ngạc nhiên.

“Hôm nay không phải sinh nhật tớ, không cần làm tớ bất ngờ đâu.”

“Có việc cần cậu giúp đây.” – Ân nói qua hơi thở.

“Cậu mà cũng có lúc cần đến sự giúp đỡ của tớ sao?” – Hy làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Ngắn gọn thôi! Giúp hay không?” – Ân chau mày.

“Giúp!” – Hy liếc nhìn đồng ý dù chưa biết đó là chuyện gì.

Nét mặt Ân từ từ giãn ra, cô bắt đầu đem chuyện của bé Phúc kể lại đầy đủ, cũng đem luôn cả kế hoạch của mình mà nói ra không sót một chữ.

Nghe xong tất cả, ban đầu nét mặt Hy có phần ngờ nghệch nhưng rồi cũng hiểu ra.

“Lòng tự trọng của cậu, có thể “đốn” bớt đi chút nữa không?” – Hy khoanh tay trước ngực, chau mày nhìn Ân.

“Chẳng phải tớ đã mở lời nhờ cậu rồi sao.” – Ân nhún vai.

“Thay vì nhờ tớ giúp cậu làm show ca nhạc từ thiện thì cậu mang bé Phúc đến bệnh viện nhà tớ phẫu thuật có phải nhanh hơn không?” – Hy có vẻ không tán thành với suy nghĩ của Ân.

“Không!” – Ân dứt khoát. Dù sao cô cũng muốn níu kéo chút tự cao, đâu thể dựa hết vào Hy.

“Cậu cứng đầu thật đấy!” – Hy ngao ngán lắc đầu.

“Thế cuối cùng có giúp hay không?” – Ân chau mày.

“Giúp! Đương nhiên sẽ giúp!” – Hy đành chịu thua Ân.

Theo như những gì Ân dự định thì Hy sẽ tổ chức một show ca nhạc để quyên góp từ thiện. Dựa vào giọng ca cũng như danh tiếng của cậu thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến tham gia.

Đúng như Ân tính toán, đêm hội từ thiện, người đến xem chật ních khán phòng.

Nào là doanh nhân thành đạt, luật sư, nghệ sỹ, toàn những người có tên tuổi và đa số đều là nữ giới. Quả nhiên Vũ công tử có sức hút!

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ ổn thoả, Ân ngồi ở hàng ghế cuối, kiên nhẫn chờ đợi đêm từ thiện bắt đầu, đôi mắt có phần suy tư xuất thần.

Cho đến khi nghe bên cạnh mình có tiếng nói, cô mới giật mình nhìn sang. Đan và Thiện không biết vì vô tình hay cố ý mà đang ngồi ngay cạnh. Thật ra là Đan ngồi cạnh Thiện còn Thiện ngồi cạnh Ân.

Đương nhiên đây không phải là lần đầu tiên Ân ngồi cạnh Thiện nhưng cảm giác lúc này quả thật rất khác. Hơi ấm đã không còn, sự quen thuộc cũng biến mất. So với việc ngồi cạnh một người xa lạ thì ngồi cạnh Thiện như thế này còn khó chịu hơn.

Trong những ngày qua, Ân đã buộc mình không được nghĩ đến Thiện, cũng phớt lờ luôn nỗi buồn trong lòng nhưng đến lúc này thật sự cảm thấy chua xót đến mức không thể kìm chế.

Hai người vẫn ngồi cạnh nhau như trước đây, vẫn cái khoảng cách này nhưng lại cảm giác rất xa. Giống như khoảng cách giữa hai con số vậy. Chín thì vĩnh viễn chẳng thể là mười. Không cách nào chạm tới! Hơn nữa, lúc này bên cạnh cậu còn có một người nữa. Ân nghe lòng mình tê buốt, miệng trở nên đắng chát.

Nực cười làm sao! Chẳng phải cô chính là người trực tiếp quyết định mọi thứ để dẫn đến kết quả như hôm nay sao? Thế mà bây giờ lại cảm thấy đau lòng. Không những thế, trong lòng còn có một cảm giác bức bối khó chịu.

Cảm giác nôn nao, khó thở cứ thế lan dần trong cơ thể, Ân cảm thấy từng tế bào đang chết dần, sức lực bị bào mòn đến kiệt quệ.

Thiện này giờ đang thì thầm gì đó với Đan, giờ mới theo thói quen nhìn sang bên cạnh xem ai đang ngồi cạnh mình. Trước khi kịp hình thành cảm xúc, cậu tự hỏi tại sao Ân lại ở đây?

Đến khi xâu chuỗi lại những gì mình nghe được rằng thiếu gia nhà họ Vũ tổ chức một đêm ca nhạc từ thiện để quyên góp tiền phẫu thuật ột bé trai bị hẹp van tim của một cô nhi viện, Thiện lập tức hiểu ra mọi chuyện. Đến lúc này cậu mới để ý thấy nét mệt mỏi và đôi mắt trống rỗng của Ân.

Với tính cách của cô, cậu thừa biết sẽ chẳng có chuyện cô tâm sự hay tìm nguồn động viên từ ai đó. Chắc chắn là sẽ cứng đầu cứng rắn chịu đựng. Nghĩ tới đây thôi cậu đã thấy lòng mình tê buốt.

Rất muốn như trước đây, cho cô một bờ vai, một hơi ấm dù nhỏ nhoi nhưng mong muốn vừa hình thành đã lập tức bốc hơi. Cái thái độ dửng dưng của cô sau thời gian dài cậu không đến trường, nghĩ đến thôi đã làm cậu phát điên.

Với người khác, cậu có thể bỏ qua, cũng có thể mặc kệ nhưng với cô, cậu lại để bụng, vô cùng nghiêm khắc. Căn bản là trong lòng cậu, cô khác mọi người.

Cả hai đều biết đối phương đã phát hiện ra mình nhưng đều cố ý giả vờ như không hay. Họ chọn duy trì bầu không khí khó xử bằng cách không chào hỏi nhau lấy một tiếng, cũng nhất quyết không bỏ chỗ ngồi mà đi. Xét về mức độ ngang ngạnh thì đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Khán phòng ban này còn lạo xạo tiếng nói đã sớm trở nên im lặng. Từ trong cánh gà, Hy thông thả đi ra với cây guitar trên tay, phong thái vô cùng ung dung.

Hôm nay cậu mặc đồ rất trẻ trung và phong cách. Áo sơmi carô bên ngoài áo ba lỗ đen, kết hợp với quần bò hơi bụi bặm và giày cao cổ.

Hy ngồi xuống chiếc ghế được chuẩn bị sẵn, nâng tay chỉnh lại micrô, động tác rất gọn gàng, bắt mắt.

Mọi người đồng loạt nín thở chờ đợi tiếng hát của cậu.

Không để mọi người đợi lâu, giai điệu nhẹ nhàng của bài hát đầu tiên cùng với giọng hát trầm ấm cuối cùng cũng được cất lên.

Khán giả bên dưới đều bị vẻ lãng tử của Hy hấp hồn còn chưa kịp định thần đã bị cuốn trôi theo từng nốt nhạc. Khi trầm lắng, lúc da diết, hy vọng bất chợt rồi tuyệt vọng chơi vui. Càng nghe càng cảm thấy mình đang trôi bèo bọt trong miền cảm xúc!

Hy biểu diễn xong hai bài, đứng lên đi vào trong cánh gà trước sự ngạc nhiên của mọi người. Ai cũng nghĩ show ca nhạc này ít cũng phải gần mười bài, sao chỉ mới biểu diễn một chút đã đi vào trong.

Người duy nhất biết chuyện gì đang diễn ra chỉ có Ân.

Khán phòng còn đang rộ lên muôn vàn thanh âm thì Linh từ trong cánh gà đi ra, trên tay là cây sáo Flute. Cô mặc một chiếc váy màu hồng đào nhã nhặn trẻ trung, gương mặt trang điểm nhẹ tôn lên nét duyên dáng.

Mọi người lại càng bàn tán nhiều hơn, hỏi nhau cô gái trên kia là ai.

Không hề mất bình tĩnh trước ánh mắt của mọi người, Linh chậm rãi nâng cây sáo lên, động tác vô cùng thanh thoát. Tiếng sáo flute từ từ vang lên, đẩy lùi dần âm thanh hỗn độn, khán phòng trong chốc lát trở nên im lặng đến xuất thần.

Đỉnh cao của âm nhạc không phải là hay mà là khả năng tượng hình. Và Linh đã đạt được cảnh giới dùng âm nhạc vẽ cho người nghe một bức tranh.

Mọi người đều cảm thấy mình đang ngồi trên một chiếc thuyền gỗ, nhẹ nhàng xuôi theo dòng nước lặng lẽ trôi. Hai bên bờ, hoa anh đào nở rộ một vùng trời.

Bình yên và trong veo!

Linh và Hy cứ thế thay phiên nhau biểu diễn, lần lượt đưa người nghe vào những thế giới khác nhau. Khi thì nhẹ nhàng cơn mưa mùa xuân man mác ướt, lúc lại trầm lắng ánh chiều ngả về tây, rồi đổi gió lau ngả rạp trong gió, lại thấy cả vườn nho trên đồng cỏ xanh.

Đêm ca nhạc từ thiện thành công ngoài mong đợi!

27. Chương 28 : Bắt Cóc

Nhờ lòng hảo tâm của những nhà hảo tâm, máy móc, công nghệ phẫu thuật tiên tiến của bệnh viện Vũ Thị và trình độ vượt bậc của các y bác sỹ, bé Phúc thuận lợi chiến thắng tử thần.

Mang trong mình trái tim khỏe mạnh, Phúc hằng ngày được các y tá chăm sóc hết sức tận tình, chờ ngày khỏe hẳn sẽ xuất viện.

Ân vì thế mà tâm trạng tương đối tốt nhưng phần nào trong lòng vẫn vô cùng bồn chồn. Bóng người đêm hôm đó thoáng qua, nếu cô nhìn không nhầm thì chính là bà Mai.

Những lần trước, Ân luôn đoán được đường đi nước bước của bà Mai nhưng lần này bà ta lại quá im hơi lặng tiếng. Cô đoán già đoán non ra cả trăm ngàn giả thuyết nhưng cũng không dám chắc cái nào đúng.

Ân nằm trên giường, hai chân vắt chéo rồi lại duỗi thẳng. Tay trái, tay phải lần lượt thay phiên nhau gác lên trán, không cách nào ngủ được.

Bình thường cô cũng không mấy khi ngủ trưa, có khi nằm đọc sách, loay hoay làm gì đó nhưng đêm qua ở bệnh viện cô đã không ngủ. Nếu trưa nay không ngủ thì tối làm sao trông bé Phúc.

Cố gắng hít thở sâu, Ân mời mọc giấc ngủ hết sức thành tâm. Thế mà nó vẫn từ chối cô.

Cuối cùng Ân ngồi bật dậy, lấy điện thoại gọi cho Phụng hỏi thăm tình hình trong bệnh viện.

Còn chưa kịp quay số thì điện thoại bất ngờ đổ chuông làm cô giật mình suýt đánh rơi, trên màn hình vừa vẫy Phụng đang gọi cho cô.

“Ừ, tao nghe.” – Ân bắt máy hết sức bình thản.

“Bé Phúc biến mất rồi Ân ơi!” – Phụng ở đầu dây bên kia vì lo lắng mà giọng run rẩy hoảng loạn.

Sau một giây, nét bình thản trên mặt Ân biến mất, đôi mắt tối sầm, vừa lạnh lẽo, vừa giận dữ.

“Ừ.” – Ân không gặng hỏi bất cứ điều gì, bình tĩnh đến đáng sợ trả lời Phụng rồi cúp máy.

Cô giữ nguyên tư thế ngồi trên giường, mắt dán vào màn hình điện thoại chờ đợi nó đổ chuông.

Quả nhiên có một cuộc gọi.

Ân ấn nút nghe, không lên tiếng trả lời, nét mặt rõ ràng sẵn sàng giết người. Bàn tay cầm điện thoại cũng vì tâm trạng giận dữ mà siết chặt đến nổi các khớp xương trắng bệch.

“Đổi thằng bé bằng giấy tờ bỏ quyền thừa kế.” – Người ở đầu dây bên kia chỉ nói vậy rồi cúp máy.

Ân cũng chỉ cần nghe chừng đó thôi là đủ đoán ra ai đứng đằng sau vụ bắt cóc này.

Thiện đứng bên cửa sổ nhìn ra con đường bên ngoài cánh cổng, đôi mắt trống rỗng, nét mặt ngưng đọng. Gần đây đám gia nhân trong nhà thường xuyên bắt gặp cậu chủ của mình trong trạng thái tư lự thế này, chính xác là từ sau khi cậu từ bệnh viện trở về.

Ở chiếc bàn phía sau Thiện, Đan đang chăm chú bắn Gunny.

Từ khi hai người quay lại đến giờ, sau khi ở trường về, nếu ngày nào chiều không có tiết thì Đan luôn ở nhà Thiện. Có khi chơi game, lúc đọc tạp chí, cũng có khi xem phim hoặc ngủ trưa. Tối đến, cậu lại đưa cô về.

Những điều này, lúc trước Thiện mơ cũng không được nhưng bây giờ lại cảm thấy vô vị. Mọi thứ đều thiếu đi một điều gì đó không thể gọi tên.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ có phần chói mắt, Thiện miễn cưỡng rời khỏi khung cửa sổ. Nhưng trước đó, mắt cậu đã kịp nhìn thấy hình ảnh gì đó bên ngoài.

Thiện nghi hoặc nhìn qua ô cửa sổ lần nữa. Không lẽ cậu hoa mắt?

Ảo giác kia rõ đến mức khó tin. Động tác bấm chuông, những bước chân đi qua đi lại trước cổng, mọi chuyển động đều rất thật.

Thiện nhìn không lâu, tự mỉm cười giấu mình.

“Lại còn có lúc tưởng tượng ra cảnh Ân đến nhà tìm mình sao?”

Bỏ rơi khung cửa sổ, cậu tiến lại gần chỗ Đan, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn vào màn hình một cách thần thờ.

Cửa phòng cậu có người gõ. Thiện đến mở cửa, gương mặt lập tức trở nên nghi hoặc. Phía sau người giúp việc là “ảo giác Thiên Ân”.

Không! Không thể là ảo giác được! Đôi mắt lạnh lùng tuyệt đẹp kia, làm sao ảo giác có thể thật đến như vậy.

“Cậu đến tìm tôi à?” – Thiện mang theo tâm trạng phấn khởi bị che giấu mà hỏi vội. Dứt lời rồi mới thấy thừa thãi, đến nhà cậu đương nhiên là tìm cậu rồi.

Thế mà Ân lại nhướn mày phủ nhận: “Không!”

Thiện còn chưa kịp hỏi Ân tìm ai thì cô đã tiếp lời: “Tôi tìm Đan.”

Thiện như người chạy đua gần đến đích đột nhiên trượt chân, cảm giác hụt hẫng vô cùng. Mang theo tâm trạng dưới đáy vực sâu, cậu đứng im giữa cửa phòng.

Nhìn sắc mặt của Thiện, Ân mất kiên nhẫn lách qua người cậu, đi vào phòng.

Đan cảm thấy Thiện đã đứng ngoài cửa quá lâu, vừa lúc ngẩng lên xem xét thì thấy Ân đi vào.

Nét mặt Đan lập tức cứng đờ, ngón tay cái đang đặt trên phím space cũng tê liệt. Trên màn hình, mười giây đếm ngược đã kết thúc, đến lượt đối thủ bắn.

___Không lẽ chị ta đã đổi ý?___

“Mày ra đây!” – Ân đứng khoanh tay, lên tiếng ra lệnh đầy cao ngạo.

Đan ngoan ngoãn làm theo, lòng thầm nguyện rửa bản thân thừa biết Ân tâm tính khó đoán mà còn nhận sự giúp đỡ của cô. Giờ thì hay rồi! Ân mà nổi hứng lên, vạch trần sự thật trước mặt Thiện thì...

Ôi trời! Nghĩ thôi Đan cũng không dám.

Mang theo gương mặt không cảm xúc, Ân bước đi trên hành lang trải thảm đỏ. Đan ở phía sau rụt rè đi theo, đôi chân nặng nề như đeo tạ.

Thiện sau khi định thần lại cũng nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trong chớp mắt, căn phòng chỉ còn lại chiếc laptop màn hình còn sáng. Nhân vật Gunny của Đan đã được đối thủ trình trọng lập ột bia mộ xám xịt.

Tính từ chỗ Thiện đến chỗ Đan rõ ràng là gần hơn nhưng cậu lại đi vụt qua Đan, bước đến kéo tay Ân lại.

“Cậu muốn làm gì?” – Thiện hỏi nhanh.

“Lo cho người yêu à? Tôi không ăn thịt nó đâu.” – Ân cười khẩy, hất tay Thiện ra khỏi tay mình. Nhưng cánh tay cậu căn bản là không nghe theo ý cô, càng vùng vẫy thì nó càng siết chặt.

“Cậu thật sự không biết tôi lo cho ai?” – Thiện gần từng tiếng, những điều kìm nén trong lòng bắt đầu sôi sục. Ngay lúc này đây, cậu muốn nói ra tất cả những giận hờn, những oán trách, những nhớ nhung.

Trước ánh mắt nóng rực lửa của Thiện, Ân lạnh lùng nhếch môi cười.

Thái độ của cô quả nhiên làm ngọn lửa trong lòng Thiện vừa cháy lên đã vội nguội lạnh. Cậu buông tay cô ra, hai tay đút túi quần, ngang ngạnh chắn lối đi.

“Muốn đưa Đan đi đâu? Có gì thì nói ở đây luôn đi!” – Những lời muốn nói bị Thiện nuốt vào bụng, cuối cùng lại bật ra câu nói không thật lòng.

“Cũng được.” – Ân nhún vai.

Nhìn sang sắc mặt lo lắng của Đan, Ân chậm rãi nhả từng chữ: “Mẹ mày bắt cóc bé Phúc rồi.”

Tảng đá trong lòng Đan lập tức được tháo bỏ nhưng một nỗi lo khác lại được treo lên.

Trước ánh mắt không hiểu gì của Thiện và cả đôi mắt truy vấn của Ân, Đan bối rối nhìn xuống sàn nhà, run rẩy mấp máy môi: “Chuyện này em không biết gì hết.”

Ân đương nhiên biết là Đan không biết gì.

“Tao không đến hỏi tội mày, chỉ là...” – Ân ngập ngừng: “... Có việc cần mày giúp.”

Đan đang cúi đầu lập tức ngẩng lên. Người chị mà cô nghĩ cả đời ngạo mạn vừa nói với cô rằng có chuyện cần cô giúp? Không nghe lầm chứ?

“Chị cần em giúp?” – Tâm trạng thế nào, nét mặt thế ấy, Đan rõ ràng đang vô cùng ngờ vực.

Đọc ra biểu hiện này, Ân cũng có phần bối rối.

“Ừ!” – Sau một hồi im lặng, cô yếu ớt thừa nhận.

Biệt thự của nhà Đan nằm ở phía Tây thành phố, từ chỗ Thiện ngồi xe đến đó mất khoảng nửa tiếng.

Ngồi bên trong taxi, Ân không hề nôn nóng. Trận đấu này, cô đã nắm chắc phần thắng.

Xe dừng lại trước căn biệt thự màu xanh nhạt trông vô cùng mát mắt. Ân lạnh lùng bước xuống, nhướn mày nhìn người đang đứng ngoài cổng. Đó là một vệ sĩ đeo kính đen.

Tuy không biết ánh mắt anh ta đang nhìn vào đâu nhưng Ân biết người này đứng đây là để đợi mình. Người vệ sỹ vừa thấy Ân lập tức mở cổng, nhường cho cô vô trướng. Ân không khách sáo, dừng dừng bước qua mang theo luồng khí lạnh leo. Cô được dẫn lên tầng trên của biệt thự, đến trước một cánh cửa màu cánh dán.

Cửa vừa mở ra, bên trong bà Mai đã ngồi đợi sẵn, xung quanh là sáu vệ sỹ đứng như tượng, mắt được che đi bởi cặp kính đen.

Ân nhìn nhanh một vòng căn phòng, phát hiện nó không có cửa sổ, ánh mặt trời cũng không thể lọt qua, mọi ánh sáng đều là do đèn neon.

Trước một không gian mang tính chất giam giữ, cô có chút sợ hãi.

Không để nỗi sợ kịp lấn áp đầu óc, Ân hít thở sâu rồi quả quyết tiến vào trong.

“Lâu quá không gặp!” – Trong không khí căng thẳng, câu chào hỏi như chào bạn bè lại được bà Mai thốt ra hết sức tự nhiên.

Ân nhìn bà, thầm cảm thấy khả năng diễn xuất đã khá hơn rất nhiều. Không chào hỏi lại, Ân ung dung ngồi vào ghế sofa, vị trí đối diện bà Mai.

Liếc nhìn trên bàn, cô thấy đơn đồng thuận từ bỏ quyền thừa kế đã chuẩn bị sẵn, chặn tờ giấy lại là cây bút máy.

Quả thật quá chu đáo!

Đôi mắt Ân thoáng qua nét cười nhưng gương mặt vẫn lạnh băng.

“Bé Phúc đâu?” – Góc chân chữ ngũ, Ân khoanh tay trước ngực, giọng hỏi như chất vấn.

Sau hơn hai năm, bà Mai vẫn còn bị thái độ ngông cuồng kia làm giận dữ. Cố gắng kìm chế, bà búng tay.

Từ bên ngoài, hai vệ sỹ kính đen bước vào, trên tay là bé Phúc đang ngủ say.

Theo lẽ bình thường thì trong hoàn cảnh này, Ân sẽ lao tới ôm lấy bé Phúc nhưng cô lại chẳng hành động theo lẽ thường, chỉ khẽ nhếch môi cười, để cái phong bì màu vàng đang cầm trên tay xuống bàn.

Qua ánh mắt có thể thấy bà Mai đang đề phòng cảnh giác. Mất khá nhiều thời gian bà mới ra lệnh cho vệ sỹ mở ra xem.

Anh chàng vệ sỹ lập tức nhận lệnh, sau khi lấy thứ bên trong ra, gương mặt dù đã có cặp kính đen vẫn có thể thấy rõ nét cứng đờ.

Bà Mai mắt kiên nhẫn trừng mắt nhìn anh vệ sỹ, anh ta lập tức hiểu ý run run đưa tấm hình cho bà Mai.

Sau khi xem xong, bà Mai phá ra cười, che đi sự giận dữ. Trong tấm hình, Đan bị trói, nước mắt đầm đìa, miệng bịt bởi một dải băng keo đen.

“Mày nghĩ nhiều đây có thể uy hiếp tao?” – Sau tràng cười điên dại, bà nghiêng răng gằn từng chữ.

Ân mỉm cười ôn hòa, mắt sáng rõ nhìn mẹ kế của mình: “Dì này, chắc không phải dì có thể vì tiền mà bỏ con mình chứ?”

“Mày dám?” – Bà Mai trừng mắt thách thức.

“Dì nghĩ tôi dám hay không?” – Ân mỉm cười vô cùng tự tin.

Xét về đầu óc, bà Mai thua Ân. Luận về khí thế bức người, bà ta lại càng thua xa.

Cả hai đấu mắt khá lâu, cuối cùng Bà Mai không tìm nổi cơn giận, mang ánh mắt sắc như dao nhìn đám vệ sỹ rồi đá mắt về phía Ân.

Tất cả hiểu ý lập tức bao vây cô.

“Dì có đủ tự tin để giết tôi không?” – Ân vẫn giữ nguyên tư thế ngồi gác chân chữ ngũ, ngữ điệu an nhàn, môi mỉm cười ôn hòa.

Bà Mai giận càng thêm giận, hai vành tai chuyển tím, mắt hằn lên những tia máu đỏ ngầu. Đúng là bà không thể làm gì cô. Dù bà có bất chấp an nguy của Đan, cũng không thể bỏ qua nửa tài sản nhà họ Lã.

Nếu Ân chết, tài sản sẽ được đưa đi làm từ thiện. Tất nhiên bà có thể làm giả giấy từ bỏ quyền thừa kế với chữ ký và dấu vân tay nhưng con dấu của Ân thì không thể làm giả.

“Đan là con ruột của dì.” – Ân thông thả duỗi chân ra: “Còn thằng bé này...” – Chỉ về phía bé Phúc đang ngủ say trong tay anh vệ sỹ, cô tiếp lời: “Nó chẳng có quan hệ gì với tôi.”

Dứt lời, Ân đứng dậy, ung dung đi ra phía cửa, trước khi ra ngoài còn để lại câu: “Lấy ở đâu thì để lại chỗ cũ.”

Cánh cửa phòng khép lại, Ân đi bên ngoài hành lang còn nghe thấy tiếng đổ vỡ.

Trước cơn giận dữ của bà Mai, Ân hoàn toàn cảm thấy mình vô tội. Ban đầu cô cũng nghĩ sẽ ký tên đóng dấu, dù sao cũng đã mệt mỏi với trò chơi này nhưng sau đó lại cảm thấy bức mình khi bị uy hiếp. Cuối cùng đành vì lòng kiêu hãnh mà không chịu thua.

Ân trở về cô nhi viện, thông thả gọt trái cây cho bọn trẻ ăn, đợi không lâu thì điện thoại đổ chuông.

“Không phải bé Phúc mất tích, một cô y tá bế bé đi tắm.” – Phụng không để Ân lên tiếng đã nói ngay khi có tín hiệu nhận cuộc gọi.

“Ừ, tao biết rồi.” – Ân trả lời rồi cúp máy, thở hắt ra một tiếng.

Cô lục tìm trong danh bạ, chợt thấy đăng lòng trước hàng số của “người nhà”.

Dần lại cảm giác đang dâng lên trong lòng, cô nhấn phím gọi.

Ở đầu dây bên kia, Thiện vừa bắt máy đã nghe Ân nói: “Kêu Đan mở máy lên và về nhà được rồi.” – Sau đó là chuỗi âm thanh “tút, tut” vô nghĩa.

28. Chương 29 : Lời Hứa

Một buổi sáng cuối đông, trời se lạnh nhưng trong veo, nắng dù nhạt màu vẫn làm mặt đất ấm lên.

Ân đứng trên sân thượng, an nhàn tận hưởng bầu không khí sớm mai thoải mái. Nếu không để bản thân nghĩ đến chuyện của Thiện thì hiện tại có thể nói tâm trạng cô đang rất tốt.

Hôm qua bé Phúc đã được xuất viện, sức khỏe rất tốt. Trước mắt, bà Mai cũng không còn nắm được điểm yếu nào của cô. Mọi thứ đã trở lại trong tầm kiểm soát.

Bầu không khí tốt như thế này, thật chẳng đúng lúc khi điện thoại Ân lại đổ chuông. Nhìn số máy trên màn hình, cô chợt cảm thấy bất an. Chủ thuê bao này chắc chắn không gọi để hỏi thăm cô rồi.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh được, Ân ấn nút nhận cuộc gọi.

“Chị đang ở đâu vậy?” – Tiếng nói trợn lặn tiếng khóc từ đầu dây bên kia vọng đến.

“Sân thượng trường học.” – Ân bắt đầu cảm thấy hoang mang.

“Chị ở đó! Em đến ngay.” – Đầu dây bên kia nói vội sau đó cúp máy như sợ Ân từ chối.

Cảm giác bất an giống như một cái cây đang thời kỳ sinh trưởng mạnh, cứ thế lớn dần, phủ tán che khuất lí trí của Ân, làm cô dần mất bình tĩnh.

Trong năm phút, Ân đã nhìn đồng hồ đến ba lần, cảm giác thời gian trôi qua quá chậm chạp. Cuối cùng nơi cửa sân thượng cũng xuất hiện một bóng người.

“Chị! Chị cứu em với!” – Đan vừa đến đã chạy ồa tới quỳ trước mặt Ân, mặt mũi lấm lem nước mắt.

“Có chuyện gì vậy?” – Ân dù lo lắng vẫn không thể hiện ra mặt, cũng chẳng đỡ Đan đứng dậy.

“Nghĩa... anh ấy... anh ấy dọa sẽ công bố ảnh của em và anh ấy.” – Đan càng lúc càng khóc lớn hơn.

“Là ảnh gì?”

Đan im lặng không nói, đầu càng cúi thấp hơn.

Ân lập tức có câu trả lời ình.

Điều đầu tiên mà Ân muốn làm bây giờ là cho Đan một trận nhưng cô đã kịp kìm chế bản thân. Làm thì cũng làm rồi, bây giờ có đánh thì cũng chẳng giải quyết được gì.

“Thế mày muốn tao làm gì?” – Cuối cùng, Ân thở dài, giọng nói u ám hướng về phía Đan.

“Anh ấy nói nếu chị chịu đến gặp, anh ấy sẽ đốt phim và ảnh.” – Đan vẫn quỳ dưới đất nói lí nhí, không dám nhìn Ân.

Ánh mắt Ân trong phút chốc trở nên tối sầm, sắc mặt cũng không mấy khả quan, những chiếc gân nơi cổ bắt đầu giật giật.

“Đi!” – Sau một lúc im lặng khá lâu, Ân thốt nên một từ khó nhọc rồi bỏ đi trước.

Đan ở phía sau vừa mừng vừa lo, vội vã đứng dậy chạy theo. Họ lên một chiếc taxi, đi về phía đông thành phố.

Trên đường đi, bầu không khí im lặng được xây dựng kiên cố. Đan đến nấc cũng không dám, thỉnh thoảng lén lút quan sát sắc mặt Ân nhưng chỉ thấy chị mình mắt khép hờ, hai tay vòng trước ngực, nét mặt phẳng lặng.

Chính xác là sau hai mươi tám phút, taxi dừng trước cửa công ty thương mại và dịch vụ Trần Trọng.

Cả hai vừa xuống xe thì điện thoại Đan đổ chuông.

“Anh đang ở đâu?” – Đan nhận cuộc gọi ngay lập tức, nét mặt vô cùng mất kiên nhẫn.

“...”

Rõ ràng là bên kia cúp máy trước, Đan ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại rồi nhìn Ân dò xét, miệng mấp máy: “Thang máy số ba, lầu mười một, phòng đầu tiên.”

Ân nghe từng chữ Đan nói, sau đó lẳng lặng đi vụt qua. Đan lại tiếp tục leo đèo theo sau. Cả hai đi theo đúng những gì được hướng dẫn.

Căn phòng mà họ đến hoàn toàn trống, bên trong chỉ có một chiếc ghế mà Nghĩa đang ngồi, một giá tranh trước mặt cậu, dưới sàn là một vài lọ sơn, cửa sổ đang mở nhưng rèm kéo kín.

Ân lạnh lùng tiến vào trong, đôi mắt lạnh lẽo không cảm xúc. Đan rụt rè núp sau lưng chị mình.

“Tôi đến rồi, cậu muốn gì?” – Ân muốn kết thúc mọi chuyện thật nhanh nên hỏi ngay khi vừa đi vào phòng.

“Tại sao phải vội như vậy?” – Nghĩa đang cầm cọ vẽ gì đó, không ngẩng lên nhìn Ân.

“Thời gian thì tôi có nhưng dành cho cậu thì quá phí phạm.” – Ân khoanh tay trước ngực, giọng nói sắc lạnh.

“Cậu ngâm dao trong miệng để nói chuyện đấy à?” – Nghĩa rõ ràng không có ý kết thúc nhanh mọi chuyện. Cậu hơi ngẩng đầu lên nhìn Ân rồi lại tiếp tục công việc của mình. Một vài sợi tóc mái rũ xuống che đi đôi mắt sâu, trông vô cùng lẳng tử.

Ân đến đây không phải để đấu khẩu vì vậy cô chọn cách im lặng.

Nghĩa tiếp tục vẽ một lát thì ngừng hẳn, đặt khay màu và cọ xuống sàn, quay nhìn về phía Ân.

“Thôi được rồi, nếu cậu chịu làm người mẫu cho tôi vẽ, tôi sẽ đốt hết phim và số ảnh đó.”

“Người mẫu?” – Ân hỏi lại dù trong lòng cũng mấp mề đoán được. Chính cô đang hy vọng mình nghĩ sai.

“Người mẫu tranh khỏa thân.” – Nghĩa nói ra đáp án trùng khớp với những gì Ân đang nghĩ.

Trong đầu Ân đang có một cơn chấn động ghê gớm, nét mặt còn chưa kịp lo lắng đã đông cứng. Đan ở phía sau cũng cảm nhận được sự sững sờ của chị mình.

“Nghĩa! Anh đừng ép người như vậy!” – Trong sự im lặng chết chóc, Đan quát lớn, gương mặt thanh tú đầy sự giận dữ.

“Anh đâu có ép ai, nếu không muốn thì có thể từ chối mà.” – Nghĩa nhướn mày.

“Anh...” – Đan đuối lí, tức nói không lên lời.

“Điều gì đảm bảo cậu sẽ giữ lời hứa?” – Giọng Ân từ lúc nào đã trở nên khàn đặc.

“Nếu muốn chắc chắn thì có thể dùng đến giấy trắng mực đen.” – Nghĩa bình thản đáp.

Chưa bao giờ Ân ở thế yếu như thế này, không thể nào nghĩ ra cách giải quyết nào khác. Người ta nắm đằng chuôi, cô đâu thể liều lĩnh cầm lưỡi dao giật lại.

Nghĩa có vẻ thích thú với nét mặt Ân lúc này, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi cô suy nghĩ “thấu đáo”.

Căn phòng nhanh chóng bị sự tĩnh lặng nuốt chửng.

“Không cần nữa!” – Rất lâu sau, giọng Đan vang lên nghe vô cùng khô khốc.

Ân bị giọng nói kỳ lạ này làm cho giật mình, chợt cảm thấy bất an, vội quay lại nhìn em mình. Gương mặt Đan lúc này không chỉ có sự tuyệt vọng, nó hoàn toàn trống rỗng, không lối thoát.

Trong giây phút đó, Ân nghe chính mình thốt ra câu: “Tôi sẽ làm người mẫu cho cậu”.

Nghĩa mỉm cười tự tin, không hề tỏ ra bất ngờ hay thích thú, giống như cậu đã biết trước kết quả sẽ thế này.

“Chị không cần phải làm gì cả.” – Đan níu tay Ân lại, nét mặt bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Nếu như Đan khóc lóc thảm thiết thì Ân sẽ cảm thấy vô cùng bình thường, nhưng thái độ của Đan lúc này quá sức kỳ lạ. Linh cảm chẳng lành của Ân càng lúc càng lớn dần.

“Anh sẽ không đạt được điều mình muốn đâu.” – Hướng về phía Nghĩa, Đan nói rành rọt từng chữ.

Nghĩa cũng bị thái độ kia làm cho giật mình. Đan vừa dứt lời lập tức lao về phía cửa sổ.

Trong khoảnh khắc ấy, Ân cảm thấy mọi thứ xung quanh đều đông cứng rồi lập tức vụt qua thật nhanh.

Tấm rèm cửa đã bị Đan vén lên.

Ân không nhớ được mình đã gào tên Đan tuyệt vọng như thế nào. Cũng không nhớ được mình đã lao đến chỗ Đan như thế nào. Chỉ biết rằng cô đã ôm được Đan và bây giờ cả hai đang chịu lực hút của trái đất mà rơi tự do.

Theo tính toán của Ân thì ở độ cao này khi rơi xuống sẽ không thể chết ngay, ít nhất phải mất một vài giây đau đớn. Nhưng kỳ lạ làm sao khi cô không hề cảm thấy đau, trái lại còn thấy rất êm. Thay vì nghĩ rằng mình đã chết nhanh hơn mình nghĩ, Ân lại nghĩ rằng mình còn sống.

Thực tế đã chứng minh cô đúng. Đầu tiên là Nghĩa đang đứng bên cửa sổ, nở một nụ cười viên mãn. Thứ hai là cái cửa sổ đó nằm ở tầng hai, không phải tầng mười một. Cuối cùng là cảm giác êm ái phía sau lưng giúp cô khẳng định mình đang nằm trên phao hơi.

Không nhảy bèn như Ân, Đan nằm trong vòng tay Ân, hai mắt vẫn nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt.

“Mở mắt ra đi!” – Ân nhìn điệu bộ của Đan mà suýt bật cười. Đan nhát gan, Ân biết rõ như thế. Hôm nay làm ra chuyện như thế này quả thật động trời.

“Nhanh đến vậy sao? Không đau chút nào.” – Đan mở bừng mắt, nét mặt không biết là đang buồn hay đang vui.

“Từ tầng hai rơi xuống đương nhiên là nhanh rồi, hơn nữa sau lưng là phao hơi, làm sao mà đau được.” – Nghĩa đã xuống đến nơi từ lúc nào, giọng nói vì nhin cười mà không tự nhiên.

Mặt Đan hoàn toàn ngơ ngác.

“Mày chưa chết.” – Không để Đan thắc mắc quá lâu, Ân giải thích.

Mặt Đan rõ ràng viết ba chữ “không thể nào”. Căn cứ vào những gì cô thấy trong phim và trong truyện thì Nghĩa sẽ không thể nhìn thấy cô nếu cô đã chết.

Đan vô cùng đắc ý với suy nghĩ của mình, lập tức thoát khỏi vòng tay Ân, chạy đến trước mặt Nghĩa hua năm ngón tay.

“Em làm trò gì đó?” – Nghĩa chộp bàn tay Đan lại, đan năm ngón tay mình vào.

“Em chưa chết?” – Đan hét lên, hết nhìn Nghĩa rồi lại nhìn Ân, đầu quay qua quay lại liên tục.

“Tao vừa nói với mày rồi còn gì.” – Ân thở dài ngao ngán.

“Nghĩa là sao?” – Mặt Đan sau khi vui mừng thì lập tức thộn ra.

Để không phải nhận nhiệm vụ giải thích cho Đan hiểu, Ân lập tức hướng ánh mắt sắc sảo giết người về phía Nghĩa.

Đan đang nhìn chị mình cũng theo quỹ đạo mắt của Ân mà đáp ánh nhìn trên người Nghĩa.

“À thật ra thì... chẳng có tấm hình nào cả.” – Nghĩa xoa đầu, lí nhí giải thích.

“Anh...” – Đan tức quá nhéo Nghĩa một cái rõ đau, thế mà cậu không những không tránh còn kéo cô ôm vào lòng mình.

“Về với anh! Trả Thiện lại cho chị gái em đi! Chị em thương em vậy còn gì.” – Vùi mặt vào hõm cổ Đan, Nghĩa thủ thủ, giọng dịu dàng.

Một câu nói của Nghĩa đã làm rõ tất cả những điều mập mờ trong lòng Đan. Lần cô tự tử, Ân liều mạng bắt taxi để cứu cô. Khi cô nói mẹ sẽ đuổi mình ra khỏi nhà nếu Thiện không quay lại, Ân đã chấp nhận buông tay Thiện. Vì cô mà đồng ý làm người mẫu cho Nghĩa. Vừa rồi lại sẵn sàng ôm cô cùng nhảy xuống dưới. Tất cả những điều trên đều dẫn đến một kết luận rằng Ân rất yêu thương cô.

Đan lập tức buông Nghĩa ra, ứa đến ôm chầm lấy Ân vừa mới đứng lên khỏi phao hơi. Kết quả là do Ân đứng không vững nên lại ngã xuống, còn bị Đan đè lên.

“Chị à, sao chị chưa bao giờ nói với em?” – Giọng Đan vô cùng xúc động.

“Nói cái gì?” – Ân cố gắng tỏ ra bình thường, dù hai vành tai đang đỏ dần.

“Nói rằng chị rất thương em.”

“Có thương đâu mà nói.” – Ân phủ phàng phủ nhận.

Nhưng Đan lại không vì câu nói này mà hụt hẫng, trái lại càng ôm chặt chị mình hơn.

Nếu không tính đến sức nặng của Đan thì Ân cảm thấy nằm như thế này cũng rất dễ chịu. Cô nhắm hờ hai mắt, hồi tưởng về một chuyện đã rất lâu, để mặc cho em gái mình thút thút vì xúc động.

Đó là vào một buổi chiều mùa hè của mười hai năm trước, khi đó Ân mới bắt đầu vào lớp một, còn Đan đã đi nhà trẻ.

Kỳ nghỉ hè năm đó, ba cô cho các nhân viên công ty đi du lịch hai ngày một đêm, còn bản thân ở nhà cùng hai chị em cô.

Ân dù nghỉ học nhưng vẫn phải đi học thêm, không có nhiều thời gian chơi cùng ba mình. Khi cô mang theo cái dói và cảm giác mệt mỏi trở về nhà đã thấy ba mình đang công Đan đi lại trong phòng đọc sách. Nhìn nét mặt cả hai rất vui vẻ.

Đan vốn từ nhỏ sức khỏe đã không được tốt nên rất hay nhõng nhẽo, Ân thì ngay khi bé đã tỏ ra xa cách nên chẳng mấy khi luẩn quẩn bên ba mình. Cô cũng chẳng để ý, cho đến ngày hôm nay.

Đó là lần đầu tiên đứa trẻ Thiên Ân biết ghen tị là như thế nào.

Chiều hôm đó, cô rủ Đan chơi trốn tìm ở nhà kho gần nhà, Đan đương nhiên vui vẻ nhận lời, cũng nghe lời cô làm người đi tìm.

Ân chỉ chờ có thế, ngay khi Đan nhắm mắt lại lập tức chạy biến ra ngoài, đóng chặt cửa rồi lao nhanh về nhà, trèo lên giường nằm đắp chăn mà tim đập như trống trận.

Ban đầu khi quyết định làm thì không nghĩ đến, bây giờ làm rồi mới nghĩ tiếp theo phải làm gì. Cứ thế, Ân lật qua lật lại trong chăn, nét mặt vừa bồn chồn, vừa phân vân.

Chẳng mấy chốc mà trời tắt nắng.

Nhìn ra đường chân trời xám xịt, gương mặt Ân cũng không còn chút thần sắc, tức tốc lao ra khỏi phòng, chạy thẳng về phía nhà kho.

Cửa nhà kho vẫn đóng, bên trong không một tiếng động. Ân vội vã mở chốt khóa chạy vô.

Dưới nền nhà lạnh lẽo, Đan nằm co ro, mi mắt còn sùng sính nước. Ân thấy vậy lập tức òa khóc, vội vã lay người Đan.

“Đan à, em đừng chết! Chị xin lỗi! Xin lỗi em! Em đừng chết Đan ơi!”

Đôi mi còn ướt của Đan theo tiếng gọi của Ân mà hé mở ra. Trong lúc đó, Ân cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vội ôm chặt em mình vào lòng.

___Chị sẽ dùng cả đời để bảo vệ em.___

29. Chương 30 : Trò Chơi Của Người Quá Cố

Dòng nước xám xịt lững lờ trôi mang theo bó hoa cúc tím vừa được Ân thả xuống.

Cô đã từng một mình đứng đây nhìn dòng nước trôi đi không trở lại như thế này với tâm trạng phức tạp. Giờ đây vẫn là cô, với tâm trạng cũng chẳng hề thoải mái, có điều đã là ba năm sau.

Nơi này vẫn heo hút và hoang vắng như xưa. Con sông đã rộng ra thêm chút ít, những rặng cỏ lau hai bên bờ cũng rậm hơn nhiều.

Trong những thời khắc đen tối nhất, Ân đã luôn ao ước cuộc đời mình giống như một bộ phim, mỗi khi nhân vật gặp phải biến cố gì thì ngay sau đó sẽ là dòng chữ “n năm sau”. Nhưng bây giờ khi đứng ở tương lai của quá khứ và nhìn về những gì mình đã vượt qua, cô nhận ra thời gian trôi nhanh khủng khiếp.

Chớp mắt, ba năm đã trôi qua, trò chơi đã đến ngày kết thúc, ba cô cũng đến ngày mãn tang. Rời khỏi bờ sông, Ân lặng lẽ đi bộ về phía văn phòng luật sư Hoàng Hùng.

Còn ba tiếng nữa mới đến giờ công bố tài sản vì thế cô chọn đến đó bằng cách đi bộ. Cô muốn nghiền ngẫm mọi thứ.

Cứ thế, Ân vừa đi bộ vừa suy nghĩ. Hồi lâu sau, chợt nhận ra mình chẳng có gì để suy nghĩ cả.

Phía xa chợt vọng lại tiếng khóc của trẻ em. Nghe thấy vậy, Ân tiến nhanh hơn về phía trước. Không lâu sau thì thấy một bé trai đang đứng khóc bên cột đèn.

“Này nhóc! Con trai mà khóc xấu lắm biết không? Ham chơi quá nên đi lạc rồi chứ gì?” – Ân đến trước mặt thằng bé, gõ nhẹ vào đầu nó mà mỉm cười thật hiền.

“Con cún của em đi lạc rồi.” – Vừa oan ức, vừa buồn rầu, thằng bé òa khóc lớn hơn.

Lúc này một vài người đi đường bắt đầu ngoái lại nhìn Ân. Với nét mặt lạnh tanh của cô, người ta chỉ có thể nghĩ cô đang bắt nạt thằng bé.

“Nhóc có biết nó chạy hướng nào không? Chị đi tìm về cho.” – Ân ngồi xuống cho ngang tầm với thằng bé.

“Đằng kia ạ!” – Cậu bé lập tức chỉ ngay vào hướng rừng thông bên đường.

“Nó màu gì? Tên gì?” – Ân vừa hướng ánh nhìn theo tay thằng bé, vừa hờ hững hỏi.

“Dạ màu trắng, trên cổ có đeo một cái chuông nhỏ. Nó tên là Cún ạ.”

Ân mỉm cười, xoa đầu thằng bé rồi bước nhanh vào rừng thông.

Mặt trời càng lúc càng gần đường chân trời hơn, nắng theo đó mà tắt đi trong nuối tiếc làm khoảng trời phía tây đỏ rực như máu. Khu rừng thông cũng theo đó mà đỏ rực lên trong ánh tà dương.

Ân vừa đi vừa đảo dác nhìn xung quanh, miệng gọi tên con chó nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng thông reo lạnh lẽo.

Trong không gian cô tịch hoang vắng thế này, tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên làm Ân giật mình.

Số của Đan đang hiện ra trên điện thoại.

Ân ần nút nhận cuộc gọi, chưa kịp lên tiếng đã nghe Đan ở đầu dây bên kia hét lên: “Chạy ra đường lớn nhanh lên chị! Là bấy của mẹ đấy.”

Ân lập tức cúp máy và làm theo lời Đan nói.

Từ trên những nhánh thông, đám người đã đợi sẵn thấy vậy thì nhanh chóng tràn xuống, đuổi theo cô.

Ân thuận lợi chạy ra ngoài mép rừng trong khi đám người kia đuổi sát phía sau.

Ngay ranh giới giữa khu rừng và con đường nhựa, chiếc xe vàng chói của Nghĩa đã đợi sẵn, mui xe đã được gấp lại.

Ân nhanh chóng nhảy bật lên, ngồi gọn vào ghế sau. Chiếc xe lập tức gầm rú như con mãnh thú rồi nhảy chồm lên, lao về phía trước, bỏ lại cho đám người phía sau một đám bụi.

“Chị nghĩ sao mà ngày hôm nay lại lang thang một mình vậy?” – Ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, Đan quay hẳn người lại cầu nhàu.

Ân thản nhiên nhún vai ý nói “có sao đâu”.

Xe chạy được một lúc, Ân như sực nhớ ra điều gì hướng về phía Đan mà nói: “Không sợ dì đuổi ra khỏi nhà à?”

Đan nghe vậy quay lại cười híp mắt: “Có còn ở nhà nữa đâu mà đuổi.”

Ân lập tức liếc Nghĩa đang lái xe: “Đừng có nói hai đứa dọn ra ở riêng nhé!”

“Không! Em dọn đến nhà anh ấy.” – Đan thản nhiên đáp.

Ân đảo mắt ra chiều không còn gì để nói sau đó dựa người vào lưng ghế, khoanh hai tay trước ngực, mắt khép hờ.

Chiếc xe sau một hồi lao đi như xé gió thì đỗ xích lại trước cửa văn phòng luật sư Hoàng Hùng.

Trời lúc này đã chuyển qua màu xám, mặt trời hoàn toàn khuất sau đường chân chời, để lại bầu không khí lạnh lẽo. Phía đằng đông, những ánh chớp liên tục bùng sáng một khoảng trời, hứa hẹn một trận mưa lớn.

Nghĩa xuống xe mở cửa cho Đan trong khi Ân đã nhảy ra khỏi xe.

Cả ba cùng tiến vào trong.

Văn phòng không rộng lắm, đủ chỗ kê một bộ ghế sofa tiếp khách, một bàn làm việc, một tủ sách và một chậu cây cảnh.

Vừa thấy Đan, bà Mai đã trừng mắt giận dữ.

Nghĩa thấy vậy lập tức kéo tay Đan nép ra phía sau lưng mình, đôi mắt đầy đe dọa. Ân là người vào sau cùng, thản nhiên đi đến ngồi bên cạnh bà Mai, để băng ghế đối diện cho Nghĩa và Đan.

Sau khi mọi người đã yên vị, luật sư Hùng lấy ra bản công bố tài sản đã được photo ra hai bản đưa cho bà Mai và Ân.

Ân quét mắt trên tờ giấy trắng tinh, nhovn miệng cười thích thú trong khi bên cạnh cô, cơn thịnh nộ đang làm sắc mặt bà Mai đỏ bừng.

Từ bên ngoài, tiếng sấm rền vang chuyển đến làm căn nhà khẽ rung động.

“Thế này là thế nào?” – Hướng về phía luật sư Hùng, bà trừng mắt.

“Chủ tịch Lã vốn không để lại chút tài sản nào.” – Ông Hùng thản nhiên trả lời như không thấy được mây đen vần vũ trên nét mặt bà Mai.

“Sao có thể như vậy?” – Bà Mai hình như đang rất sốc.

“Trước khi chủ tịch Lã qua đời, công ty bị thua lỗ nặng trong một vụ làm ăn. Ông ấy đã phải bán công ty để bồi thường cho đối tác...”

“Khoản tiền còn lại được đưa đi quyên góp từ thiện.” – Ân này giờ im lặng đột ngột cắt ngang lời luật sư Hùng.

Ông Hùng hơi bất ngờ nhưng cũng gật đầu xác nhận.

Sắc mặt bà Mai càng lúc càng trở nên đáng sợ, bà quét đôi mắt hần đầy những tia máu đỏ qua chỗ Ân, giọng run run: “Ngay từ đầu mày đã biết tất cả?”

“Tôi mà biết thì đã không phí ba năm chơi đùa cùng bà.” – Ân nhún vai. Cô đúng là không hề biết gì, có điều cô tin chắc chắn ba cô đã bày ra một trò gì đó.

Tài sản là con số không, Ân không hề cảm thấy hụt hẫng nhưng nghĩ lại những điều bà Mai làm với cô vì bản di chúc này, cô thấy giận ba mình vô cùng.

Đã có lúc cô mệt mỏi, muốn chịu thua bà Mai nhưng vì lòng tự trọng quá lớn nên cố chấp đấu đến cùng. Thực chất, cô đâu trông mong gì vào phần tài sản này.

Môi Ân bất ngờ giãn ra cười chua chát. Cô đã vì một thứ mình không trông mong mà đánh đổi quá nhiều thứ.

Tiếng “rào, rào” nặng nề trên mái nhà báo hiệu trời đã đổ mưa. Một trận mưa rất lớn.

Chợt Ân cảm thấy người đáng thương nhất không phải cô mà là bà Mai. Vì lòng tham, bà không từ thủ đoạn với cô, ngay cả con gái mình cũng có thể đem ra làm công cụ. Kết quả cuối cùng lại là như thế này.

Mỗi người một suy nghĩ, chẳng ai để ý từ này đến giờ bầu không khí ngoài tiếng mưa ra chỉ còn có tiếng sấm. Mãi đến khi tràng cười điên dại của bà Mai vang lên mọi người mới giật mình.

“Lão già khốn kiếp! Đã chết rồi còn bày trò sao?” – Với lấy tách trà trên bàn, bà ném mạnh vào tường.

Luật sư Hùng bị hành động của bà làm cho bất ngờ đến nỗi đứng hẫng lên khỏi ghế. Dù công việc của ông đã huấn luyện ông thành người chẳng bao giờ quá bất ngờ trước mọi tình huống nhưng lần này ông thật sự sốc.

Ân ngồi bên cạnh bà Mai vẫn không có chút phản ứng nào, bình thản dựa lưng vào ghế, nâng tách trà lên nhấp một ngụm. Ở phía đối diện cô, Đan bị mẹ mình dọa cho co rúm trong lòng Nghia.

“Ném nữa không?” – Đưa tách trà vừa uống xong quay phía bà Mai, Ân hỏi giọng đều đều.

“Mày...” – Bà Mai trừng mắt nhìn Ân.

“Di tức giận cái gì? Không phải mọi chuyện đều bắt đầu từ di sao?” – Ân nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn, vừa nói vừa đứng dậy tiến lại gần cửa sổ. Qua ô cửa kính, cô thấy những hạt mưa nặng nề rơi xuống, những bóng cây đen đúa bên ngoài vật vờ trong gió. Trời đất trở nên mờ mịt.

“Mày nói cái gì?” – Bà Mai nghi hoặc.

“Trước khi ba tôi mất năm tháng, công ty ký một hợp đồng với công ty trò chơi Thế Giới Giải Trí. Trước ngày ra mắt trò chơi mới thì công ty phần mềm Lala cho ra mắt một trò chơi giống hệt Lã Thị. Hợp đồng này rất lớn, ba tôi đã phải bán công ty để bồi thường cho Thế Giới Giải Trí.” – Dựa người vào cửa sổ, Ân vừa nói vừa hướng đôi mắt sâu thẳm tối đen về phía bà Mai. Một tia sét xé toạc bầu trời, tạo thành những vết nứt sáng lạnh sau lưng cô.

Giữa tiết trời lạnh lẽo, một giọt mồ hôi chảy từ trán bà Mai xuống gò má.

“Chuyện này đâu thể xem là trùng hợp. Càng không tự nhiên mà Lala có được phần mềm đó.” – Ân tiếp lời.

Trước ánh mắt như hổ băng lạnh lẽo chụp xuống người, bà Mai lúng túng quay đi, môi run rẩy lắp bắp: “Chuyện đó mày nói với tao làm gì?”

“Bố dượng của Đan bây giờ khi đó chẳng phải là lập trình viên chính của Lala sao? Người đứng tên tạo ra trò chơi đó cũng là ông ta.” – Ân đáp nhẹ hẫng.

Sắc mặt bà Mai lập tức sa sầm hẳn.

“Có thật là thế không mẹ?” – Đan lúc này đứng lên khỏi ghế, nhìn mẹ mình trân trối. Cô biết mẹ mình yêu tiền nhưng cô nghĩ mẹ cô cũng yêu ba cô.

“Mẹ vì người đàn ông khác mà hại ba con sao?” – Không đợi mẹ mình lên tiếng, Đan gào lên, giọng nói đầy uất nghẹn.

“Mẹ...”

“Không! Bà không phải mẹ tôi! Sao tôi lại có người mẹ như thế này chứ.” – Đôi mắt Đan đại hấn đi. Hoàn toàn suy sụp, cô thều thào qua hơi thở. Nếu không có Nghĩa nhanh tay đỡ lấy thì cô đã khuỵu xuống.

“Đan! Con nghe mẹ nói.” – Bà Mai vội với tay về phía Đan.

“Đừng có chạm vào tôi! Tôi thấy dơ lắm!” – Từ trong cơn hoảng loạn, Đan đưa đôi mắt sắc lạnh hướng về phía mẹ mình khiến bàn tay bà Mai còn chưa đến được chỗ cô đã buông thõng.

“Mày nói cái gì? Dơ? Tao vì ai mà phải sống cuộc đời nhơ nhớp thế này?”

“Đừng có nói là vì tôi.” – Đan nhướn mày, điệu bộ y hệt Ân.

“Còn không phải vì mày sao? Mang thai mày được một tháng thì ba mày đánh người phải vào tù. Vì không muốn mày lớn lên trong tủi khổ, tao phải cắn răng hạ mình lừa gạt ba con Ân để ông ta tưởng mày là con ông ta. Tưởng là cứ sống như vậy cho đến chết, ai ngờ ba ruột của mày ra tù đến tìm tao, dọa sẽ vạch trần tất cả nếu không đưa tiền cho ông ta. Tao khi đó làm gì có tiền, đành lén lút vợ vét tài sản nhà họ Lã. Đến cuối cùng không biết làm thế nào mới phải đánh cắp cái phần mềm đó đem bán.” – Đôi mắt bà Mai càng lúc càng tối sầm, cứ như cái quá khứ ấy đang hiện về trước mắt nhưng tuyệt nhiên không có một giọt nước mắt nào chảy ra.

Dựa người bên cửa sổ, nhìn thấy bà Mai như thế, Ân chợt cảm thấy đáng thương. Người ta nghe thấy tiếng mưa rơi nhưng không nghe thấy tiếng tuyết rơi, người ta khóc vì những nỗi đau nhỏ nhưng lại chẳng thể rơi nước mắt vì những nỗi đau quá lớn.

Bên ngoài cửa sổ, phía sau lưng Ân, trời đất vẫn đang bị cơn mưa lớn vùi dập, cây cối vật vã mệt mỏi, sấm chớp giập dứ nổ vang.

Sau những lời của bà Mai, mọi người đều lặng đi, chỉ còn tiếng khóc đau khổ của Đan. Ban đầu tiếng khóc ấy bị tiếng mưa và tiếng sấm át đi nhưng càng về sau càng lớn lên vì cơn mưa đã tạnh dần.

Mưa dứt hẳn, Ân rời khỏi khung cửa sổ, lạnh lùng đi ra cửa, chẳng nói với ai thêm lời nào.

Thấy vậy Đan vội đứng dậy chạy theo, Nghĩa và bà Mai cũng không ngồi lại.

Trong văn phòng chỉ còn lại luật sư Hùng đang còn ngồi tại chỗ, không thể tin vào những gì mình vừa nghe.

“Chị sẽ không thương em nữa phải không?” – Đứng cách Ân khoảng ba bước chân, Đan hét lên.

Qua làn nước mắt, cô thấy bóng lưng Ân ngừng chuyển động.

“Không.” – Ân trả lời nhưng không quay lại.

Đan thất thểu đi tới, từ phía sau gục đầu vào vai Ân.

“Chị nói dối! Em không phải là con của ba, không phải em của chị, chị sẽ không thương em nữa.”

“Nếu vậy thì đã không thương nữa từ lâu rồi.”

Đan lập tức đứng thẳng dậy, mắt mở lớn vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu.

“Chuyện này không phải con ruột, ba biết từ đầu rồi.” – Tưởng tượng ra được gương mặt Đan lúc này, Ân giải thích.

“VẬY... chị cũng biết.” – Đan rụt rè.

“Ừ!”

Cả gương mặt Đan và bà Mai đều hiện rõ vẻ ngơ ngác khó hiểu.

Ân lúc này mới quay người lại, nhìn Đan rồi nhìn bà Mai, nét mặt hoàn toàn phẳng lặng.

“Tại sao... ông ấy biết chuyện mà vẫn chấp nhận?” – Trong tiếng nấc của Đan, bà Mai run run hỏi.

“Tôi chưa kịp hỏi.” – Ân tỉnh bơ.

Sau khi thấy mọi người không còn câu hỏi nào, Ân lại quay người bước đi.

“Em đi với chị.” – Chưa bước được mấy Đan đã níu tay Ân lại.

“Ở lại với dì đi!” – Ân nhẹ nhàng gỡ tay Đan ra khỏi tay mình, giọng nói có phần dịu dàng.

Lại quay người lại, cô chụp lên người bà Mai ánh mắt đầy uy lực: “Tôi khuyên dì nên suy nghĩ lại về mình đi! Sau này có chết thì cũng mua một cái quan tài có hai cái lỗ hai bên để xòe tay ra cho con cháu ở lại nhìn cho rõ. Chết rồi thì chẳng thể mang đi thứ gì.” – Sau câu nói, Ân quay người đi thẳng.

30. Chương 31 : Chín... Mười

Mùa đông qua đi, xuân phả hơi ấm xuống đất trời. Trên các nhánh cây, mầm xuân xanh ngát căng tràn sức sống khê rung động trong cơn gió dịu dàng.

Cơn mưa đầu xuân sáng sớm đã mang đến một dải cầu vồng nằm vừa vắn giữa nền trời trong xanh. Cảnh vật theo đó mà lột xác như bức tranh cổ tích.

Tuy én không bay đầy trời nhưng không khí xuân đã tràn ngập mọi ngõ ngách đường phố.

Từ sáng sớm, cô nhi viện Mái Ấm đã rộn ràng tiếng nói tiếng cười. Trong không khí cuối năm thế này, bọn trẻ đều trở nên hiếu động hơn.

Em út Phúc là ngoan ngoãn nhất. Cậu bé dành hầu hết thời gian trong ngày để ngủ. Thỉnh thoảng, cậu mở mắt ra để xem mấy anh chị mình đang chơi trò gì sau đó lại dừng dừng nhắm mắt ngủ tiếp. Với tính cách như vậy, Linh và Phụng khẳng định Phúc là bản sao của Ân mười bảy năm trước.

Mười một giờ tối, cô nhi viện vẫn đầy ắp tiếng nói, tiếng cười. Bình thường vào giờ này bọn trẻ đã bị bắt đi ngủ nhưng hôm nay là ba mươi, chúng được phép thức để đón giao thừa.

Không khí ồn ào cứ thế được duy trì, ngay cả khi bên ngoài cổng, tiếng chuông cửa đang vang lên.

Linh ra ngoài mở cổng, tự hỏi không biết ai lại đến vào giờ này.

Không lâu sau, Linh trở vào nhà, đi đến trước mặt Ân.

“Khách của này.”

Quyển sách Ân đang đọc vừa đúng đến đoạn sâu sắc nhất, cô luyến tiếc rời mắt khỏi trang giấy, nhìn Linh đầy thắc mắc.

“Tao kêu người ta vô nhà nhưng người ta không muốn.” – Đọc được vẻ mặt của Ân, Linh nói bằng giọng bất lực.

“Cần thì vô nhà tìm.” – Ân buông ra câu nói lạnh lùng rồi lại tiếp tục đọc sách.

Linh chỉ biết lắc đầu. Dù đã quá quen với tính cách ngạo mạn của Ân nhưng thỉnh thoảng cô vẫn thấy mình bị sốc.

Nhìn Ân một lần nữa, Linh trở ra cổng truyền đạt lại nguyên văn câu nói của Ân. Kết quả là ai kia còn sốc nặng hơn cô. Tuy không mong “khách đến nhà không gà thì vịt” nhưng cũng đừng “khách đến tìm không vào nhà khỏi tiếp” kiểu này chứ.

Phần Ân, không hề có chút áy náy nào với người khách đứng ngoài cổng, vẫn ung dung tiếp tục chăm chú đọc sách, thậm chí còn không biết Linh rời khỏi vị trí trước mặt mình từ khi nào.

Cho đến khi thấy quyển sách bị giật khỏi tay, cánh tay bất ngờ bị ai đó kéo mạnh, cô mới giật mình. Ân cũng bị ai kia lôi ra khỏi nhà, ấn vào trong xe rồi chở đi mất dạng.

Bất ngờ bị người khách đưa đi như thế này, theo lẽ thường sẽ la hét, ít nhất cũng tỏ thái độ, vậy mà từ lúc bị kéo đi cho đến bây giờ, Ân vẫn im lặng, hai tay khoanh trước ngực, đáng vẻ vô cùng bình thản.

Trước thái độ dửng dưng đáng ghét của Ân, Thiện vô cùng khó chịu nhưng không lên tiếng phàn nàn. Cậu thừa biết cô không những cứng đầu mà còn vô cùng ngang ngược, bắt bẻ cô chỉ tổ rước bực bội vào thân.

Đêm ba mươi, người người đổ xô đi xem pháo hoa nên đường bị kẹt, chiếc ô tô mỗi lần chỉ có thể nhích được mấy phân rồi đứng im bất lực.

Trước tình trạng này, Ân vẫn tuyệt nhiên không tỏ thái độ gì trong khi Thiện đã bắt đầu nhấp nhồm không yên.

“Chúng ta đi bộ!” – Đến khi sức chịu đựng đến cực hạn, Thiện nói rồi lập tức kéo Ân ra khỏi xe.

Xem ra đi bộ cũng chẳng dễ dàng hơn là mấy, đường phố ngổn ngang xe cộ, phải lách qua quả thật rất khó khăn.

Thiện đi trước, cẩn thận len qua chỗ trống giữa các chiếc xe. Ân ở ngay phía sau, hoàn toàn không có ý định đi theo lối Thiện vừa đi nhưng bàn tay đã bị nắm chặt, không cách nào thoát ra để đi đường khác.

Sau khi cân nhắc việc giằng tay ra giữa nơi người người nhìn thấy thì Ân chọn im lặng đi theo.

Đi thêm đoạn nữa, Ân giật mình khi thấy tay mình cũng đang nắm tay Thiện. Cô không biết mình đã chuyển từ trạng thái bất đắc dĩ thành bằng lòng từ khi nào, chỉ thấy trái tim trong lồng ngực đang đập loạn lên.

Cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất, Ân cẩn thận buông dần tay mình ra để Thiện không để ý nhưng không ngờ cậu lại rất để ý. Sau cái buông tay của cô, tay cậu càng siết chặt tay cô hơn.

Cuối cùng cả hai cũng đến được nhà hàng Thiên Lam.

Hôm nay là giao thừa nên nhà hàng đóng cửa, Ân cũng không hiểu làm thế nào Thiện có chìa khóa vào trong, chỉ biết trong tòa nhà rộng lớn này hiện tại chỉ có hai người.

Vừa đi qua cửa lớn, Thiện lập tức biết điều, buông tay Ân ra rồi đi vụt lên trước.

Thay vì thấy thoải mái, Ân lại thấy tay mình chơi vơi hụt hẫng.

Không để Thiện nhận ra tâm trạng mình lúc này, Ân che giấu bằng cách nhướn mày đầy cao ngạo, ung dung vòng hai tay trước ngực mà đi theo.

Ân còn nhớ lần đầu tiên mình đứng trên sân thượng nhà hàng này là hôm Thiện tổ chức tiệc mừng cậu và Đan quay lại. Biển điện đêm đó rất đẹp và đêm nay cũng vậy. Hàng vạn bóng đèn đang bật cùng một lúc, tạo thành những dải sáng như dải ngân hà.

Đứng trước vô vàn chấm nhỏ nhiều màu sắc lấp lờ, Ân thấy lòng mình nhẹ bẫng, cũng chẳng muốn quan tâm Thiện đang nghĩ gì.

Ở giữa hai người, ngoài im lặng ra cũng chỉ có im lặng.

“Đan nói sự thật cho tớ biết rồi.” – Sau khi cân nhắc thật kỹ, Thiện quyết định lên tiếng trong khi Ân còn đang bị những ánh sáng xa xăm đầy đặc kia hút hồn.

“Thì sao?” – Ân lạnh lùng đáp lại, mắt vẫn nhìn vào khoảng không trước mặt như bị thôi miên. Gió mạnh mẽ thổi qua làm mái tóc đen bị hất tung vào không trung. Bồng bềnh, phiêu diêu.

“Tại sao cậu không nói sự thật cho tớ biết? Tớ đã rất giận khi...”

“Điều đó quan trọng lắm sao?” – Ân cắt ngang lời Thiện, mắt vẫn nhìn xa xăm. Vừa như đang hoài niệm, lại như đang gửi gắm.

“Phải! Rất quan trọng! Vì tớ rất thích cậu.” – Giọng Thiện trở nên trầm hơn rất nhiều, cứ như cậu đang tự nói với chính mình.

“Nếu cậu thật sự thích tôi, cậu đã không buông tay dễ dàng như vậy.” – Lời trách móc bị kìm nén bao lâu đến cuối cùng cũng không chịu được mà thốt ra. Ân khẽ thở dài, đôi mắt khép hờ che đi màn sương u ám.

Suốt thời gian qua, cô đã phớt lờ cảm giác hụt hẫng trống vắng, bỏ qua nỗi buồn trong lòng nhưng cô biết rất rõ mình đau như thế nào.

“Tớ đã không ngờ cậu hành động như vậy, chỉ biết trách cậu không quan tâm, không lo lắng cho tớ khi tớ biến mất một thời gian dài.” – Thiện vội vàng giải thích, sợ rằng nếu không nói nhanh, Ân sẽ lại ngắt lời, lại buông ra một câu lạnh lùng và cậu sẽ chẳng có cơ hội nói hết những điều trong lòng.

Ân mím chặt môi. Dù rất muốn bắt bẻ, muốn làm rõ mọi chuyện, muốn hỏi thật nhiều nhưng đến cuối cùng lại chọn cách giữ im lặng. Dù gì giữa hai người cũng chỉ là quan hệ mua bán, cô lấy quyền gì để chất vấn, để giận dỗi đây?

Cái suy nghĩ mình chẳng là gì của Thiện làm mất Ân cay xè, cổ họng nghẹn ứ. Chiếc ly cảm xúc của cô đã đầy, chỉ cần một giọt nữa thôi, nó sẽ tràn ra. Sẽ không còn cách nào kìm nén hay che giấu.

“Tớ đã dứt khoát với Đan rồi.” – Sau khi dò xét thái độ của Ân khá lâu, Thiện tiếp tục nói.

“Không liên quan đến tôi.” – Ân bình thản nhún vai, tự cảm thấy Thiện không có nghĩa vụ phải giải thích với mình.

“Có đấy! Những ngày qua ở bên Đan nhưng tớ lại luôn nhớ về cậu.”

“Đấy là chuyện của cậu.” – Trái tim trong lồng ngực đã vỡ òa trong cảm xúc nhưng Ân vẫn quyết tâm che giấu đến cùng.

“Cậu thật sự không thích tớ một chút nào sao?” – Trước thái độ lạnh như băng tuyết ngàn năm của Ân, tự tin trong Thiện mỗi lúc một ít đi.

“Ừ.”

“Nếu vậy tớ sẽ làm cho cậu thích tớ.”

Thiện thật sự làm Ân bất ngờ. Những tưởng rằng trước thái độ của mình, Thiện sẽ nản lòng mà từ bỏ, không ngờ cậu lại càng quyết tâm hơn.

“Muốn làm gì thì làm.” – Giọng Ân vẫn đều đều không cảm xúc nhưng trong lòng lại có một niềm vui vô lí. Đã rất lâu cô không còn cái cảm giác mong đợi một điều gì đó nhưng hôm nay cái cảm giác ấy lại xuất hiện.

Trong mớ cảm xúc hỗn độn của Ân, đợt pháo hoa đầu tiên đã xé gió bay lên trời cao, bung mình trong không trung tạo thành vô vàn tia sáng đẹp mắt.

Bầu trời sau đó sáng rực lên do những đợt pháo tiếp theo được bắn lên liên tục. Ân và Thiện cùng im lặng ngược nhìn bầu trời lung linh rực rỡ.

Bầu không khí im lặng lại được hình thành. Không căng thẳng, không ngượng ngùng mà trái lại còn vô cùng thân thuộc và bình yên.

Những tia sáng cứ thế xẹt qua nền trời, đan vào nhau tạo thành những hình thù đẹp mắt. Ở bên dưới bầu trời ấy, đứng trên sân thượng lộng gió, hai bàn tay cũng đã đan vào nhau từ lúc nào.

Có lẽ chín thì mãi mãi chẳng thể là mười, cái khoảng cách ấy vĩnh viễn chẳng thể lấp đầy. Nhưng chín rồi sẽ đến mười và chúng nằm cạnh nhau...

31. Chương Ngoại Truyện 1 : Đỏ Tình Đen Bạc

Ngày nào cũng vậy, Thiện đều đến cô nhi viện Mái Ấm và ở đó cho đến tối mặc cho Ân thờ ơ, lạnh nhạt. Cô không nói chuyện với cậu, cậu nói chuyện với bọn trẻ. Cô đuổi cậu, cậu mua chuộc bọn trẻ để năn nỉ cho cậu ở lại. Tóm lại, Thiện đã “không từ thủ đoạn” để được bên cạnh Ân.

Hôm mừng sáu, Thiện đến thì đã thấy Hy đang ở trong nhà trò chuyện cùng Ân, Linh và Phụng.

Thấy đông vui, Thiện liền đề nghị mọi người đánh bài cát tê.

Sở dĩ Thiện rủ chơi cát tê là vì đây là món bài tử của cậu. Cậu đoán bài khá chuẩn. Trưng hay cúp đều không trúng nước.

Cuối cùng khi kết thúc, mọi người ngồi nhẩm lại thì Ân là người ăn nhiều nhất rồi đến Hy, Linh cũng ăn nhưng không nhiều còn Phụng thì huề, chỉ có Thiện là thua lớn.

Cậu nghĩ mãi nghĩ thế nào cũng không ra tại sao bình thường bài cậu rất mạnh nhưng hôm nay lại “hai ba bước đều”. Thua không gỡ được lấy một ván.

Trong nét mặt ngây ngô của Thiện, Hy phán rằng: “Đỏ tình đen bạc”.

Thiện nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi không lâu liền quay sang Ân phụng phịu: “Tại cậu đấy!”

Trong một buổi trưa mùa xuân, Linh, Phụng và Hy được một trận cười lớn.

32. Chương Ngoại Truyện 2 : Vệ Sĩ Nhí

Ân và Thiện đã chính thức yêu nhau được một thời gian và cả hai đang cùng nhau ôn thi học kỳ.

Ban đầu địa điểm ôn của hai người là thư viện nhưng sau đó bắt buộc phải chuyển về cô nhi viện. Nguyên nhân là vì Thiện có mặt ở đâu thì thu hút con gái ở đó, thư viện trường vì sự xuất hiện của cậu mà chẳng còn yên tĩnh như cái thương hiệu của nó.

Hôm nay cả hai ôn những môn tự nhiên.

Sau khi lẩm nhẩm học bài như đọc thần chú một hồi lâu, cả hai đi vào giai đoạn khảo bài. Người này hỏi người kia trả lời và ngược lại, ai trả lời sai sẽ bị đối phương dùng sách đập vào đầu.

Thiện hôm nay vô cùng xuất sắc. Trả lời không sai một câu nào, đến Ân còn phải ngạc nhiên vì sự thông minh đột xuất này.

Đến khi Thiện hỏi Ân, cô đọc vanh vách nhưng rồi khựng lại khi phát hiện ra mình vừa đọc sai một số liệu. Nhìn sang Thiện thì cậu đã cầm sẵn quyển sách trong tay, nét mặt vô cùng gian tà.

Dám chơi dám chịu, Ân đưa đầu ra chịu trận. Thiện chỉ chờ có vậy giơ cao quyển sách lên. Nhưng khi quyển sách còn chưa kịp đập vào đầu Ân thì bên ngoài đã có tiếng quát vọng đến.

“Anh kia!”

Tay Thiện đông cứng, quay ra cửa nhìn thì thấy tám đứa trẻ đang đứng chống nạnh ngoài cửa.

“Ai cho anh bắt nạt mẹ Thiên Ân?” – Con bé Năm chỉ thẳng Thiện mà quát.

Cậu ú ớ giải thích nhưng chẳng biết phải nói sao cho bọn trẻ hiểu. Đến khi nghĩ ra ý định đánh trống lảng bằng cách đề nghị mua cho bọn trẻ một món đồ chơi thì Thiện đã thấy cả đám tám đứa đứng quanh mình, nét mặt đằng đằng sát khí.

Kết quả là ngày hôm đó Thiện chưa kịp đánh Ân cái nào đã bị tám đứa trẻ hội đồng cho te tua.

Nhưng bao nhiêu đó chưa uất bằng khi đang ăn đòn. Thiện mệt nghỉ nhìn qua thì thấy mặt Ân rất chi là hài lòng.

Một buổi chiều đầu hè, người ta nghe thấy tiếng một thanh niên hét lên: “Ức chế quá đi!”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-lem-duong-pho>